

Заедно!

ЗА ТЕБ С ЛЮБОВ!

Да бъдеш чут и разбран
Да принадлежиш

Ти си обичан!
Ти си необходим!

СПЕЦИАЛНО ИЗДАНИЕ

ПРЕДЛАГАМЕ ВИ ПОРЕДИЦАТА АЛФА И ОМЕГА

Цена: 44.60 лв.

СЕГА НА СПЕЦИАЛНАТА ЦЕНА ОТ: 30.00 лв.

За поръчка: тел.: 02/ 840 62 53, e-mail: order@newlife-bg.com, www.newlife-bg.com

ПАТРИАРСИ И ПРОРОЦИ - 488 стр., **Цена: 9.90 лв.**

Страниците на тази книга връщат читателя близо шест хилядолетия назад в историята на човешкия род, както е записана в книгата Битие до времето на библейския цар Давид. Разказват за сътворението на земята и човечеството от Бога, за възникването на злото във вселената, за Всемирния потоп, унищожил една изключително греховна цивилизация, за легендарната Вавилонска кула и за унищожението на древните градове Содом и Гомор.

ПРОРОЦИ И ЦАРЕ - 316 стр., **Цена: 9.90 лв.**

Пророци и царе проследява свещената история на Израел от царуването на великия мъдрец Соломон до последните векове преди идването на Месия. Животът на този странен и особен народ, избран от Бога за специална мисия, застава пред читателя в целия си екзотичен колорит и автентичност. Превратностите на онова съдбоносно време изваждат наяве следите на тайнствения вековен конфликт между Христос и Сатана.

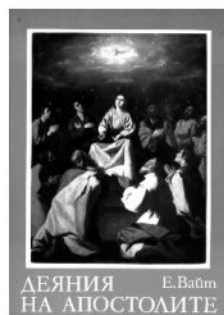
КОПНЕЖЪТ НА ВЕКОВЕТЕ - 532 стр., **Цена: 9.90 лв.**

Книгата отдавна е зела водещо място в класиката на християнската литература. Издавана в милионни тиражи, превеждана на десетки езици, търсена и четена по цял свят, тази великолепна книга се предлага днес и на българския читател. Това е най-задълбоченият, най-машабният и същевременно най-увлекателният коментар на четирите евангелия.

ВЕЛИКАТА БОРБА - 448 стр., **Цена: 9.90 лв.**

В страниците на тази необикновена книга е повдигната завесата на скрити факти, останали „зад кулисите“ на историята. Разкрити са нейните движещи механизми, показано е кой стои зад тях и какви са закономерностите, които ги ръководят. Тя би могла да се печата и разпространява само във време на религиозна свобода, защото „реже“ много остро някои от най-установените идеи и институции на днешния ден, особено църковните.

ДЕЯНИЯ НА АПОСТОЛИТЕ - 280 стр., **Цена: 5.00 лв.**

Това е нещо повече от коментар на делата на първоапостолите на Исус Христос, повече от подробен и интригуващ разказ за живота и дейността на главните от тях: Петър, Яков, Йоан и Павел. Този труд е епопея на великото начало на християнската църква в неговата автентична сила, святост и достойнство.

Автор: Елн УАЙТ

За поръчка: София 1839, кв. „Враждебна“
ул. „Осма“ 49, Издателство НОВ ЖИВОТ

1850 - 1921

"Аз не знам под небето друга книга, по-мозвца и тъй всеобща, каквато е Библията... Малкото Библията се знае и четне, злините са случайни, а добродетелите са трайни спътници на живота. Учудвам се, че тази Свята книга много слабо се знае у нас не само от миряните, но и от духовниците."

Увал Вазов

Твоята Библия те очаква!

БИБЛИЯ - твърди корици (175/250) - **15 лв.**

БИБЛИЯ - меки корици (175/250) - **10 лв.**

БИБЛИЯ - среден формат (148/210) - **10 лв.**

БИБЛИЯ - малък формат (105/155) - **7 лв.**

НОВ ЗАВЕТ И ПСАЛМИ - едър шрифт (140/200) - **3,50 лв.**

За поръчка:

Издателство НОВ ЖИВОТ
София - 1839, кв. „Враждебна“
ул. „Осма“ №49, тел.: 02/840 62 53
www.newlife-bg.com
order@newlife-bg.com

ТЕМИ

3 ДА СЕ СРЕЩНЕШ С ПРИЯТЕЛ

- 4 Ти си обичан!
- 7 Не можеш без това
- 10 Нуждаеш се от промяна
- 17 Признай си, че грешаш
- 20 Да принадлежиш
- 23 Сигурността на обещанията
- 26 Новият живот е за теб!

30 ДА СЪХРАНИШ ПРИЯТЕЛСТВОТО

- 31 Духовна зрялост
- 35 Ти си необходим
- 38 Най-важното познание
- 41 Да бъдеш чут и разбран
- 46 Когато се съмняваш
- 50 Щастливи заедно

СТАТИИ

Към читателя

Това специално издание е предназначено за Всеки, който иска да се срещне с Исус. То не обяснява Библията, а разкрива личността на Христос чрез нея. Не ни убеждава в намеренията на Бога, а разкрива Неговото приятелско отношение към нас. Не се занимава с доказателствата за съществуването Му, а представя Неговата безкрайна любов. То не предлага сложни, продължителни и многоетапни начини за нравствено самоусъвършенстване и за достигане на единство с Божеството, нито пък казва, че това може да стане изведнъж и от само себе си. То ни показва, че Исус е съвсем близо до Всеки от нас, само на няколко крачки. Неговият поглед е отправен към нас, Той иска да станем приятели. Но тези няколко крачки, дори не крачки - стъпки, трябва да извървим ние.

Това специално издание се опитва да опише тези стъпки и как можем да ги изминем, за да останем завинаги при Исус.

П
О
Р
Ъ
Ч
А
Й

Филмът, който трябва да видите!

2.00
лв.

НА DVD

Последните събития от библейските пророчества

Издателство НОВ ЖИВОТ
София - 1839, кв. „Враждебна“
ул. „Осма“ №49, тел.: 02/840 62 53
www.newlife-bg.com
order@newlife-bg.com

0.00
лв.

+

ПОДАРЪК

ПРОРОЧЕСКИ ИСТОРИИ

БЕЗПЛАТНО ДИСТАНЦИОННО ОБУЧЕНИЕ

В тези времена на морални предизвикателства, когато милиарди се присвояват с измама, когато духовни лидери, ползващи се с доверие, се оказват неверни, когато лъжата в политиката е станала норма на поведение, когато тези, на които разчиташ, те нараняват най-дълбоко, останало ли е нещо на което можеш да се довериш? Да! Ти напълно можеш да се довериш на Библията! Защо? Просто погледни доказателствата в дистанционното обучение ПРОРОЧЕСКИ ИСТОРИИ, представящо главните пророчества в книгите Даниил и Откровение за нашето време по лесен и удобен за изучаване начин! 22 библейски истории ще ти помогнат да разбереш Божия план за твоя живот! Чрез това дистанционно обучение хиляди са опознали Твореца и сега имат радост и мир в своя живот.

➤ on-line ➤ кореспондентно

БИБЛИЯ

И УДОСТОВЕРЕНИЕ
за успешно завършен
пълен курс на обучение

гр. Вугин 3700, П.К. 4
www.prorocheski-istorii.org
info@prorocheski-istorii.org

ДА СЕ СРЕЩНЕШ
С ПРИЯТЕЛ

ТИ СИ ОБИЧАН

Природата и Божието откровение свидетелстват в еднаква степен за любовта на Бога. Нашият Баща на небето е Източникът на живота, на мъдростта и радостта. Погледнете само чудните и прекрасни творения в природата. Помислете за тяхната удивителна приспособеност към нуждите и щастието не само на човека, но и на всички живи създания. Слънчевата светлина и дъждът, които освежават земята, хълмовете, моретата и полята, говорят за любовта на Твореца. Бог е, Който задоволява ежедневните нужди на всички Свои създания. Псалмистът Давид е изразил това така:

*Очите на всички очакват от Тебе
и Ти им даваш храната навреме.
Отваряш ръката Си
и задоволяваш желанието
на всяко живо същество.*

Псалм 145:15, 16

Бог създаде човека съвършено свят и щастлив; и земята, изваяна от ръцете на Създателя, нямаше никакъв недостатък, нищо необходимо не беше в недостиг. Престъпването на Божия Закон - Закона на любовта - стана причина за нещастията и смъртта. Но дори и в страданието, последица и резултат от греха, се открива Божията любов. Писано е, че Бог проклет земята заради човека (Битие 3:17). Но тръните и бодилите, трудностите и изпитанията, превръщащи живота на хората в живот на труд и грижи, бяха пак за негово добро като част от обучението, необходимо според Божия план за възстановяването му от разрухата и деградацията, които грехът беше причинил. Макар и не такъв, какъвто е бил създаден, светът не е само скръб и нещастия. Самата природата ни дава толкова много надежда и утеха. Бодилите имат цветове, на върха на бодливо стебло разцъфва красива го съвършенство роза.

„Бог е любов“ - е написано на всяка разтваряща се пъпка, на всяко стръкче трева. Птиците, които огласят въздуха с песните си, съвършените багри на цветята, които изпълват въздуха с аромат, величествените горски дървета с техните могъщи зелени корони - всичко свидетелства за нежната бащинска грижа на нашия Бог и за желанието Му да направи Своите деца щастливи.

Божие Слово разкрива Неговия характер. Сам Той изяви Своята безкрайна любов и състрадание. Когато Моисей се помоли: „Покажи ми славата Си“, Господ отговори: „Ще направя цялата Ми доброта да премине пред тебе“ (Изход 33:18, 19). Това е Неговата слава. Когато премина пред Моисей, Бог обяви: „Господ, Господ милостив, снисходителен и дълготърпелив, Който изобилства с доброта и истина, проявява милост към хиляди, прощава нечестие, престъпление и грях“ (Изход 34:6, 7). Той е „бавен на гняв и много милосърген“ (Йона 4:4), „защото намира удоволствие в това да показва милост“ (Михей 7:18).

Бог привлича сърцата ни чрез неизброими доказателства за Своята любов по небето и земята. Стреми се да ни разкрие Себе Си чрез природата, както и чрез най-дълбоките и нежни земни връзки, които човешките сърца могат да познаят. И все пак, тези неща представят несъвършено Неговата любов. Макар че са ни дадени всички доказателства, неприятелят на доброто го такава степен е заслепил умовете на хората, че те гледат към Бога със страх; смятат го за строг и

*„Бог е любов“ е написано
на всяка разтваряща се пъпка,
на всяко стръкче трева.*

не прощаващ, за Същество, Чиято главна цел е строгата справедливост, за безпощаден съдия, за суров, взискателен кредитор. Сатана описва Твореца като такъв, Който наблюдава хората много внимателно, за да забележи всяка тяхна слабост или грешка и да

зи накаже. Точно затова Исус гоиде да живее сред хората за да разкрие пред света безпределната Божия любов.

Божият Син слезе от небето, за да ни открие Отец. „Никої човек не е виждал никога Бога; Единородният Син, Който е в обятията на Отца, Той Го изяви“ (Йоан 1:18). „Никої не познава Отца освен Синът и онзи, на когото Синът е благоволил да Го открие“ (Матей 11:27). Когато един от учениците моли: „Покажи ни Отца“, Исус отговаря: „Толкова време съм с вас и не си ли Ме познал, Филипе? Този, който е видял Мене, видял е Отца; как казваш ти: „Покажи ни Отца?“ (Йоан 14:8, 9).

Когато описва Своята земна мисия, Исус казва: „Господ Ме е помазал да проповядвам евангелието на бедните; изпратил Ме е да излекувам съкрушените по сърце, да прогласявам освобождаване на пленниците и възстановяване на зрението на слепите, да пусна на свобода угнетените“ (Лука 4:18). Това беше Неговата работа тук на земята. Той обикаляше, вършейки добрини, и лекуваше всички угнетявани от Сатана. Имаше цели села, в които не се чуваха стенанията на болни в нито един дом, защото

Той беше минал оттам и ги беше излекувал. Делама Му доказваха Неговата Божествена мисия. Любов, милост и състрадание се разкриваха във всеки Негов жест; сърцето Му преливаше от нежно съчувствие към хората. И най-бедните, и най-скромните не се страхуваха да се приближат до Него. Дори малките деца бяха привлечени. Те обичаха да седят на коленете Му и да се взират в замисленото Му лице, излъчващо толкова доброта и любов.

Исус не скриваше истината, но я казваше винаги с любов. В отношенията си с хората Той беше тактичен и деликатен. Никога не постъпваше грубо, никога без нужда не изричаше и една строга дума, никога не причиняваше ненужна болка. Не осъждаше човешките слабости. Порицаваше лицемерието, неверието и нечестието; но сълзи задавяха гласа Му, когато укоряваше.

Той плака за Ерусалим града, който толкова много обичаше и който отказа да приеме Него - „Пътя, Истината и Живота“. Евреите бяха отхвърлили Спасителя, но Той се отнасяше към тях със съчувствие и нежност. Целият Му живот бе живот на се-

„Страсти Христови“
ще ви срещне
лице в лице и
сърце със сърце
с Богочовека,
дошъл преди
двадесет Века на
нашата планета.
Ще ви направи
непосредствени
участници в
заклучителните
сцени от земния
живот на Исус
Христос.

СТРАСТИ ХРИСТОВИ

Луксозна, пълноцветна,
104 стр., твърди корици

Тази книга е уникална по съдържание. Тя отразява най-великото, най-важното събитие, което се е случило на земята и във Вселената - смъртта на Исус Христос на кръста. Цялата човешка история е повлияна от него. То е втъкано в най-фините датайли от живота на човечеството и засяга съдбоносно всяка личност.

10.00
лв.

Издателство НОВ ЖИВОТ,
София - 1839, кв. „Враждебна“, ул. „Осма“ №49,
тел.: 02/840 62 53, www.newlife-bg.com, order@newlife-bg.com

беотрицание и внимателна грижа за другите. Всеки човек бе скъп за Него. Макар винаги да се държеше с Божествено достойнство, Той разбираше всяко човешко същество и се отнасяше с нежно съчувствие към всеки член на Божието семейство. В лицето на всички хора Той виждаше разрушени от греха същества, чието спасение беше целта на Неговата земна мисия. Такъв е характерът на Христос, разкрит в живота Му.

За размисъл:

Безподобната Божия любов към свят, който не Го обичаше!

Такъв е характерът и на Бога. В сърцето на Отец са изворите на Божественото състрадание към хората, разкрито и изявено чрез Христос. Исус, нежният, съчувствителен Спасител, беше „Бог, изявен в плът“ (1Тимотей 3:16).

Именно за да ни изкупи, Исус живя, страда и умря. Стана „човек на скърби“, за да можем ние един ден да участваме заедно с Него във вечната радост. Бог позволи на Своя лобим Син, да слезе от един свят на неописуема слава, в свят, поразен и отровен от грях, помрачен от сянката на смъртта и проклятието. Позволи Му да напусне обятията на Неговата любов и поклонението на ангелите, за да преживее срама, оскърблението, унижението, омразата и смъртта. „Наказанието, докарващо нашия мир, се стовари върху Него; и с Неговите рани ние се изцерихме“ (Исаия 53:5). Вижте Го в пустинята, в Гетсимания и на кръста! Непорочният Син на Бога поема върху Себе Си товара на греха. Този, Който винаги е бил едно със Своя Отец, почувства страшната раздяла между Бога и човека, причинена от греха. Затова Той простена в агонията Си: „Боже Мой, Боже Мой, защо Си Ме оставил?“ (Матей 27:46). Товарът на греха, чувството за неговата ужасна чудовищност, за отделянето на човека от Бога, което той причинява, съкрушиха сърцето на Божия Син.

Но тази велика жертва не бе принесена, за да породи в сърцето на небесния ни Баща любов към човека, нито пък за да Го накара да пожелае да ни спаси. „Бог толкова възлюби света, че даде Своя единороден Син“ (Йоан 3:16). Нашият небесен Баща ни обича не заради великото изкупление, напротив, Той предвидя изкуплението, защото ни обича. Христос бе средството, чрез което Бог можеше да излее Своята безпределна любов върху един паднал в грях свят. „Бог в Христос примириваше света със Себе Си“ (2Кор. 5:16). Той страдаше заедно със Своя Син. С агонията в Гетсиманската градина, със смъртта на Голгота сърцето на безкрайната Любов плащаше цената на нашето изкупление.

Исус казва: „Затова Ме обича Моят Баща, защото отдавам живота Си, за да го взема пак“ (Йоан 10:17). „Моят Баща ви обича толкова много, че Ме е обикнал още повече, за да го дадох живота Си, за да ви изкупя. Като станах ваш Заместник и Гарант, като отдадох живота Си, поемайки върху Себе Си вашите задължения, вашите престъпления, аз станах още по-скъп на Своя Отец; защото чрез Моята жертва Той може да бъде справедлив и в същото време да оправдае всеки, който вярва в Мен.“

Никой освен Божият Син не би могъл да осъществи нашето изкупление. Защото единствено Този, Който бе в обятията на Бог-Отец, можеше да ни Го открие. Само Този, Който познаваше висините и дълбините на Божията любов, можеше да я разкрие и покаже. Нищо по-малко от безкрайната жертва, принесена от Христос за потъналото в грях човечество, не би могло да изрази любовта на Бог-Отец към хората.

„Бог толкова възлюби света, че даде Своя единороден Син.“ Дадено Го не само да живее между хората, но и да понесе греховете им и да умре като жертва за тях. Христос се приравни с интересите и нуждите на хората. Той, Който бе едно с Бога, свърза Себе Си с хората чрез връзки, които никога няма да бъдат разкъсани. Исус „не се срамува да ги нарича братя“ (Евреи 2:11). Той е нашата Жертва, нашият Адвокат, нашият Брат,

носец нашия човешки образ пред престола на Отец; и през безкрайните векове Той ще остане едно с човечеството, което е изкупил - Човешки Син. И всичко това, за да бъдем спасени от разрухата и деградацията на греха, за да можем да отразяваме Божията любов и да споделим радостта от святостта.

Цената, платена за нашето изкупление, безкрайната жертва на небесния ни Баща, изразяваща се в отдаването на живота на Неговия Син за нас, трябва да ни помогне да придобием правилна представа за онова, което можем да станем чрез Христос. Когато видя височината, дълбочината и ширината на Божията бащина любов към загиващото човечество, вдъхновеният от Бога апостол Йоан се изпълни с преклонение, възхищение и страхопочитание; и като не можа да намери подходящи думи, с които да изрази величието и нежността на тази любов, той призова света да се вгледа в нея: „Вижте каква любов ни е дал Отец - да се наречем Божи чедра“ (Йоаново 3:1). Каква висока стойност придържа на човека това положение! Чрез престъпването на Закона човешките синове станаха поданици на Сатана. Чрез вяра в изкупителната жертва на Христос синовете на Адам могат да станат синове на Бога. Чрез приемането на човешко естество Христос направи възможно чрез връзка с Него отново да станем достойни да бъдем „Божии синове“.

Никъде не може да се намери подобна любов! Деца на небесния Цар! Какво скъпоценно обещание! Тема за най-дълбоко размишление! Безподобната Божия любов към свят, който не Го обичаше! Колкото повече изучаваме Божия характер в светлината на кръста, толкова повече ще разбираме милостта, нежността и прощението, съчетани с безпристрастие и справедливост. По-ясно ще различаваме любовта, която е безкрайна, и нежното съчувствие, превъзхождащи милостта и състраданието на майката към нейното своенравно и непослушно дете.

НЕ МОЖЕШ без това

Човекът беше създаден силен, уравновесен и мъдър. Беше свършен и в пълна хармония с Бога. Мислите му бяха чисти, побудите - святи. Но поради непослушанието му, силите му бяха покварени и егоизъмът му зае мястото на любовта. Чрез нарушението и престъпването на Божия Закон неговото естество се промени дотолкова, че му беше вече невъзможно със собствени сили да се съпротивлява на злото. Той стана пленник на Сатана и щеше да остане такъв завинаги, ако Бог не се беше намесил. Намерението на изкусителя беше да осуети Божия план при сътворението на човека и да предизвика окаянство и опустошение. А после да обвини за злото Бог, който е сътворил човека.

В своето безгрешно състояние човекът с радост общуваше с Онзи, „в Когото са скрити всички съкровища на мъдростта и знанието“ (Кол. 2:3). Но след грехопадението престана да намира радост в святостта и пожела да се скрие от Божието присъствие. Необновеното сърце не е в хармония с Бога и не намира радост в общуването с Него.

Грешникът не може да бъде щастлив в Божието присъствие; той би се отвърщавал от общуването със святи същества. Ако му бъде разрешено да влезе в небето, за него не би имало никаква радост. Духът на безкористна любов, който царува там (всяко сърце да откликва на сърцето на безпределната Любов), не би докоснал струните на неговата гуша. Неговите мисли, неговите интереси, неговите побуди биха били напълно чужди на мислите, интересите и побудите, изпълващи сърцата на небесните обитатели. Небето би било за него място на мъчение; той би копнял да можеше да бъде скрит от Онзи, който всъщност представлява небесната светлина и центъра на небесната радост. Изключването на покварените от греха хора от небето не е произволна заповед от страна

на Бога; те сами са се изключили чрез собствената си негодност да живеят в него. Божията слава би била за тях пояждащ огън. Те сами биха избрали унищожението и смъртта.

Невъзможно е за нас със собствени сили да се спасим от греха. Сърцата ни са зли и ние не можем да ги променим. „Кой може да извади чисто от нечисто? Кой!“; „Копнежът на плътта е враждебен на Бога, защото не се покорява на Божия Закон, нито пък може“ (Йов 14:4; Римл. 8:7). Възпитанието, културата, упражняването на волята, човешките усилия - всички тези неща имат значение, но не могат да ни променят. Те могат да бъдат причина за външна коректност в поведението, но не могат да променят сърцето.

Трябва една сила да заработи отвътре, да гоиде нов живот отгоре, преди хората да могат да превъзмогнат греха и да станат святи. Тази сила е Христос. Единствено Неговата благодат може да съживи безжизнената гуша и да я привлече към Бога, към святостта.

Възпитанието, културата, упражняването на волята, човешките усилия имат значение, но не могат да променят сърцето.

Спасителят казва: „Ако не се роди един човек отгоре“, ако не получи ново сърце, нови желания, намерения и подбуди, „не може да види Божието царство“ (Йоан 3:3). Идеята, че е необходимо само да се развие доброто, което човек носи в себе си, е пагубна измама. „Плътският човек не възприема това, което е от Божия Дух, защото за него то е глупост; и не може да го разбере, понеже то се изпитва духовно“; „Не се чуди, че ти казах: „Трябва да се родиш отново“ (1Кор. 2:54; Йоан 3:7). За Христос е писано: „В Него бе животът; и животът бе светлина на хората“, единствено то „име под небето, дадено между човеците, чрез което трябва да се спасим“ (Йоан 1:4; Деян. 4:12).

Не е достатъчно да схващаме любовно-обилната грижа на Бога, благосклонността, щедростта, бащинската нежност на Неговия характер. Не е достатъчно да различаваме мъдростта и справедливостта на Неговия закон, да виждаме, че той се основава на вечния принцип на любовта. Апостол Павел виждаше всичко това, когато възкликна: „Съгласен съм със Закона, че е добър“. „Законът е свят и заповедта - свята, справедлива и добра“. Но с горчивина и отчаяние добавя: „Аз съм от плът, продаден под греха“ (Римл. 7:16, 12, 14).

Той копнееше за чистотата и праведността, които бе безсилен да постигне сам, и извика: „Окаян човек съм аз! Кой ще ме избави от това тяло на смъртта?“ (Римл. 7:24). Такъв е викът, който се е изтръгвал от обременените сърца навсякъде по земята през всички векове. За тях има само един отговор: „Ето Божието Агне, Коемо носи греховете на света!“ (Йоан 1:29).

Много са образите, чрез които Божият Дух се е стремил да илюстрира тази истина, за да я направи ясна за копнеещите да бъдат освободени от товара на вината. Когато избяга от бащиния си дом, след като измами Исав, Яков бе смазан от чувството за вина.

Както бе самотен и немил-недраг, откъснат от всичко, което правеше живота му скъп, една мисъл гнетеше душата му - мисълта, че неговият грях го е отделил от Бога, че е изоставен от небето. В голямата си мъка той легна да си почине на голата земя; наоколо му се издигаха единствено самотните хълмове, а над него се простираше небето, обсипано с блестящи звезди. Когато заспа, странна светлина разкъса тъмнината; и ето, на равното поле, където лежеше, видя широка стълба, издигаща се нагоре и водеща до самите порти на небето, а по нея слезаха и се качвах Божи ангели; докато от слабата, която се намираще на върха на стълбата, се чу Божият глас с вест на утеха и надежда. Така на Яков бе показано единственото, което можеше да удовлетвори нуждата и копнежа на душата му - един Спасител. С радост и благодарност той видя пред себе си път, по който можеше да възстанови връзката си с Бога.

Тайнствената стълба от неговия сън представляваше Исус - единственото средство за общуване между Бога и човека.

*Сърцето на Бога копнее
за Неговите земни деца
с любов, по-силна от смъртта.*

Това е същият образ, за който Христос спомена в Своя разговор с Натанаил: „Ще видите небето отворено и Божи ангели да се качват и да слизат по Човешкия Син“ (Йоан 1:51). В своето отстъпничество човекът се отчужди от Бога; земята се отдели от небето. Над пропастта, която зейна между тях, нямаше нищо. Но чрез Христос земята отново се свързва с небето. Със Своите собствени заслуги Христос хвърли мост над бездната, която грехът беше отворил, така че ангелите да могат отново да общуват с хората. Христос свързва падналия в грях човек в неговата слабост и безпомощност с Източника на безкрайната сила.

Но напразни са бяновете на хората за прогрес, напразни са всичките им усилия за издигане и облагородяване, ако отхвърлят единствения Източник на надежда и помощ. „Всяко дадено добро и всеки свършен дар“ (Яков 1:17) са от Бога. Не е възможно истинско свършенство на характера, независимо от Него. И единственият път към Бога е Христос. Той казва: „Аз съм Пътят, Истината и Животът! Никой не идва при Отца, освен чрез Мене“ (Йоан 14:6).

Сърцето на Бога копнее за Неговите земни деца с любов, по-силна от смъртта. Животът, смъртта и застъпническата служба на Спасителя, служенето на ангелите, умоляванията на Духа, работата на Отец, Който действа над и чрез всички тях, неугасващият интерес на небесните същества всичко това е поставено в служба на човешкото спасение.

Нека да размишляваме повече върху удивителната жертва, принесена за нас! Нека се опитаме да схванем труда и енергията, които

Небето изразходва, за да си получи обратно изгубените и да ги върне отново в дома на Отца. Никога по-силни побуди и по-мощни средства не биха могли да бъдат пуснати в действие; великата награда за праведните, радостите на небето, обществото на ангелите, любовта на Бога и Неговия Син, облагородяването и развиването на всички човешки способности през вечните векове - не е ли това гостатъчен стимул и насърчение за нас, за да изберем със сърцата си да служим на нашия Творец и Изкупител с любов?

От друга страна, присъдите, които Бог е произнесъл над греха, неизбежното възмездие, деградацията на нашия характер и окончателното унищожение са представени в Божието Слово, за да ни предупредят за последиците от служенето ни на Сатана.

Ще обърнем ли внимание на Божията милост? Какво повече би могъл да направи Бог? Нека си изградим правилно отношение към Този, Който ни е обикнал с толкова удивителна любов. Нека позволим на Святия Дух и на ангелите, които Той е изпратил, да ни променят по Негово подобие, за да бъде възстановено приятелството ни с небето, хармонията и общуването ни с Отец и Сина.

Нуждаеш се от ПРОМЯНА

Как може човек да се оправдае пред Бога? Как е възможно да бъде направен грешникът праведен? Единствено чрез Христос можем да бъдем доведени в хармония с Бога и да станем святи. Но как можем да отидем при Него? Много хора задават този въпрос, подобно на множествата на Петдесетница, които, осъзнали греховността си, извикаха: „Какво да направим?“. Първите глуми от отговора на ап. Петър бяха: „Покайте се“ (Деян. 2:38). При друг случай скоро след това той каза: „Покайте се и се обърнете, за да се заличат греховете ви...“ (Деян. 3:19).

Покаянието включва скръб за греха и отказване от него. Не можем да се избавим от греха, докато не видим гибелната му същност; докато не се отречем от него в сърцето си, не е възможно да настъпи никаква реална промяна в живота ни.

Същият Божествен разум, Който действа в цялата природа, говори и на човешките сърца.

Много хора не успяват да разберат истинската същност на покаянието. Те съжаляват, че са сгрешили и дори правят външна реформа, тъй като се страхуват, че вършенето на зло ще им докара страдания. Но това не е покаяние в библейския смисъл на думата. Те по-скоро оплакват страданието, отколкото греха. Такава бе и скръбта на Исав, когато вижда, че е загубил завинаги първородството си. Валаам, ужасен от ангела, който стои на пътя му с изваден меч, признава вината си, уплашен за своя живот; но не се разкайва истински за греха, намеренията му остават същите. След като предава своя Господ,

Юда Искариотски възкликва: „Съгреших, че предадох невинна кръв“ (Матей 27:4). Тази изповед бе предизвикана от чувството му за вина; от ужасното усещане за осъждане и от страшното очакване на присъдата. Съзнанието за последиците, резултат от неговия грях, го изпълва с ужас. Но това не е дълбоката, съкрушаваща сърцето скръб заради предателството на непорочния Божи Син. Когато страда от Божиите присъди, фараонът признава греха си, за да избегне друго наказание, но се връща към своето открито непокорство и предизвикателство към небето веднага щом язвите престават. Всички тези хора съжаляват и оплакват резултатите от греха, но не скърбят за самия грях.

Когато обаче сърцето се поддаде на влиянието на Божия Дух, съвестта ще бъде пробудена и грешникът ще схване поне малка част от дълбочината и святостта на Божия Закон, който е основата на Божието управление на небето и земята. Тази „светлина, която осветява всеки човек, идващ на света“ (Йоан 1:9), озарява тайните кътчета на душата и скритите в мрака неща излизат наяве. Убеждението завладява ума и сърцето. Грешникът осъзнава праведността на Йехова и се изпълва с ужас пред възможността да се появи със своята вина пред Изпитващия сърцата. Той вижда Божията любов, красотата на святостта, радостта от чистотата; копнее да бъде очистен и връзката му с небето да бъде възстановена.

Молитвата на Давид след неговия голям грях илюстрира истинската скръб за извършеното зло. Покаянието му е искрено и дълбоко. Той дори не се опитва да смекчи вината си; нито иска да избяга от заплашващата го присъда. Давид осъзнава чудовищността на своето престъпление; вижда осквернението на душата си; отвращава се от греха си. Той се моли не само за прошка, но и за очистване на сърцето. Копнее за радостта от святостта да бъде възстановена хармонията и общуването му с Бога. Ето как той изразява това:

*Блажен оня,
чието престъпление е простено,
чийто грях е покрит.
Блажен оня човек,
когото Господ не вменява беззаконие
и в чийто дух няма измама.*

Псалм 32:1, 2

*Смили се над мене, Боже,
според милосърдието Си;
според множеството
на благите Си милости
изличи беззаконията ми...
Защото престъплението си
аз признавам
и грехът ми е винаги пред мене...
Поръси ме с исоп и ще бъда чист;
измий ме и ще стана по-бял от сняг...
Сърце чисто сътвори в мене, Боже,
и дух постоянен обновявай
вътре в мене!
Не ме отхвърляй от присъствието Си
и ме подкрепяй с Твоя
освобождаващ Дух...
Избави ме от виновността за кръвта,
Боже, Ти, Боже на моето спасение!
И езикът ми ще пее високо
за Твоята правда.*

Псалм 51:1-14

Покаяние като това не можем да преживеем със собствени сили; то се получава единствено от Христос, Който „се възнесе нависоко и даде дарове на хората“.

Точно тук е точката, в която мнозина грешат и затова не успяват да приемат помощта, която Христос желае да им даде. Те смятат, че не могат да отидат при Него, ако не са се покаяли, и че покаянието подготвя пътя за прощаването на греховете. Вярно е, че покаянието трябва да предшества прощението на греховете; защото само съкрушеното, разкаяно сърце може да почувства нуждата от Спасител. Но трябва ли грешникът да чака да се разкае, преди да отиде при Исус? Трябва ли покаянието да бъде пречка за отиването му при Спасителя?

Библията не ни учи, че грешникът трябва да се покае, преди да се вслуша в Христовата покана: „Елате при Мене всички отрудени и обременени и аз ще ви успокоя“ (Матей 11:28). Към истинско покаяние води само спасяващата сила, която извира от Христос. В едно

свое изказване ап. Петър изяснява този въпрос на израилтяните така: „Него Бог издигна с десницата Си да бъде Княз и Спасител, за да даде покаяние на израилтяните и прощение на греховете“ (Деян. 5:31). Както не можем да се покаем без Христовия Дух да пробуди съвестта ни, така не можем и да получим прощение без Христос.

Той е Източникът на всяка праведна побуда. Той е единственият, Който може да вложи в сърцето омраза срещу греха. Всяко желание за истина и чистота, убеждаването ни в нашия собствен егоизъм са доказателство, че Неговият Дух въздейства върху сърцата ни.

Исус казва: „Когато бъда издигнат от земята, ще привлека всички човеци при Себе Си“ (Йоан 12:32). Христос трябва да бъде разкрит пред грешника като Спасител, Който умира за греховете на света. Като гледаме Божието Агне на Голготския кръст, тайната на изкуплението започва да се разкрива пред нашите умове, а Божията доброта ни довежда до покаяние. С това, че умря за грешниците, Христос ни показва любов, която човешкият ум не може да схване; и когато грешникът вижда тази любов, тя променя сърцето му, въздейства трайно върху ума му и го подтиква към покаяние.

Вярно е, че понякога хората се срамуват от своите погрешни действия и се отказват от някои лоши навици, преди още да осъзнаят, че всъщност Христос ги привлича към Себе Си. Но винаги когато правят усилие в тази насока, ръководейки се от искреното желание да вършат това, което е правилно и добро, всъщност Христовата сила е тази, която ги привлича.

Едно влияние, което те не осъзнават, работи в душите им, съвестта им се пробужда и техният живот се променя. И когато Христос насочи вниманието им към кръста, за да видят Онзи, Когато техните грехове са проболи, тогава заповедта засяга съвестта им. Пред тях се разкрива нечестнието на собствения им живот и дълбоко стаения в душата им грях. Те започват да разбират по нещо от Христовата правда и се питат: „Какво е грехът, че изисква такава жертва за освобождаването на всички, които са му се подчинили? Необходима ли беше тази любов,

тази жертва, всички тези унижения, за да не загинем, но да имаме вечен живот?“.

Грешникът може да се съпротиви на Божията любов, може да откаже да бъде привлечен от Христос; но ако не се противопоставя, познанието за спасителния план ще го доведе в подножието на кръста в покаяние за неговите грехове, причинили страданията на Божия Син.

Същият Божествен разум, Който действа в цялата природа, говори и на човешките сърца, създавайки в тях неизразим копнеж, какъвто те не са имали. Нещата на този свят не могат да задоволят този копнеж. Божият Дух ги умолява да потърсят онова, което единствено може да даде мир и почивка - благодатта на Христос и радостта от святостта. Чрез видими и невидими влияния нашият Спасител непрестанно отклонява умовете от удоволствията на греха, не можещи да донесат трайно удовлетворение на човека, и разкрива благословенията, които чрез Него могат да станат техни. Към всички тези хора, напразно стремящи се да пият от разпуканите щерни на този свят, е адресирана вестта: „Който е жаден, нека дойде. И който иска, нека пие свободно от водата на живота“ (Откр. 22:17).

Хората, копнеещи в сърцето си за нещо по-добро от онова, което този свят може да им даде, трябва да разпознаят в този свой стремеж Божия глас, говорещ на душите им! Молете се Бог да ви даде покаяние, да ви разкрие Христос в Неговата безпределна любов, в Неговата съвършена чистота. В живота на Спасителя са съвършено изявени принципите на Божия Закон - любовта към Бога и към човека. Милост, безкористна любов - това бе

Може да сме се ласкали като Никодим, че водем безукорен живот, че имаме добър характер и че сме морални, че нямаме нужда да смиряваме сърцето си пред Бога като обикновените грешници; но когато светлината, излъчваща се от Христос, освети душата ни, ще видим какви сме били всъщност; ще можем да различим егоистичните си побуди и враждата си против Бога. Тогава ще разберем, че собствената ни праведност е наистина като омърсена грипава греха и че единствено Христовата кръв може да ни очисти от осквернението на греха и да обнови сърцата ни по Негово подобие.

Един-единствен лъч от Божията слава, един проблясък от Христовата чистота изявява болезнено всяко петно на осквернение и оголва деформациите на човешкия характер; прави очевидни невяжките желания, неверността на сърцето, нечистотата на мислите. Делата на невяжност от страна на грешника, който не признава Божия Закон, са ясно изложени пред неговото духовно зрение и духът му е поразен и сломен под влиянието на изпитващия Божия Дух. Той се отвращава от себе си, виждайки чистия и неопетнен характер на Христос.

Когато вижда славата, обкръжаваща изпратения му небесен вестител, пророк Даниил бе завладян от чувство за собствената му слабост и несъвършенство. Описвайки тази удивителна сцена, той казва: „Не остана сила в мене; защото енергията ми се обърна в тление, та останах съвсем безсилен“ (Даниил 10:8). Така докосната, душата ще намрази своя егоизъм, ще се отврати от него и ще се стреми чрез Христовата правда към онази чистота на сърцето, която хармонира с Божия Закон и с Христовия характер.

Ап. Павел пише, че „според правдата, която е от Закона“, т.е. доколкото се касае за поведението му, бил „непорочен“ (Фил. 3:6); но когато прозрял духовния характер на Закона,

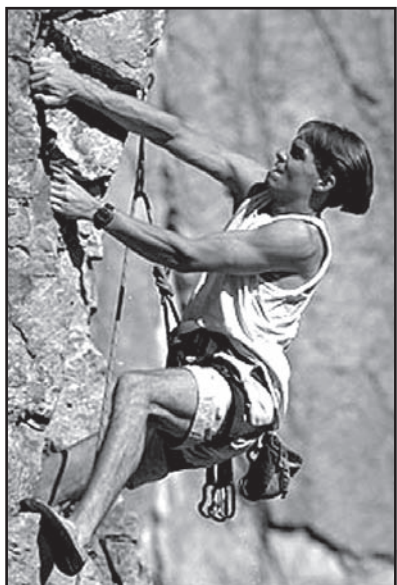
се виждал като грешник. Съдейки по буквата на Закона, както хората обикновено го прилагат към външните прояви в живота си, ап. Павел наистина се беше въздържал от грехове; но

Хората, копнеещи в сърцето си за нещо по-добро от онова, което този свят може да им даде, трябва да разпознаят в този свой стремеж Божия глас, говорещ на душите им!

Неговият живот. Само когато гледаме към Спасителя, само когато светлината, излъчваща се от Него, пада върху нас, можем да видим собствения си егоизъм.

ЗДРАВНО ДИСТАНЦИОННО ОБУЧЕНИЕ НОВО НАЧАЛО

- кореспондентно
- on-line

Интересувате ли се сериозно от своето здраве?

Искате ли да знаете кои са причините

за най-често срещаните заболявания:

инфаркт, инсулт, рак, високо кръвно налягане,

диабет, остеопороза, затлъстяване, депресия,

анорексия? Искате ли да научите как те могат

да бъдат предотвратени?

Вашето здраве и здравето на вашето семейство

са нещо изключително ценно.

Ако искате да поставите едно ново начало

в начина си на живот, включете се

в дистанционното обучение **НОВО НАЧАЛО**

НАПЪЛНО БЕЗПЛАТНО!

FREE

www.novo-nachalo.org

e-mail: info@novo-nachalo.org

ПК: София-1202,

ул. "Цветан Минков" №11

когато поглежда в дълбините на святите предписания и се вижда такъв, какъвто Бог го вижда, тогава смирено навежда глава и изповядва своята вина. Той казва: „Някога бях жив без Закона; но когато дойде заповедта, грехът оживя, а аз умрях“ (Римл. 7:9). Когато вижда духовното естество на Закона, грехът застава пред него в истинската си грозота и отвратителност и високомерието на Павел се смири.

Бог не гледа на всички грехове еднакво; в Неговата оценка съществуват степени на вина, както е и в преценката на хората. Но колкото и маловажна да е тази или онази погрешна постъпка в очите на човека, за Бога няма малък грях. Човешката преценка е едностранчива и несъвършена; само Бог оценява нещата такива, каквито са в действителност. Алкохоликът например бива презиран от хората и се счита за изключен от небето; докато

в същото време гордостта, егоизма и алчността често се отминават без укор. А точно тези грехове са особено оскърбителни за Бога, защото са в противоречие с милосърдието на Неговия характер, с онази безкористна любов, представляваща самата атмосфера, в която живее небесната вселена. Човекът, подал се на някой по-тежки грехове, може да почувства своя срам и своята нищета, както и нуждата си от Христовата благодат; гордият човек обаче не чувства никаква нужда и затова затваря сърцето си за Христос и за безкрайните благословения, които Той дойде да даде.

Окаяният бирник, който се помоли: „Боже, бъди милостив към мене, грешника“ (Лука 18:13), счита себе си за твърде лош човек, а и другите го виждат в същата светлина; но той бе почувствал своята нужда и с товара си от вина и срам отива при Бога, молейки Го за Неговата милост. Сърцето му е отворено за Божия Дух, за да може Той да извърши Своето благодатно дело и да го освободи от властта на греха. Гордата, изпълнена със

Анотация:

- ☉ Ако живеете в XXI век
- ☉ Ако не сте „имунизирани“ срещу стреса и напрежението
- ☉ Ако работите много и нямате време за почивка и за физическа активност
- ☉ Ако обичате да си похапвате повече и по-пикантни храни
- ☉ Ако пушите, употребявате алкохол или дрога
- ☉ Ако сте с наднормено тегло
- ☉ Ако животът ви преминава предимно в затворено помещение и в сегнално положение
- ☉ Ако здравето ви вече се „пропуква“

НОВО НАЧАЛО

12.00
лв.

ВНИМАНИЕ!

И ВИЕ ВЛИЗАТЕ В ЗЛОВЕШИТЕ СТАТИСТИКИ НА СВЕТОВНАТА ЗДРАВНА ОРГАНИЗАЦИЯ. ВРЕМЕ Е ДА НАПРАВИТЕ СПЕШНИ ПРОМЕНИ!

КАК?

Тази книга ще ви даде необходимата информация. Буквално стотици хиляди хора са я направили свое настолно четиво и ръководство.

Автор:

Д-р Върнън Фостър 212 стр., тв. корици

За поръчка: Издателство НОВ ЖИВОТ

София - 1839, кв. „Враждебна“

ул. „Осма“ №49

тел.: 02/840 62 53

www.newlife-bg.com

order@newlife-bg.com

Това, което ние не победим, ще победи нас!

самохвалство молитва на фарисея показва, че сърцето му е затворено за влиянието на Святия Дух. Тъй като е далеч от Бога, той няма усещане за собствената си оскверненост в сравнение със съвършенството на Божията святост. Не чувства никаква нужда и затова не получава нищо.

Ако виждате собствената си греховност, не чакайте, докато станете по-добри. Колко много хора смятат, че не са достатъчно праведни, за да отидат при Христос! Надявате се да станете по-добри чрез собствени сили? Но „може ли етиопянинът да промени кожата си или леопардът петната си? Тогава ще можете да правите добро и вие, които сте научени на зло“ (Еремия 13:23). Само в Бога има помощ за нас. Не трябва да чакаме, докато получим по-силни убеждения,

по-добри възможности или по-добър нрав. Сами не можем да направим нищо. Трябва да отидем при Христос такива, каквито сме.

Но нека никога не мами себе си с мисълта, че Бог в голямата си милост и любов, ще спаси и тези, които отхвърлят Неговата благодат. Извънредната престъпност на греха може да бъде оценена само в светлината на кръста. Когато хората твърдят, че Бог е твърде добър, за да отхвърли грешника, нека погледнат към Голгота. Тя съществува, защото нямаше друг начин човекът да бъде спасен; защото без тази жертва бе невъзможно човечеството да се освободи от оскверняващата сила на греха и да бъде възстановено общуването му със святиите същества, невъзможно бе за хората отново да станат участници в духовния живот - именно поради това

Христос понесе цялата вина на непокорните и пострада на мястото на грешника. Любовта, страданието и смъртта на Божия Син свидетелстват за ужасната чудовищност на греха и заявяват, че няма бягство от неговата власт, няма никаква надежда за по-добър живот, освен чрез предаване на Христос.

Непокаяните понякога извиняват себе си, казвайки за хората, изповядващи външно, че са християни: „И аз съм толкова добър, колкото и те. Не са по-себеотрицателни, по-трезви и по-благоразумни от мене. И те обичат удоволствията и са същите егоисти, какъвто съм и аз“. Така те представят грешките на другите като извинение за собственото си пренебрегване на дълга. Но греховете и недостатъците на другите не са извинение за никого, защото Господ не ни е дал за пример един грешащ човешки образец, а неопетнения и съвършен Божи Син. И именно хората, които се оплакват от неправилното поведение на изповядващите се за християни, трябва да покажат един по-добър начин на живот и да дадат по-благороден пример. Ако те имат правилно схващане за онова, което трябва да представлява истинският християнин, тогава техният собствен грях не е ли още по-голям, защото знаят кое е правилното, а в същото време отказват да го вършат!

Пазете се от дълго бавене. Не отлагайте работата по изоставянето на вашите грехове и стремежа чрез Исус към сърдечна чистота. Ето тук са правили фатална грешка хиляди и хиляди, докато най-сетне са били изгубени за вечността завинаги. Няма да разисквам върху краткостта и несигурността на живота. Но съществува една страшна опасност - опасност, която не се оценява достатъчно: да отлагаме да се подчиним на умоляващия глас на Божия Свет Дух и да избираме да живеем в грях; защото за мнозина отлагането всъщност означава точно това. Но на греха, колкото и малък да изглежда, можем да се отдаваме само с риска да претърпим безкрайна загуба. Това, което ние не победим, ще победи нас и ще стане причина за нашето погубване.

Адам и Ева убеждават себе си, че яденето на забранения плод е съвсем незначително нещо и то няма да има за резултат такива ужасни последици, за каквито Бог беше говорил. Но това „малко“ нещо беше всъщност престъпване на Божия непроменим и свят Закон. То отдели човека от Бога и отвори вратите за смъртта и нещастие, които сполетяха света. Век след век от нашата земя се издига непрестанен вик на болка и скръб и цялото творение стене и агонизира болезнено в резултат на непослушанието на човека. И самото небе трябваше да почувства резултатите от този бунт срещу Бога. Голгота е нагледният паметник на удивителната жертва, която се изискваше, за да бъде изкупено престъпването на Божия Закон. Нека не смятаме греха за нещо гребно и незначително.

Всеки акт на престъпване на Божия Закон, всяко пренебрегване или отхвърляне на Христовата благодат рефлектира върху самите нас: то прави сърцето нечувствително към греха, покварява волята, притъпява духовното разбиране и ние ставаме не само по-малко склонни, но и по-малко СПОСОБНИ да се подчиним на нежното умоляване на Божия Свет Дух. Повечето хора успокояват

Господ не ни е дал за пример един грешащ човешки образец, а неопетнения и съвършен Божи Син.

смутената си съвест с мисълта, че могат да променят лошия си живот винаги когато решат; че могат да си „играят“ с поканите на Божията милост, а внушенията на Божия Дух ще продължават да умоляват сърцата им. Смятат, че след като дълго време са презирали Духа на благодатта, след като са отхвърляли Неговото влияние и са оставали на страната на Сатана, в момент на ужасна необходимост ще могат изведнъж да променят своето поведение. Но това не може да стане толкова лесно. Опитът, възпитанието през целия живот така здраво оформят характера, че

малцина след това вече пожелават да приемат стандарта на Христос. Дори една-единствена лоша черта на характера, едно греховно желание, ако бъдат поддържани дълго време, ще обезсилят действието на евангелието. Всяко отпадане на греха отдалечава човека от

Бога е само формално, докато всъщност сърцето им остава непроменено. Нека молитвата ни бъде: „Сърце чисто сътвори в мене, Боже, и дух правдив обновявай вътре в мене“ (Пс. 51:10). Бъдете честни към себе си. Бъдете толкова сериозни и настоятелни, колкото ако се касаеше за живота ви. Това е въпрос, който трябва да се уреди между Бога и вас - въпрос, който решава вечната ви участ. Само една предполагаема

Когато Сатана ви каже, че сте голям грешник, погледнете към Вашия Спасител.

надежда и нищо повече - това ще ви доведе до вечна гибел. Изучавайте Божието Слово с молитва. Това Слово представя чрез Божия Закон и чрез живота на Христос великите принципи на святостта, „без която никоий човек няма да види Бога“ (Евреи 12:14). Това Слово ясно показва истинската същност на намеренията ни и ясно разкрива пътя на спасението. Обърнете му внимание като на Божи глас, който ви говори. Когато осъзнаете чудовищността на греха, когато се видите такива, какъвто сте всъщност, не се поддавайте на отчаянието. Христос дойде да спаси грешниците. Не ние сме помирили Бога с нас. Бог в Христос „примирява света със Себе Си“ (2Кор. 5:19).

Бога. Този, който упорства в неверието или в бездушното безразличие към Божията истина, става причина за узряването на жетва, която сам е посял. В цялата Библия няма по-страшно предупреждение срещу несериозното отношение към злото от гумите на мъдреца, че грешникът „ще бъде свързан с въжетата на собствените си грехове“ (Пр. 5:22).

Христос е готов да ни освободи от греха, но не насилва волята; и ако чрез продължителното престъпване на Закона самата воля се е превила напълно под властта на злото и ние НЕ ЖЕЛАЕМ да бъдем освободени, ако НЕ ИСКАМЕ да приемем Неговата благодат, какво повече може да направи Той? Ние сами погубваме себе си чрез упоритото отхвърляне на Неговата любов. Затова: „Ето, сега е благоприятно време, ето, сега е ден за спасение“; „Днес ако чуете гласа Му, не закоравявайте сърцата си“ (2Кор. 6:2; Евреи 3:7, 8).

„Човек гледа на лице, а Господ гледа на сърце“ (1Царе 16:7) - на човешкото сърце с неговите противоречиви чувства на радост и скръб, на блуждаещото, капризно сърце, изпълнено с толкова много нечистота и измама. Той познава неговите побуди, мисли и намерения. Идете при Него с цялата си гуша - такава, каквато е: нечиста и опетнена. Като Давид открийте най-съкровените и кърветата пред Неговото всевиждащо око и кажете: „Изпитай ме, о, Боже, и познай сърцето ми; изпитай ме и познай мислите ми; виж дали няма в мене някакъв нечист път и ме води по вечния път“ (Пс. 139:23, 24).

Много хора изповядват просто една интелектуална религия и поклонението им пред

Никоий земен родител не може да бъде така търпелив към грешките и недостатъците на децата си, както Бог към онези, които търси, за да спаси. Никоий не може да умолява толкова нежно и настоятелно грешника както Бог прави това. Всичките Му обещания, всичките Му предупреждения са израз на неизмеримата Му любов.

Когато Сатана ви каже, че сте голям грешник, погледнете към вашия Спасител и говорете за Неговите заслуги, погледнете към Неговата светлина. Признайте греха си, но кажете на неприятеля, че „Исус Христос дойде на света, за да спаси грешниците“ (1Тимотей 1:15) и че вие можете да бъдете спасени чрез Неговата любов. Исус задава на Симон въпрос за двамата дължници. Единият от тях дължал на своя господар малка сума, а другият - много голяма;

ПРИЗНАЙ СИ, че грешиш

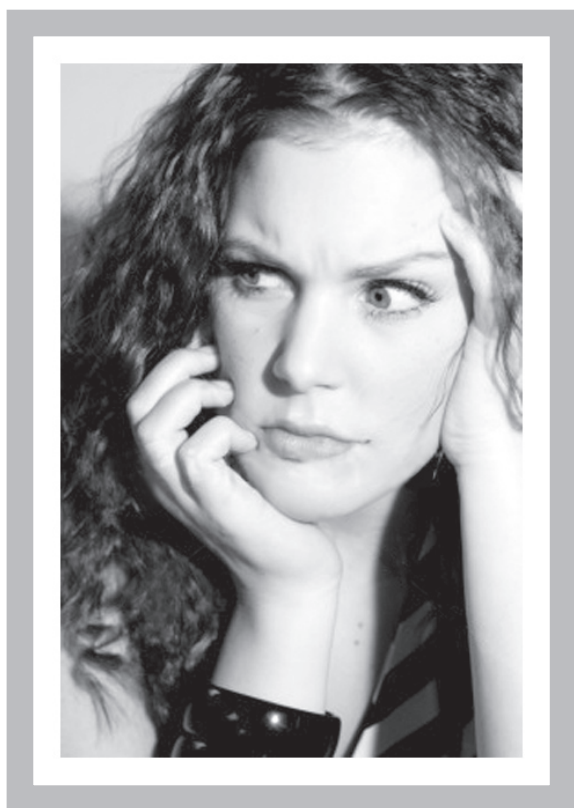
„Този, който крие греховете си, няма да успее; но който ги изповяда и остави, ще намери милост.“

Притчи 28:13

Условието за получаване на милост от Бога са прости, справедливи и разумни. Господ не изисква от нас да извършим нещо тежко, за да бъгат греховете ни простени. Не е нужно да правим гълзи и уморителни поклоннически пътувания или да си налагаме сами мъчителни изкупителни наказания, за да се препоръчаме на небесния Бог или да изплатим греховете си. Този, който изповядва и изоставя греха си, ще намери милост, ще му бъде простено.

Апостолът казва: „Изповядайте един на друг греховете си и молете се един за друг, за да бъдете излекувани“ (Яков 5:16). Изповядайте греховете си на Бога, Който единствен може да ги прости, и прегрешенията си един на друг. Ако си оскърбил приятеля си или ближния си, трябва да признаеш своята вина, а негов гълз е да ти прости с готовност. След това трябва да потърсиш прощение и от Бога, понеже твоят брат, когото си наранил, е Негова собственост. Когато нараняваш него, всъщност съгрешаваш срещу неговия Създател и Изкупител. Случаят бива представен пред единствения истински Посредник - нашият велик Първосвещеник, Който „беше изкушен във всичко, както и ние, но без да съгрешим“ и Който „съчувства на нашите слабости“ (Евреи 4:15) и е в състояние да ни очисти от всяко петно на нечестие.

Онези, които не са смирили душите си пред Бога така, че да признаят своята вина, не са изпълнили първото условие, за да бъгат приети от Него. Ако не сме преживели онова покаяние, за „което няма разкайване“, и не сме изповядали греховете си с истинско душевно смирение и съкрушен дух, ако не сме намра-

но той простил и на двамата. Христос пита Симон кой гължник ще обича своя господар повече. Симон отговаря: „Оня, на когото е простил повече“ (Лука 7:43). Всички ние сме били големи грешници, но Христос умря, за да не бъдем такива. Заслугите на Неговата жертва са достатъчни, за да бъгат представени пред Бог-Отец в наша защита. Тези, на които е простил най-много, ще го обичат най-много и ще стоят по-близо до Неговия престол, за да Го славят заради великата Му любов и за безкрайната Му жертва. Единствено когато напълно схванем Божията любов, ще можем да разберем престъпността на греха. Когато видим гължината на веригата, спусната ни тук долу заради нашето спасение; когато разберем нещичко от необяснимата жертва, която Христос направи за нас, сърцето ни ще се развълнува и ще се покаем.

зили собствената си порочност и не сме се отворили от нея, всъщност никога не сме търсили истински прощение на греховете си. А ако никога не сме търсили това прощение, никога няма да намерим и Божия мир.

Единствената причина, поради която не сме получили прощение за миналите си грехове е, че не желаем да смирим сърцата си и да се съобразим с условията, които Словото и истината поставят.

Изповядването на греха, независимо дали е частно или публично, трябва да бъде искрено и непринудено. То не бива да се изтръгва от грешника. Не бива да се прави по лекомислен начин или пък да бъдат насилвани да се изповядват хора, които не са осъзнали ужасния характер на греха и не се са отворили от него. Само изповед, която излиза от дълбините на душата, може да си проправи път до Бога на безкрайното състрадание. Псалмистът казва: „Господ е близо при ония, които са със съкрушено сърце, и спасява тези, които имат разкаян дух“ (Пс. 34:18).

Истинската изповед има винаги точно определен характер и признава точно определени грехове, които могат да бъдат от такова естество, че да трябва да се кажат само пред Бога; може да са прегрешения, които трябва да бъдат изповядани пред определени личности, наранени чрез тях; или пък може да са от обществен характер - в такъв случай е необходимо да се изповядат публично. Но всяка изповед трябва да бъде ясна и точна, признаваща именно тези грехове, за които сме виновни.

В гните на Самуил израилтяните се бяха отклонили от Бога. Те страдаха от последиците на греха, защото бяха загубили вярата си в Бога, бяха загубили доверието си в Неговата способност да защитава Своето дело. Бяха обърнали гръб на великия Управител на Вселената и пожелаха да бъдат управлявани по същия начин, както народите около тях. Но преди да получат мир, направиха следната точно определена изповед: „Върху всичките си грехове притурихме и това зло

да си искаме цар“ (1Щаре 12:19). Трябваше да бъде изповядан самият грях, който те вече бяха убедени, че са извършили. Тяхната неблагоприятност потискаше душите им и ги отделяше от Бога.

Изповед без истинско покаяние и промяна няма да бъде приета от Бога. В живота трябва да настъпят решителни промени; всичко оскърбително за Бога трябва да бъде отстранено. Това е резултатът от истинската скръб за греха. Това, което трябва да направим, е ясно представено: „Измийте се, очистете се; отстранете от очите Ми злото на делата си; престанете да вършите зло; научете се да вършите добро; стремете се към правосъдие; облекчавайте угнетените; съдете право за сирачето; застъпвайте се за вдовицата“ (Исаия 1:16, 17). „Ако нечестивият върне взетия залог, ако върне обратно това, което е ограбил, ако ходи в законите на живота, без да върши нечестие, то той непременно ще живее и няма да умре“ (Езекиил 33:15). Ап. Павел казва следното за покаянието: „Защото ето, тази ваша скръб по Бога какво усърдие пороци във вас, да, какво себеочистване, да, какво негодувание, да, какъв страх, да, какво непреодолимо желание, да, какво усърдие, какъв реванш? Във всички неща показвахте, че сте чисти в това отношение“ (2Кор. 7:11).

Когато грехът е умъртвил способността за морална преценка, човекът, вършещ зло, не

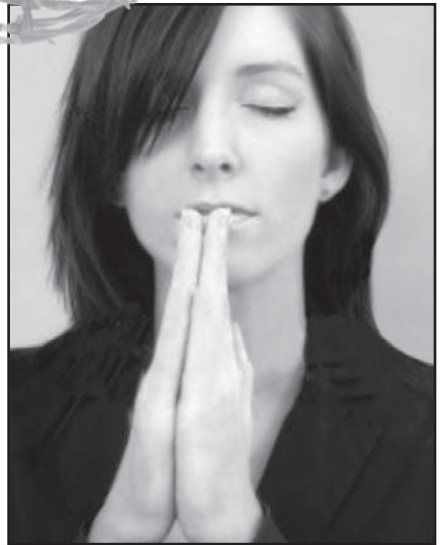
може да забележинедостатъците в характера си, нито може да разбере ужасното естество на злото, което е извършил; и ако не се поддаденаубеждаващата сила на Святия Дух, остава до голяма степен спял за своя

грех. Неговата изповед не е искрена и сериозна. Към всяко признание за своята вина той прибавя и извинение за поведението си, за да се защити, оправдавайки се, че ако не са съществували дадени обстоятелства, той е нямало да извърши това или онова, за което е укоряван.

След като яли от забранения плод, Адам и Ева били обзети от чувство на срам и ужас. Отначало единствената им мисъл била как да извинят греха си и как да избегнат ужасната присъда - смърт. Когато Господ ги пита за греха им, Адам, стоварвайки вината отчасти върху Бога и отчасти върху своята съпруга, отговаря: „Жената, която ми даде за другарка, тя ми даде от дървото, та ядох“. Жената хвърля обвинението върху змията, казвайки: „Змията ме подмами, та ядох“ (Битие 3:12, 13). Защо Си създал змията? Защо Си я пуснал в рая? Всъщност това са въпросите, които се съдържат в нейното извинение за греха ѝ, като по този начин тя гържи Бога отговорен за тяхното падение. Самооправданието води началото си от „бащата на лъжата“ - Сатана - и се проявява във всички синове и дъщери на Адам. Изповедите от този вид не са вдъхновени от Божия Дух и няма да бъдат приети от Бога. Истинското покаяние прави човека способен да понесе сам своята вина и да я признае без измама или лицемерие. Както бедният бирник, не смеещ и очите си да повдигне към небето, той извиква: „Боже, бъди милостив към мене, грешника“; и тези, които така признаят своята вина, ще бъдат оправдани; защото Исус ще се застъпи със Своята кръв за тях.

Примерите на истинско покаяние и смирение в Божието Слово разкриват такъв дух на изповядване, в който няма опит за извинение на греха или опит за самооправдаване. Ап. Павел не се опитва да се защити. Той описва греха си в най-черните му краски, без да се опитва да намали вината си: „Затварях в тъмница много от светиите, като се снабдявах с власт от главните свещеници; и когато биваха осъждани на смърт, и аз давах гласа си срещу тях. Мъчех ги много по всички синагоги и ги карах да богохулстват; и в чрезмерната

си ярост срещу тях ги преследвах даже по чуждите градове“ (Деян. 26:10, 11). Той не се страхува да заяви: „Христос гоиде на този свят, за да спаси грешниците, от които най-големият съм аз“ (1Тимотей 1:15).

Смирено и съкрушено сърце, преживяло истинско покаяние, ще може да оцени нещичко от Божията любов и от цената, платена на Голгота.

И както син се изповядва пред баща си, който го обича, така истински разкайващият се човек ще представи пред Бога всичките си грехове.

Както е писано:

„Ако изповядате греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда“

1Йоаново 1:9

Да ПРИНАДЛЕЖИШ

Божие обещание е: „Ще Ме потърсите и ще Ме намерите, когато Ме потърсите с цялото си сърце“ (Еремия 29:13).

Цялото ни сърце трябва да принадлежи на Бога, иначе промяната, която има за цел възстановяването ни до първоначалното ни Божие подобие, никога няма да се случи в нас. По естество ние сме отчуждени от Бога. Святият Дух описва нашето състояние така: „Мъртви в престъпления и грехове“; „Цялата глава е болна и цялото сърце изнемощило“; „Няма здраво място“. Сатана ни държи в своите примки и ние „сме уловени от него по негова воля“ (Еф. 2:1; Исая 1:5, 6; 2Тимотея 2:26). Бог желае да ни освободи. Но тъй като това изисква пълно преобразяване, подновяване на цялото ни естество, трябва ние сами доброволно изцяло да Му се предадем.

*Борбата срещу личното Аз
е най-голямата битка,
която се е водила някога.*

Покоряването на личното Аз и предаването на всичко, което имаме, на Бога не е лесно; цялото ни съществуване трябва да Му се подчини, преди да бъде подновено в своята първоначална святост. Божието управление не е (както Сатана иска да го представи) основано на сляпо подчинение, на контрол, неподдаващ се на разискване. Напротив, то се позовава на разума и съвестта. „Елате сега и нека да разискваме заедно“ (Исая 1:18) е поканата на Твореца към съществата, които е създал. Бог не насилва волята на Своите творения. Не може да приеме почит, която не е отдадена доброволно и съзнателно. Едно принудително подчинение би осуетило развитието на ума и на характера, би превърнало човека

в автомат. Намерението на Твореца не е такова. Той желае човекът - венецът на Неговото творческо дело - да постигне възможно най-висшето развитие.

Бог представя пред нас висини, до които желае да ни издигне чрез Своята благодат. Кани ни да Му се предадем, за да може да осъществи в нас Своята воля. За нас остава да изберем дали да бъдем освободени от робството на греха, за да сме в състояние да споделим славната свобода на Божиите синове, или не.

Когато предадем себе си на Бога, трябва да се откажем от всичко, кое то би ни отделило от Него. Така казва и Спасителят: „Който от вас не остави всичко това, не може да бъде Мой ученик“ (Лука 14:33). Трябва да се откажем от всяко нещо, каквото и да е то, което би могло да отклони сърцето ни. Мамонът е станал идол на много хора. Любовта към парите и жаждата за охолство са златната верига, която ги държи вързани за Сатана. Репутацията и светските почести пък са идоли на друга категория хора. Лекият и удобен живот, проявите на егоистична грижа за себе си, както и бягството от отговорност, са идоли на трети. Но тези робски вериги трябва да бъдат разкъсани. Ние не можем да принадлежим наполовина на Бога и наполовина на света. Изобщо не сме Божи деца, ако не сме напълно такива.

Има хора, които изповядват, че служат на Бога, докато в същото време разчитат на своите собствени усилия, за да спазват Неговия закон, да изградят праведен характер и да си осигурят спасение. Сърцата им не са движени от дълбокото чувство за Христовата любов, а се стремят да изпълняват задълженията на християнската религия като нещо, което Бог изисква от тях да спазват, за да си спечелят небето. Такава религия не струва нищо.

Когато Христос живее в сърцето, душата ще бъде така изпълнена с любовта Му, с радостта от общуването с Него, че ще се държи здраво привързана към Бога; и в размисленията за Спасителя Аз-ът ще бъде забравен.

Любовта на Христос ще бъде изворът и силата на нашите действия и постъпки. Онези, които чувстват принуждаващата Божия любов, не питат колко най-малко може да бъде дадено, за да се посрещнат Божиите изисквания; не търсят по-нисък стандарт, целта им е свършеното съобразяване с волята на техния Изкупител. Със сериозно желание те Му подчиняват всичко и проявяват интерес, пропорционален на стойността на обекта, към който се стремят. Голото изповядване на Христос без тази дълбока любов е само празни при-

казки, ненужна формалност и неприятно задължение.

Смятате ли, че подчиняването на всичко на Христос е твърде голяма жертва? Да си зададем тогава въпроса: „А какво даде Той за всеки от нас?“. Божият Син даде всичко - живота Си, любовта Си, страданията Си - за нашето изкупление. Във всеки момент от живота си ние получаваме благословенията на Неговата благодат и поради тази причина не можем напълно да схванем дълбините на невежеството и окаянството, от които сме били спасени. Възможно ли е да гледаме към Този, Когото нашите грехове приковаха, и в същото време съзнателно да презираме любовта Му и жертвата Му?

Горделивите питат: „Защо трябва да живея в покаяние и смирение, преди да имам

увереността, че съм приет от Бога?“. Е, добре, вижте Христос: Той беше безгрешен; нещо повече - беше Князът на небето; но заради хората стана грешен човек, за да спаси човечеството. „Защото взе на Себе Си престъпленията и понесе греховете на

Бог не изисква от нас да се откажем от нещо, което е в наш интерес да задържим. Във всичко, което дава, Той има предвид благополучието на Своите деца.

мнозина и се застъпва за престъпниците“ (Исаия 53:12).

Всъщност от какво се отказваме, когато Му дадем всичко? От едно изпълнено с грехове сърце, което Исус очиства чрез собствената Си кръв и го спасява чрез Своята несравнима любов. И въпреки това хората смятат, че е трудно да Му дадат всичко!

Бог не изисква от нас да се откажем от нещо, което е в наш интерес да задържим. Във всичко, което дава, Той има предвид благополучието на Своите деца. Дано всички, които не са избрали Христос, разберат, че Той им предлага нещо много по-добро от онова, което те търсят за себе си!

Човек върши най-голямата несправедливост и нанася най-голямата вреда на собствената си душа, когато мисли и действа в разрез с Божията воля.

Никаква истинска радост не може да се намери в пътя, забранен от Този, Които знае кое е най-доброто и Които планира само най-доброто за Своите създания. Пътят на греха е пътят към нещастие и гибелта.

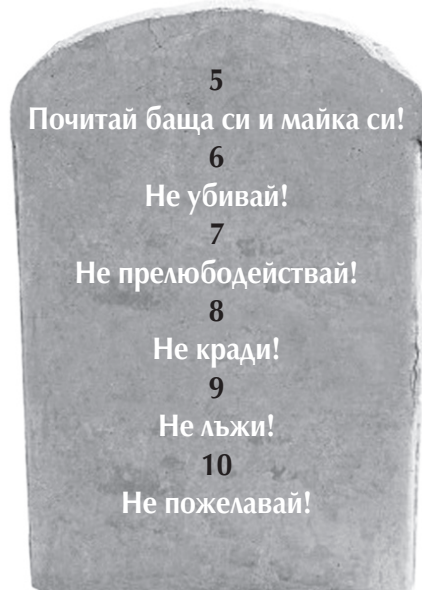
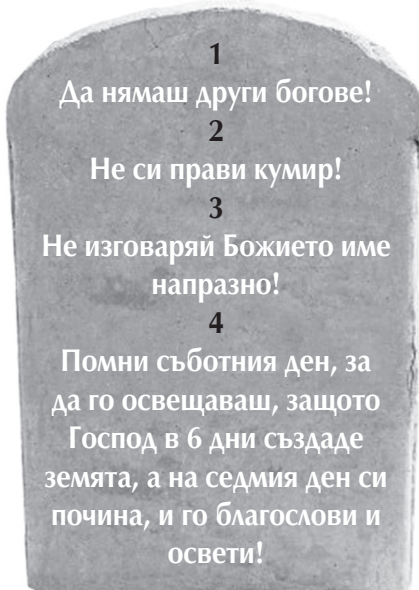
Грешка е да се подхранва мисълта, че Бог изпитва удоволствие да гледа как Неговите деца страдат. Цялото небе е заинтересовано от щастие на човека. Нашият небесен Баща не задържа източниците на радостта за никое от Своите създания. Само иска от

нас да се пазим от онова удовлетворяване на желанията си, което би ни донесло страдания и разочарования, което би затворило пред нас вратите на щастие и небето. Изкупителят на света приема хората такива, каквито са: с всичките им недостатъци, несъвършенства и слабости; и желае не само да ги очисти от греха и да им гари изкупление чрез кръвта Си, но и да задоволи сърдечния копнеж на всички, които се съгласят да поемат Неговото иго, да носят Неговия товар. Целта Му е да даде мир и покой на всеки, дошъл при Него за хляба на живота. Той изисква от нас да изпълняваме само задълженията, направляващи стъпките ни към небето. Пълноценната радост в душата се състои в това: да имаме Христос, Надеждата на славата, изобразен в нас.

Мнозина питат: „КАК мога да предам себе си на Бога?“. Ние желаем да му предадем себе си, но моралната ни сила е твърде слаба, понеже робуваме на съмнението и сме управлявани от навиците на греховния си живот. Нашите обещания и решения са като пясъчни възжета. Не можем да контролираме нито мислите си, нито побудите си, нито чувствата си. Съзнанието за нарушените обещания и престъпните клетви разколебава доверието в собствената ни искреност и ни кара да смятаме, че Бог няма да ни приеме; но не бива да се отчайваме. Това, което трябва да разберем, е истинската мощ на волята. Тя

е управляващата сила в живота на човека - силата, която взема решения и прави избори. Всичко зависи от правилното ѝ действие. Бог е дал на хората правото да избират; тяхно право е да упражняват тази сила. Ние не можем да променим сърцето си, не можем със свои сили да заобичае Бога; но можем да ИЗБЕРЕМ да Му служим. Ние можем да Му предадем волята си; тогава Той ще действа в нас и да желаем, и да вършим необходимото според Неговата воля. Така цялото ни естество ще бъде под контрола на Христовия Дух; чувствата и привързаността ни ще бъдат съсредоточени върху Него, мислите ни ще бъдат в хармония с Него.

Желанието ни за доброта и святост е правилно (доколкото го има); но ако спрем готук, няма да имаме полза от него. Много хора ще бъдат завинаги погубени, макар че се надяват и желаят да станат християни. Те никога не достигат до онази точка, в която тяхната воля е вече подчинена на Бога. Не ИЗБИРАТ сега да станат християни. Чрез правилното упражняване на волята в живота можем изцяло да се променим. Чрез подчиняване на нашата воля на Христос, се свързваме със Силата, Която стои над всички началства и власти. Ще ни се даде сила отгоре, за да устоим и да останем твърди; и така чрез постоянно предаване на Бога ще сме в състояние да водим нов живот - живот на вяра.

СИГУРНОСТТА на обещанията

Когато съвестта се пробуди под действието на Святия Дух, човек започва да осъзнава злотворността на греха; започва да разбира неговата сила, тежестта на вината, която носи, нещастие, което причинява; и започва да изпитва към него отвлечение. Чувства, че грехът го е отделил от Бога, че е поробен под властта на злото. И колкото повече се бори, за да се освободи, толкова повече разбира своята безпомощност. Подбудите ни са нечисти; сърцето ни е нечисто. Разбираме, че животът ни е бил изпълнен с егоизъм и грях. Копнеем да бъдем освободени. Хармония с Бога, подобие на Христос какво можем да направим, за да постигнем това?

Единственото, от което се нуждаем, е небесно прощение, небесен мир и небесна любов в душата. С пари те не могат да се купят, разумът не може да ги осигури, мъдростта не може да ги придобие; не можем да се надяваме, че ще ги постигнем със собствени усилия. Но Бог ни ги предлага даром, „без пари и без да плащаме“ (Исая 55:1). Те са наши, ако само протегнем ръка и ги вземем. Господ казва: „Макар греховете ви да са като мораво, ще станат бели като сняг; макар да са червени като кръв, ще станат като бяла вълна“ (Исая 1:18). „Ще ви дам ново сърце и нов дух ще обитават втръне във вас.“

Вие сте изповядали своите грехове и вече не ги вършите. Решили сте да се предадете на Бог. Сега идете при Него и Го помолете да измие греховете ви и да ви даде ново сърце. И тогава повярвайте, че Той прави това, ЗАЩОТО Е ОБЕЩАЛ. Ето урока, който Исус се опитва да предаде, докато е бил тук на земята, трябва да повярваме, че получаваме дара, обещан от Бога, и че този дар ще бъде наш. Исус лекуваше болестите на хората, когато те вярваха в Неговата сила; помагаше им в неща, които можеха да видят, като по този начин ги окуражаваше да Му се доверяват и по отношение на другото, което не можеха да видят - така постепенно им помагаше да повярват и в силата Му да прощава грехове. Той ясно заяви това при излекуването на парализирания: „НО ЗА ДА ПОЗНАЕТЕ, ЧЕ ЧОВЕШКИЯТ СИН ИМА ВЛАСТ НА ЗЕМЯТА ДА ПРОЩАВА ГРЕХОВЕ, тогава каза на парализика: „Стани, вдигни си постелката и си иди у дома“ (Матей 9:6). Същото казва и евангелист Йоан, когато говори за чудесата на Христос: „Тези неща са записани, за да повярвате, че Исус е Христос, Божият Син; и като повярвате, да имате живот в Неговото име“ (Йоан 20:31).

От простия библейски доклад за това, как Исус лекува болните, можем да се научим да вярваме в Него, за да получим прощение на греховете си. Нека разгледаме разказа за парализика от Витезда. Бедният страдалец бил безпомощен - повече от 38 години той не е можел да си служи със своите крайници. И въпреки това Спасителят му казва: „Стани, вдигни постелката си и ходи!“. Болният би могъл да каже: „Господи, ако ме излекуваш, ще Те послушам“. Но не, той вярва в гумите на Христос, вярва, че е напълно излекуван и веднага прави усилие да тръгне. Той **ПОЖЕЛА** да ходи и... ходеше. Послуша Христовите думи и Бог му даде силата. Той бе напълно излекуван.

По същия начин ще стане и с нас: ние сме грешници; не можем да изкупим миналите си грехове, не можем да променим сърцето си, не можем да направим себе си свети. Но Бог обещава да направи всичко това вместо нас

чрез Христос. Ние **ВЯРВАМЕ**, че Той е обещал това. Изповядваме греховете си и Му предаваме себе си. Ние **ЖЕЛАЕМ** да Му служим. Веднага щом направим това, Бог ще изпълни обещанието Си. Ако повярваме в обещанието, ако повярваме, че греховете ни са простени и сърцата ни са очистени Бог ще направи това факт. Ще бъдем напълно излекувани точно така, както Христос даде на парализика сила да ходи, когато той повярва, че е вече здрав. Това наистина Е така, ако го повярваме.

Не чакайте да ПОЧУВСТВАТЕ, че сте излекувани, а кажете: „Вярвам в това, то Е така не защото го чувствам, а защото Бог го е обещал“.

Исус казва: „Каквото и да пожелаете, когато се молите, вярвайте, че сте го получили и ще ви бъде“ (Марк 11:24). Има едно условие, за да бъде изпълнено това обещание; и то е да се молим според волята на Бога. А Божията воля е да ни очисти от грях, да ни направи Свои деца и да ни даде сила да живеем свят живот. Така че ние можем да се молим за това, да вярваме, че го получаваме и да благодарим на Бога, че **ВЕЧЕ СМЕ** го получили. Наша привилегия е да отидем при Исус и да бъдем очистени, да застанем пред Закона без срам или угризения. „Сега, прочее, няма никакво осъждане за тия, които ходят не по плът, но по Дух“ (Римл. 8:1).

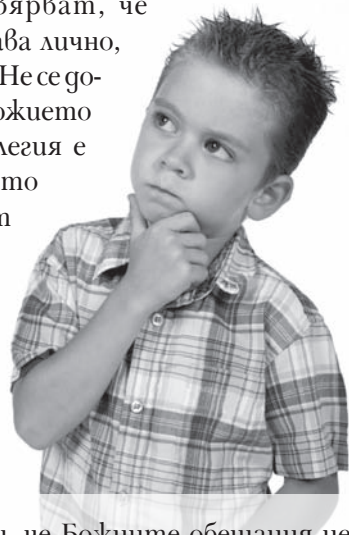
Отсега нататък вие вече не принадлежите на себе си; вие сте купени на висока цена. „Не сте изкупени с тленни неща като сребро и злато, ... а със скъпоценната кръв на Христос, като на Агне без недостатък и без петно“ (1Петрово 1:18, 19). Чрез този прост акт на вяра в Бога Святият Дух влага в сърцата ни нов живот. Ставаме като новородени деца в Божието семейство и Бог ни обича така, както обича Сина Си.

Сега, след като сме избрали да принадлежим на Исус, не бива да се дърпаме назад, не бива да се отклоняваме от Него, а ден след ден да казваме: „Аз съм Христов; аз съм отдал себе си на Него“. Молете Го да ви даде Духа Си и да ви пази чрез Своята благодат. Както сте стана-

ли Негово дете, като сте предали себе си на Бога и твърдо вярвате в Него, така трябва и да продължите да живеете в Него. Апостолът казва: „И тъй, както сте приели Господ Исус Христос, така и ходете в Него“ (Кол. 2:6).

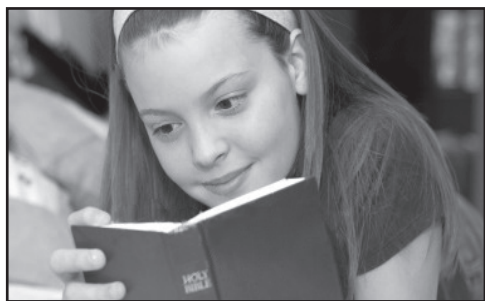
Някои, изглежда, имат усещането, че трябва да преминат известен стаж, да изпълнят някои условия или да издържат някакъв изпит, за да докажат на Господ, че са се променили, преди да имат правото да искат Неговото благословение. Но те могат да претендират за Божието благословение още сега. Те трябва да притежават Неговата благодат, Христовия Дух, Който да им помага в техните слабости, иначе няма да могат да устоят на злото. Исус обича да идваме при Него такива, каквито сме - грешни, безпомощни, зависими. Можем да гоидем при Него със своите слабости и безразсъдство, с цялата си греховност и да застанем пред Него Му в разкаяние. Той с радост ще ни презърне, ще ни вземе в обятията на Своята любов, ще превърже нашите рани и ще ни измие от всяка нечистота.

Ето къде пропадат хиляди хора: те не вярват, че Исус ни прощава лично, индивидуално. Не се доверяват на Божието Слово. Привилегия е за всички, когото се съобразяват с условията, да знаят със сигурност, че всеки техен грях е напълно простен. Прогонете съмненията си, че Божиите обещания не се отнасят лично за вас. Те са за всеки разкайващ се грешник. Чрез Христос е предвидено да бъдат дадени сила и благодат от личните ангели, служители на всеки вярващ човек. Никой не е толкова грешен, че да не може да намери сила, чистота и праведност в Исус, Който е умрял за него. Той чака, за да снесе от хората техните опетнени грехи и да ги

облече с бялата мантия на правдата; Той ги кани да живеят, а не да умрат.

Бог не се отнася с нас така, както ние, ограничените човеци, се отнасяме един с друг. Неговите мисли са мисли на милост, любов и най-нежно съчувствие. Той казва: „Нека нечестивият остави пътя си и неправедният мислите си; нека се обърне към Господа и Той ще се смили над него; към нашия Бог, защото Той ще прощава щедро“. „Изличих като мъгла престъпленията ти и като облак греховете ти“ (Исая 55:7; 44:22).

„Не намирам удоволствие в смъртта на оня, който умира - казва Господ Бог. - Затова обърнете се и живеете“ (Езекил 18:32). Сатана е готов да потули скъпите Божии уверения. Той желае да скрие всеки лъч светлина и всяка искра на надежда; но вие не трябва да му позволявате това. По-добре си кажете: „Исус умря, за да мога аз да живея. Той ме обича и не желае да загина. Аз имам състрагателен небесен Баща; и макар да съм злоупотребил с Неговата любов, макар да съм разпилял благословенията, които Той ми е дал, ще стана, ще отида при Него и ще Му кажа: „Съгреших пред Небето и пред Тебе и не съм достоен да се нарека Твои син; направи ме като един от наемните Си слуги“. В притчата за блудния син се казва как беше приет скитникът: „КОГАТО ТОЙ БЕШЕ ОЩЕ ДАЛЕЧ, баща му го видя, смили се и като се затича, хвърли се на рамото му и го целуваше“ (Лука 15:18, 20).

Но дори и тази притча, колкото и да е трогателна и нежна, е твърде недостатъчна, за да изрази безпределното състрадание на небесния Баща. **Чрез Своя пророк Господ заявява: „Обикнахте с вечна любов: ЗАТОВА ТЕ ПРИВЛЯКОХ С МИЛОСТ“ (Еремия 31:3).** Докато грешникът е

още далеч от баща си, разпилявайки Неговото имуцество в чужда страна, Бащиното сърце копнее за него; и всеки копнеж за завръщане при Бога, събуден в душата, е всъщност нежното умоляване на Неговия Дух, Който убеждава, моли, привлича скитника към любящото сърце на неговия Баща.

Великото сърце на безпределната Любов привлича грешника със съчувствие, което не познава граници.

След като имате пред себе си обещанията на Библията, още ли се съмнявате? Възможно ли е все още да смятате, че когато бедният грешник копнее да се завърне, копнее да изостави греховете си, Господ коравосърдечно ще го спре, за да не гоjde при нозете Му в покаяние? Бог мрази греха, но обича грешника. В лицето на Христос Бог даде Себе Си, за да могат да бъдат спасени всички, които пожелаят, и да получат вечното благословение в царството на славата. Бог казва: „Може ли жена да забрави сучещото си дете и да не се смили над него? Но тя, ако забрави, аз няма да те забравя“ (Исая 49:15).

Погледнете нагоре вие, които се съмнявате и се колебаете; защото Исус живее, за да се застъпва за нас. Благодарете на Бога за гара на Неговия Син и се молете Той да не е умрял напразно за вас. Духът ви кани днес. Елате с цялото си сърце при Исус и ще можете да претендирате за Неговото благословение.

Когато четете обещанията Му, помнете, че те са израз на неизказана любов и милост. Великото сърце на безпределната Любов привлича грешника със съчувствие, което не познава граници. „Ние имаме изкупление чрез кръвта Му, прощението на греховете“ (Еф. 1:7).

Само повярвайте, че Бог е ваш помощник. Той иска да възстанови Своя морален образ в човека. Когато се приближаваме до Него с изповед и покаяние, Той ще се приближи при нас с милост и прощение.

Новият живот е ЗА ТЕБ!

„Ако някой е в Христос, той е ново създание: старото прелина, ето, всичко стана ново“

2Коринтяни 5:17

Човек може да не е в състояние да посочи точното време или място на своето запознанство с Христос или да проследи цялата верига от обстоятелства в процеса на духовното си обръщане към Него - но това не доказва, че той не се е обърнал. Христос казва на Никодим: „Вятърът духа къде то си иска и ти чуваш гласа му, но не можеш да кажеш откъде идва и къде отива; така е и с човека, който е роден от Духа“ (Йоан 3:8). Както вятърът е невидим, но резултатите от неговото действие могат ясно да се видят и почувстват, така работи и Божият Дух в сърцето на човека.

Тази обновяваща Сила, която никое човешко око не може да види, създава нов живот в душата; създава ново съществуване по подобие на Бога.

Макар действието на Духа да е тихо и незабележимо, резултатите са ясно изразени. Ако сърцето е било обновено от Божия Дух, животът ще свидетелства за този факт. Макар че не можем да направим нищо, за да променим своето сърце или да приведем себе си в хармония с Бога, макар да не трябва изобщо да се уповаваме на своите възможности или на добрите си дела, все пак животът ни ще разкрива дали Божията благодат живее в нас, или не; и ако да, то ще се забележи промяна в характера, в навиците, в поведението ни. Контрастът между това, което сме били, и това, което

сме, ще бъде явен и категоричен. Характерът на един човек се разкрива не чрез случайни добри или лоши постъпки, а чрез общата насока на ежедневните му гуми и действия.

Вярно е, че може да се постигне външна промяна на поведението и без обновяващата сила на Христос. Стремелът към влияние над другите, както и желанието ни те да ни ценят и уважават, може да доведе до порядъчен живот. Самоуважението също може да ни накара да избягваме външната изява на злото в нас. И егоистичното сърце може да извършва благородни постъпки. Тогава по какво ще разберем на чия страна сме?

Кой владее нашето сърце? С кого се занимават мислите ни? За кого обичаме да говорим? На кого принадлежат най-топлите ни чувства и най-добрите ни сили? Ако сме Христосови, мислите ни ще са с Него, най-слабите ни възжелания ще са отправени към Него. Всичко, което имаме и което сме, ще е посветено на Него. Ние ще копнеем да носим Неговия образ, да изпълняваме Неговата воля и да вършим само онова, което Му е приятно.

Хората, които са станали нови творения в Исус Христос, ще имат в себе си плодовете на Духа: „любав, радост, мир, дълготърпение, благородство, доброта, вяра, кротост, умереност“ (Гал. 5:22, 23). Те няма да се съобразяват с предишните си желания, но чрез вяра в Божия Син ще вървят по Неговите стъпки, ще отразяват Неговия характер и ще очистват себе си, както Той е чист.

Ще обичат тези неща, които някога са мразили и ще мразят нещата, които някога са обичали. Гордите и самоуважаващите се ще станат смирени и кротки. Лекомислените и високомерните - сериозни и скромни. Пияниците - трезвени, а развратниците - почтени. Суетните светски обичаи и моди ще бъдат оставени настрана. Християнинът ще търси не „външните украшения“, а „скри-

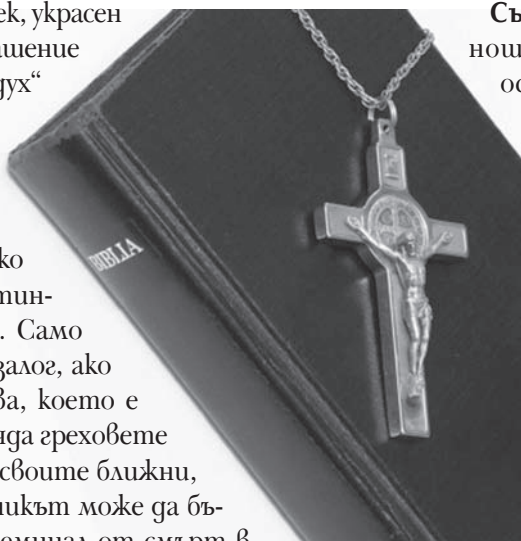

тия в сърцето човек, украсен с нетленното украшение на кротък и тих дух“ (1Петрово 3:3, 4).

Няма доказателство за каквото и да било истинско покаяние, ако то не доведе до истинско преобразяване. Само ако върне взетия залог, ако даде обратно това, което е ограбил, ако изповяда греховете си и обикне Бога и своите ближни, само тогава грешникът може да бъде сигурен, че е преминал от смърт в живот.

Когато като заблудени, грешни същества отидем при Христос и станем участници в Неговата прощаваща благодат, в сърцето ни избликва любов. Всеки товар става лек; защото яремът, който Христос поставя, не е тежък за носене. Дългът става наслада, а жертвата - удоволствие. Пътят, който по-рано е изглеждал покрит с мрак, сега се озарява от лъчите на Слънцето на правдата.

Красотата на Христовия характер ще може да се види в Неговите последователи. За Христос беше удоволствие да върши Божията воля. Любовта към Бога, горещото желание да върши всичко за Негова прослава бе ръководната сила в живота на Спасителя. Любовта красеше и придаваше благородство на всички Негови постъпки. Любовта е от Бога. Неосветеното сърце не може да я създаде или породи. Тя се намира само в сърцето, в което царува Христос. „Ние обичаме, защото първо сме били обикнати“ (1Йоаново 4:19 - рев.пр.). В обновеното от Божията благодат сърце любовта е ръководен принцип на действие. Тя променя характера, ръководи побудите, контролира страстите, укротява враждата и облагородява чувствата. Когато се подхранва в душата, тази любов подслажда живота и пръска благотворно влияние върху всички наоколо.

Съществуват две заблуди, по отношение на които Божиите деца, особено току-що доверилите се на Неговата благодат, трябва да бъдат много внимателни. Първата, която вече споменахме, е разчитането на собствените дела, на онова, което могат сами да направят, за да доведат себе си в хармония с Бога. Но този, който се опитва да стане свят чрез собствени дела, стареейки се да спазва Закона, се опитва да постигне невъзможното. Всичко, което човекът може да извърши без

Когато Божията любов се подхранва в душата, тя подслажда живота и пръска благотворно влияние върху всички.

Христос, е опетнено от егоизъм и грях. Единствено Божията благодат е тази, която чрез вяра може да ни направи свети.

Противоположната, но не по-малко опасна заблуда е, че вярата в Христос освобождава човека от спазването на Божия Закон и понеже единствено чрез вяра ставаме участници в Христовата благодат, то делата ни нямат нищо общо с нашето изкупление.

Но послушанието не е само външно съгласие, а служба от любов. Законът на Бога е израз на самото Му естество. Той е възплъщение на великия принцип на любовта и следователно е основата на Неговото управление и на небето, и на земята. Ако сърцата ни са обновени по Божие подобие, ако Божията любов е вкоренена в душата, няма ли Божият Закон да бъде прилаган и в живота? Когато принципът на любовта е вкоренен в сърцето, когато човекът е обновен по образа на Този, Който го е създал, тогава се изпълнява новозаветното обещание: „Ще поставя Закона Си в сърцата им и ще го напиша в умовете им“ (Евреи 10:6). А щом Законът е написан в сърцето, той ще оформя живота ни. Послушанието, т.е. служенето и верността от любов, е истинс-

кият критерий за ученичество. Така казва и Писанието: „Това е любов към Бога - да пазим Заповедите Му“; „Който казва: „Познавам Го“, а не пази Неговите заповеди, е лъжец и истината не е в него“ (1Йоаново 5:3, 2:4). Вместо да освобождава човека от послушание, вярата и само вярата е тази, която ни превръща в участници в Христовата благодат и ни прави способни да бъдем послушни.

Ние не спечелваме спасението си чрез послушание, защото то е доброволен и щедър дар от Бога; и този дар трябва да бъде приет чрез вяра. Но послушанието е плодът на вярата. „Знаете, че Той се яви, за да отнеме нашите грехове; и в Него няма грях. Всеки, който пребъдва в Него, не съгрешава; който съгрешава, не Го е видял, нито Го е познал“ (1Йоаново 3:5, 6). Ето това е истинският белег, единствената мярка; това е пробният камък. Ако пребъдваме в Христос, ако Божията любов живее в нас, то нашите чувства, мисли и постъпки ще бъдат в хармония с Божията воля, както е изразена в предписанията на Неговия свят Закон. „Дечица, никога да не ви заблуждава: този, който върши правда, е праведен, както Той е праведен“ (1Йоаново 3:7). А праведността, правдата, се определя чрез Божия свят Закон, изразен в Десетте заповеди, дадени на Синай.

Онази така наречена вяра в Христос, която освобождава хората от задължението им да се съобразяват с Божията воля, не е вяра, а гързост. „По благодат сте спасени чрез вяра.“ Но „вяра без дела е мъртва“ (Еф. 2:8; Яков 2:17). Преди да дойде на земята, Исус казва за Себе Си: „Драго Ми е, Боже Мой, да изпълнявам Твоята воля; да, Законът Ти е вътре в сърцето Ми“ (Пс. 40:8). Преди да се възнесе отново на небето, Той заявява: „Опазих заповедите на Моя Отец и пребъдвам в Неговата любов“ (Йоан 15:10). Писанието казва: „И по това знаем, че сме Го познали - ако пазим Заповедите Му... Този, който казва, че пребъдва в Него, трябва сам да ходи така, както Христос е ходил“ (1Йоаново 2:3, 6). „Понеже и Христос пострада за вас, оставяйки ви пример да вървите и вие по Неговите стъпки“ (1Петрово 2:21).

Условието за вечен живот и днес е точно такова, каквото е било винаги - съвсем същото, каквото беше и в рая преди грехопадението на нашите първи родители - съвършено послушание на Божия Закон, съвършена праведност. Ако вечният живот можеше да бъде даден при друго условие, по-малко от това, то щастие на цялата Вселена би било застрашено. Би се открила възможност грехът с всичките му последици (скръб и страдания) да бъде обезсмъртен.

Преди грехопадението за Адам бе напълно възможно да изгради праведен характер чрез послушание на Божия Закон. Но той не успя да направи това. Поради неговия грях нашето естество стана също греховно и вече не можем да направим себе си праведни. Тъй като сме грешни и невясти, не можем да живеем в съвършена хармония със святия Закон. Не притежаваме собствена праведност, с която да удовлетвори изискванията му. Но Христос издейства за нас път за излизане от това положение. Той живя на земята сред такива изпитания и изкушения, каквито ние трябва да посрещаме. Живя безгрешен живот. Умря за нас и сега ни предлага да вземем нашите грехове и да ни даде Своята праведност. Ако Му се посветим напълно и Го приемем като свой Спасител, колкото и грешен да е бил животът ни, заради Него ще бъдем сметени за праведни. Христовият характер застава на мястото на нашия и ние сме приети от Бога така, сякаш никога не сме съгрешавали.

Нещо повече - Христос променя сърцето. Той живее в нашите сърца чрез вяра. Трябва да поддържа тази връзка с Него, като вярваме и ежедневно Му предаваме волята си. Докато правим това, Той ще работи незабележимо в нас, за да желаем да постъпваме според Неговата воля. И то така, че да можем да кажем: „Животът, който сега живея в тялото си, живея го чрез вярата в Божия Син, Който ме възлюби и даде Себе Си за мене“ (Гал. 2:20). Така казва Исус и на учениците Си: „Не сте вие, които говорите, но Духът на вашия Отец говори във вас“ (Матей 10:20). Тогава, когато Христос действа във вас, ще проявявате

Неговия Дух и ще вършите същите дела - дела на праведност, на послушание.

Ние не притежаваме нищо, с което да се похвалим. Нямаме никакво основание да изпагаме във възторг от себе си. Единственото ни основание за надежда е в Христовата правда, която ни е вменена и е изработена от Неговия Дух, действащ в и чрез нас.

Като говорим за вяра, нека направим едно разграничение, което винаги трябва да се има предвид. Съществува вид вяране, което е напълно различно от вярата. Съществуването и всемогъществото на Бога, истинността на Неговото Слово - това са факти, които дори Сатана и неговите последователи не могат да отрекат в сърцето си. Библията казва, че „и дяволите вярват и треперят“ (Яков 2:19); но това не е вяра. Единствено там, където има не само вяра в Божието Слово, но и предаване на волята в Негова власт, където чувствата са съсредоточени единствено върху Исус, само там има истинска вяра, която действа с любов и очисти душата. Чрез тази вяра човекът бива променен по Божия образ. И сърцето, което в старото си необновено състояние, не се е покорявало на Божия Закон, нито пък е можело да се покори, сега намира удоволствие в Неговите святи предписания, възкликвайки като псалмиста: „О, как обичам Твоя закон! Цял ден го съзерцавам“ (Пс. 119:97). По този начин правдата на Закона се изпълнява в нас, „която ходим не по плът, а по Дух“ (Римл. 8:1).

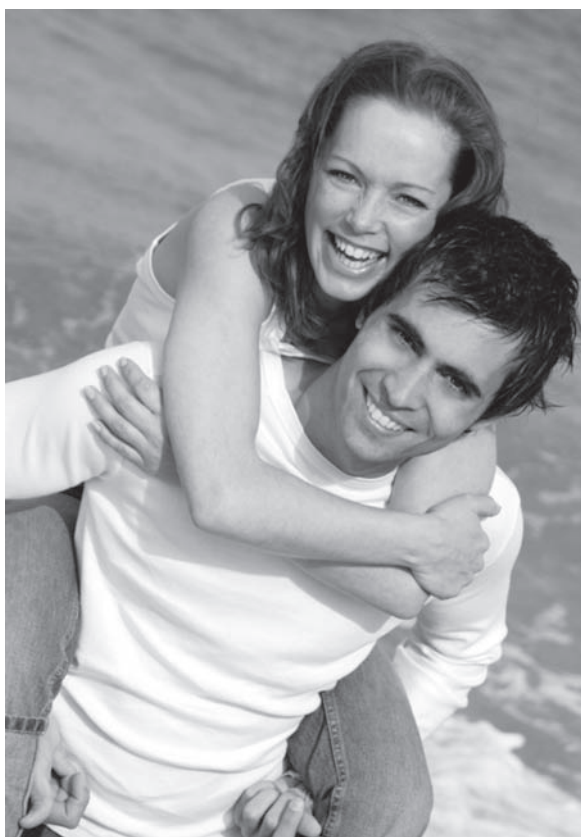
Има хора, които са преживели Христовата прощаваща любов и които наистина желаят да бъдат Божии деца, но в същото време съзнават, че техният характер не е съвършен, че животът им е нечист и се съмняват гали в действителност сърцата им са обновени от Святия Дух. На такива бих казала: Не отстъпвайте, не изпадайте в отчаяние. Често пъти ще трябва да падаме на колене и да плачем за своите слабости и грешки пред Исус, но не трябва да се обезсърчаваме. Даже ако сме победени от неприятеля, не сме отхвърлени, не сме изоставени или отблъснати! Христос стои отрясно на Бога и винаги се застъпва за нас. Любимият ученик Йоан казва: „Това ви пиша, за да не съгрешавате. Но ако съгреша някой,

имаме Застъпник при Отца - Исус Христос, Праведния“ (Йоаново 2:1). А не забравяйте и думите на Христос: „Сам Отец ви обича“ (Йоан 16:27). Той желае да възстанови Своя образ във вас, да ви въздигне до Себе Си, да види Своята чистота и святост, отразени във вас. И ако само пожелаете да Му се покорите, Този, Който е започнал доброто дело във вас, ще продължи да го върши до деня на Исус Христос. Молете се по-пламенно, вярвайте по-силно. Когато стигнем дотам, че да не можем вече да разчитаме на собствената си сила, нека се доверим на силата на нашия Изкупител и да хвалим Този, Който е нашето единствено спасение.

Колкото по-близо сме до Исус, толкова погрешни ще изглеждаме в собствените си очи; защото духовното ни зрение ще става все по-чисто и нашите несъвършенства ще се виждат все по-ясно и в явен контраст с Неговото съвършено естество. Това е доказателство, че сатанинските измами са изгубили своята сила и вече ни възкресява и раздвижва животворното влияние на Божия Дух.

Никаква трайна любов към Исус не може да изпълва сърце, което не осъзнава собствената си греховност. Душата, преобразена от Христовата благодат, ще се възхищава от Божия съвършен характер; но ако не виждаме собствената си морална грозота, това е сигурно доказателство, че нямаме дори представа за красотата и превъзходството на Христос.

Колкото по-малко даваме висока оценка за себе си, толкова по-високо ще оценяваме чистотата и красотата на своя Спасител. Всеки поглед към нашата греховност ще ни довежда при Онзи, Който може да прощава; и когато душата, съзнавайки своята безпомощност, се стреми към Христос, Той ще ѝ разкрие Себе Си с цялата Си мощ. Колкото повече съзнаването, че Той ни е необходим, ни довежда до Него и до Божието Слово, толкова по-възвишена ще бъде представата ни за Неговия характер и толкова по-пълно ще отразяваме Неговия образ.

ДА СЪХРАНИШ

ПРИЯТЕЛСТВОТО

Духовна Зрялост

Онази промяна на сърцето, чрез която ставаме деца на Бога, е наречена в Библията новорождение. Тя е сравнена и с поникването на доброто семе, посято от земеделеца. В този смисъл и хората, току-що приели Христос, са като новородени бебета, които трябва да пораснат (1 Петрово 2:2; Еф. 4:15) до състоянието на зрели мъже и жени в Исус Христос. Също като доброто семе, посято в нивата, те ще трябва да израстнат и да дадат плод. Исаия казва, че ще „бъдат наречени дървета на правда, насадени от Господа, за да се прослави Той“ (Исаия 61:3). Така от естествения живот в природата могат да се извлекат примери, които да ни помогнат да разберем по-добре тайнствените истини на духовния живот.

Човешката мъдрост и способности не могат да дадат живот и на най-малкото същество в природата. Само чрез живота, който дава единствено Бог, може да съществува растението или животното. По същия начин единствено чрез живота, идващ от Бога, в сърцата на хората се заражда духовният живот. Ако човек не се „роди отгоре“ (Йоан 3:3), не може да стане участник в живота, който Христос донесе да даде.

Както е с живота, така е и с порастването. Бог е, Който кара пъпката да разцъфти и цветът да даде плод. Чрез Неговата сила от семето се развива „първо стрък, после клас, а след това пълно зърно в класа“ (Марк 4:28). Пророк Осия казва за Израил, че ще „израсте като крем“. „Те ще се съживят... и ще израстат като лоза“ (Осия 14:5, 7). Исус ни заръчва да наблюдаваме „кремовете как растат“. Растенията и животните порастват не поради собствената си загриженост, желание или усилие, а чрез приемането на това, което Бог е определил да служи за поддържането на живота им. Детето не може по желание или със собствени усилия да прибави и милиметър

към своя ръст. Нито пък ние можем по този начин да си осигурим духовно израстване. И растението, и детето се развиват само ако получават от околната среда необходимото за живота им - въздух, слънчева светлина и храна. Каквото са тези дарове на природата за животните и растенията, това е и Христос за хората, които Му се доверяват. Той е тяхна „вечна светлина“, „слънце и щит“ (Исаия 60:19; Пс. 84:11). Той ще бъде като „роса за Израил“. „Ще слезе като дъжд над тревата на моравата“ (Осия 14:5; Пс. 72:6). Той е живата вода, „хлябът от Бога... Който слеза от небето и дава живот на света“ (Йоан 6:33).

Както цветето се обръща към слънцето, чиито блестящи лъчи могат да развият и усъвършенстват красотата и симетрията му, така и ние трябва да се обръщаме към Слънцето на правдата, за да може небесната светлина да ни огрее и да развие характеристиките ни по подобие на Христовия.

Исус поучава същото, когато казва: „Пребъдвайте в Мене и аз във вас. Както лозовата пръчка не може да принася плод от само себе си, ако не пребъдва в лозата, така и вие не можете, ако не пребъдвате в Мене... Отделени от Мене, не можете да направите нищо“ (Йоан 15:4, 5). За да можем да живеем свято, ние сме точно толкова зависими от Христос, колкото е зависима клонката от стъблото, за да може да расте и да дава плод. Отделени от Него, нямаме никаква сила да устояваме на изкушенията или да растем в благодатта и святостта. Само ако пребъдваме в Него, можем да станем като Него. Като черпим живот от Него, няма да повехнем, нито ще останем неплодни. Ще бъдем като дърво, посадено край извор.

Много хора смятат, че трябва да извършат част от работата сами. Те се доверяват на Христос за прощаването на греха им, но след това се опитват със собствени усилия да живеят праведно. Всяко такава усилие обаче ще пропадне. Исус казва: „Без Мене не можете да направите нищо“. Нашето израстване в благодатта, нашата радост, нашата

полезност - всичко зависи от връзката ни с Христос. Именно чрез духовно общуване с Него ежедневно, ежечасно чрез пребъждане в Него ще растем в благодат. Той е не само началото, но и завършекът на нашата вяра. Христос е в началото, в края и винаги. Той трябва да бъде с нас не само в началото и в края на живота ни, но и при всяка стъпка по пътя. Давид казва: „Поставям Господ винаги пред себе си; и понеже е от гряната ми страна, няма да се поколебая“ (Пс. 16:8).

Питате ли се: „Как трябва да пребъждам в Христос?“. По същия начин, както сте Го приели в началото. „Както сте приели Господ Исус Христос, така ходете в Него“; „Праведният ще живее чрез вяра“ (Кол. 2:6; Евреи 10:38). Вие сте се предали на Бога, за да бъдете всецяло Негови, за да Му служите и да Му бъдете послушни и сте приели Христос като свой Спасител. Вие не можете сами да изкупите греховете си или да промените сърцето си; но след като сте се предали на Бога, сте повярвали, че Той заради Христос е извършил това вместо вас. Чрез ВЯРА вие сте станали Христови, чрез вяра ще растете в Него чрез даване и чрез вземане. Вие трябва да Му **ДАДЕТЕ** всичко - сърцето си, волята си, служенето си, да Му предадете себе си, за да можете да бъдете послушни на всичките Му изисквания; трябва да **ВЗЕМЕТЕ** всичко: Христос - пълнотата на всяко благословение трябва да пребъдва в сърцето ви, да бъде ваша сила, ваша правда, ваш вечен Помощник, за да ви дава сила да бъдете послушни.

Всяка сутрин посвещавайте себе си на Бога; направете това първото си и главно задължение. Нека молитвата ви бъде: „Взemi me, Господи, и нека бъда напълно Твоя. Представям всичките си планове пред теб. Използвай ме днес в служба за Тебе. Остани с мен и нека всичко, което извърша, да бъде извършено чрез Тебе“. Това е нещо, което трябва да се прави всекидневно. Всяка сутрин посвещавайте себе си на Бога. Така ден след ден ще предавате живота си в ръцете Му и по този начин той ще бъде оформян все повече според живота на Христос.

Животът в Христос е живот на спокойствие и мир. Може да няма никакъв екстаз, но трябва да има постоянно, изпълнено с мир доверие. Надеждата ни не е в нас самите; тя е в Христос. Нашата слабост се свързва с Неговата сила, нашето невежество с Неговата мъдрост, нашата неустойчивост с Неговата устойчива сила. Така че не трябва да гледаме себе си, нито да занимаваме умовете си със себе си, трябва да гледаме към Христос. Нека умът ни се занимава с Неговата любов, с Неговата красота, със съвършенството на Неговия характер. Христос в Неговото себеотрицание, Христос в Неговото смирение, Христос в Неговата чистота и святост.

Ще бъдем преобразени по Негово подобие именно като Го обичаме, като Му подражаваме, като сме изцяло зависими от Него.

Исус казва: „Пребъждайте в Мене“. Тези думи изразяват идеята за спокойствие, устойчивост, доверие, сигурност. Отново и отново Той ни казва: „Елате при Мене... и аз ще ви успокоя“ (Матей 11:28, 29). Същата мисъл откриваме и в думите на псалмиста: „Облегни се на Господа и търпеливо Го чакай“ (Пс. 37:7). А Исаия ни дава уверението: „В спокойствие и увереност ще бъде вашата сила“ (Исаия 30:15). Това спокойствие не е липса на активност, защото в поканата на Спасителя обещанието за спокойствие е свързано с призив за работа: „Вземете Моето иго върху си... и ще намерите покой“ (Матей 11:29). Сърцето, което най-пълно си почива в Христос, ще участва активно в работата за Него.

Когато се занимава със собственото ни аз, умът ни се отклонява от Христос, Източника на силата и живота. Затова Сатана полага специални усилия да гържи вниманието ни отклонено от Спасителя, за да може по този начин да попречи на връзката и общуването ни с Бога. Удоволствията, грижите, трудностите, объркаността и скърбите на живота, грешките и недостатъците на гру-

гите или пък нашите собствени грешки и несвършенства - Сатана се стреми да отклони вниманието ни към всички тези неща или само към някои от тях. Не се оставайте да бъдете подведени от неговите хитри уловки. Много хора, искрено желаещи да живеят за Бога, твърде често биват подвеждани от Сатана да се занимават със собствените си грешки и слабости. Като ги отделя от Христос, той се надява да спечели победата. **Не трябва да превръщаме собственото си аз в център на нашите мисли и да се отдаваме на безпокойство и страх за това, дали ще бъдем спасени. Тези мисли ще ни отклоняват от Източника ни на сила. Предайте на Бога душата си, за да я пази, и Му имайте доверие.**

Говорете и мислете за Исус.
Нека вашето аз се разтвори в Него.
Отстранете всяко съмнение,
прогонете всеки страх.

Кажете като апостол Павел: „Аз живея; и все пак не аз, но Христос живее в мене; а животът, който сега живея в плътта, живея го с вярата в Божия Син, Който ме възлюби и предаде Себе Си за мене“ (Гал. 2:20). Почивайте си в Господа. Той може да опази това, което сте Му поверили. Ако се оставите в Неговите ръце, Той ще ви направи повече от победители чрез Този, Който ви обича до смърт.

Когато стана Човек, Христос свърза човечеството със Себе Си чрез връзка на любов, която никога не би била разкъсана от каквато и да е сила, с изключение на силата на нашия собствен избор. Сатана постоянно ще ни представя различни примамки, за да ни склони да прекъснем тази връзка и да изберем да се отделим от Христос. Ето защо е нужно да бдим, да се борим, да се молим, за да не може нищо да ни увлече така, че да ИЗБЕРЕМ друг господар; защото винаги сме свободни да направим това. Нека държим погледа си постоянно насочен към Христос и Той ще ни пази. Докато гледаме към Него, сме в безопасност. Нищо не може да ни вземе от ръката Му. Гледайки постоянно към Христос, ние „се преобразяваме в същия образ от слава в слава от Духа Господен“ (2Кор. 3:18).

Точно по този начин първите ученици станаха подобни на своя скъп Спасител. Когато чува глумите на Исус, почувстваха нуждата си от Него. Те Го потърсиха, намериха и следваха. Бяха с Него вкъщи, на масата, в уединената стаичка, на полето. Държаша се с Него както ученици с учителя си, като ежедневно се вслушваха в уроците Му върху Святата истина. Гледаха към Него както слугите към своя господар, за да разберат задълженията си. Онези ученици са били „хора със страсти, подобни на нашите“ (Яков 5:17). Трябвало е да се борят по същия начин с греха, както и ние. Нуждаели са се от същата благодат, за да живеят свят живот, както и ние.

Дори и Йоан, любимият ученик, който най-пълно отразява образа на Спасителя, не притежава по природа тази красота на характера. Той бе не само човек, обичащ да се самоизтъква, амбициозен и честолюбив, но и буен, прибързан и злопаменен, когато го обидят. Но след като Божествения характер на Христос се разкрива пред него, той вижда собственото си несвършенство и това познание за Бога го смирява. Силата и търпението, могъществото и нежността, величието и смирението, които е наблюдавал в ежедневния живот на Божия Син, изпълват душата му с възхищение и любов. Ден след ден сърцето му се е приближавало към Христос, докато най-сетне загубва от погледа си своето аз и то се стопява в любовта на неговия Господ. Гневливият му и амбициозен нрав се поддава на преобразяващата сила на Христос, която го променя. Това е резултатът от общуването с Исус. Когато Той пребъдва в човека, цялото естество бива преобразено. Христовият Дух, Христовата любов променят сърцето, преобразяват душата и издигат мислите и желанията към Бога и към небето.

След като Христос се възнеса в небесата, в последователите Му остава усещането за Неговото присъствие. Това е лично присъствие, изпълнено с любов и светлина. Исус, Спасителят, Който беше ходил до тях, беше говорил и се беше молил заедно с тях, бе вдъхвал надежда и утеха в сърцата им, бе взет на небето, докато все още отправя вестта на мир. Когато обла-

към ангели Го приема, Неговият глас им казва: „Ето, Аз Съм с вас до края на света“ (Матей 28:20). Той се бе възнесъл на небето в човешки образ. Учениците са знаели, че Този, Който прогължава да бъде техен Приятел и Спасител, е пред Божия престол; че Неговите чувства към тях не са се променили; че Той все още се отъждествява със страдащото човечество и представя пред Бога заслугите на Своята собствена скъпоценна кръв, показвайки наранените Си ръце и нозе като възпоменание за цената, която е платил за Своите изкупени. Учениците са знаели, че се е възнесъл на небето, за да им пригответи място; и че ще се върне пак, за да ги вземе при Себе Си.

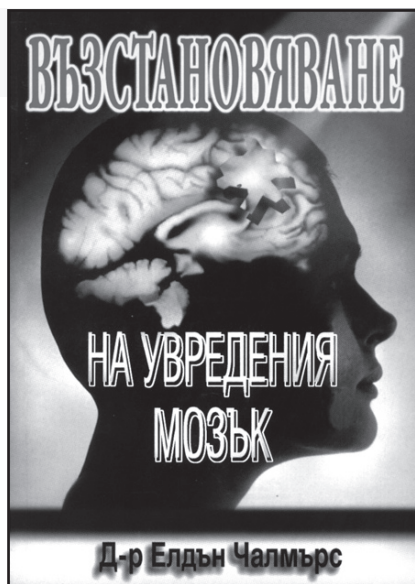
Когато са се събирали заедно след възнесението, учениците са горели от желание да представят молбите си пред Отец в името на Исус. С тържествено благоговение те са се покланяли в молитва, повтаряйки си обещанието: „Каквото и да поискате от Отца в Мое име, ще ви бъде дадено. Досега нищо не сте искали в Мое име: искайте и ще получите, за да бъде радостта ви пълна“ (Йоан 23:24). Те са протягали ръката на вярата си все по-високо и по-високо, предста-

вайки мощния аргумент: „Христос е, Който умря, да, Който възкръсна отново, Който е от дясната страна на Бога, Който се застъпва за нас“ (Римл. 8:34). И Петдесетницата им донесе присъствието на Утешителя, за Когото Христос им беше казал: „Той ще пребъдва във вас“. Бе им казал още: „За вас е по-добре да отида Аз; защото ако не отида, Утешителят няма да дойде при вас; но ако отида, ще ви Го изпратя“ (Йоан 14:17; 16:7). Отсега нататък чрез Духа Христос щеше да пребъдва постоянно в сърцата на Своите последователи. Тяхната връзка с Него беше по-близка, отколкото когато лично беше с тях. Светлината, любовта и силата на живеещия в тях Христос така се е излъчвала от лицата им, че като са ги гледали, хората „се удивляваха; и разбираха, че те са били с Исус“ (Деян. 4:13).

Всичко онова, което е бил за първите ученици, Христос желае да бъде и за Своите деца днес; защото в онази последна молитва с малката група ученици, събрани около Него, Той казва: „Не се моля само за тези; но и за всички, които ще повярват в Мене чрез тяхното слово“ (Йоан 17:20).

ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ НА УВРЕДЕНИЯ МОЗЪК

5.00
лв.

Д-р Елдън Чалмърс, стр. 144

- ☉ Нови факти за това, как мозъкът може да лекува тялото
- ☉ Депресията може да бъде победена
- ☉ Предпазване от психически срив
- ☉ Навици, намаляващи енергийния товар на ума
- ☉ Силата на Волята да лекува
- ☉ Чрез Вътрешна хармония към психично здраве
- ☉ Непобедимата тройка - вяра, надежда и любов
- ☉ Възможностите на позитивното мислене
- ☉ „Психотерапевтът“ семейство
- ☉ Изграждането на траен характер
- ☉ Прощението - лечебен фактор

За поръчка: тел.: 02/840 62 53,
София - 1839, кв. „Вражбебна“, ул. „Осма“ №49,
e-mail: order@newlife-bg.com, www.newlife-bg.com

Исус се моли и за нас и иска да бъдем едно с Него, както Той е с Отца. Спасителят казва: „Човешкият Син не може да върши нищо от само Себе Си“, „Отец, който обитава в Мене, Той върши делата“ (Йоан 5:19; 14:10). Щом живее в сърцата ни, Христос ще действа в нас „и да желаем, и да вършим Неговата Божествена воля“ (Фил. 2:13). Ние ще правим това, което Той е правил; ще проявяваме същия дух. И така, като Го обичаме и пребъдваме в Него, ще „растем във всяко отношение в Него, Който е главата, Христос“ (Еф. 4:15).

Да си НЕОБХОДИМ

Бог е източникът на живота, светлината и радостта за цялата Вселена. Както от слънцето се излъчват лъчите на слънчевата светлина, както от изворите тръгват водните струи, така Бог е Източник на благословенията за всички Свои създания. И навсякъде, където Божият живот е в сърцата на хората, тези благословения ще получават и всички около тях.

Радостта на нашия Спасител беше в това да излекува и изкупи падналите в грях хора. За тази цел Той не пожали и живота Си, а прие кръста, презирайки срама. По същия начин и ангелите са постоянно заети със служене за щастието на другите: това е тяхната радост. Нещо, което егоистичното сърце би счело за унижително - слугуването на окаяни, лоши и във всяко отношение по-низи по естество и ранг същества е работата на безгрешните ангели. Духът на Христовата самопожертвователна любов е духът, който владее в небето и представлява самата същност на неговото блаженство. Това е духът, който Христовите последователи ще прищежават, и работата, която ще вършат.

Когато Христовата любов се съхранява в сърцето, подобно на приятно благоухание тя

не може да остане скрита. Нейното свято влияние ще се почувства от всички, с които установяваме връзка. Христовият Дух в сърцето е като извор в пустиня, който блика, за да освежава всички и който поражда в умиращите силен копнеж да пият от водата на живота. Любовта към Исус ще се изявява в желанието да се работи за благословието и спасението на човечеството така, както Той е работил. Бог ще поражда любов, нежност и съчувствие към всички творения, които се намират под грижите Му.

Животът на Спасителя на земята съвсем не е бил живот на удобства и грижи за Себе Си. Той се е трудил с постоянство, сериозност и неуморни усилия за спасението на изгубеното човечество. От яслата до кръста Той е вървял по пътя на себеотрицанието и не се е опитвал да се освободи от тежките задачи, от мъчителните пътувания и от изтощителните грижи и труд. Той казва: „Човешкият Син гоиде не за да Му служат, но да служи и да даде живота Си откуп за мнозина“ (Матей 20:28). Това беше великата и единствена цел на Неговия живот. Всичко друго беше второстепенно и подчинено на нея. Храна и вода за Него бе изпълнението на Божията воля и довършването на делото Му. Собственото Аз и личните интереси нямаха дял в това, което е правил.

Така и участниците в Христовата благодат ще бъдат готови да понесат всяка жертва, за да могат и други, за които Той умря, да получат небесния дар. Щом човек отиде при Христос, у него се поражда желанието да каже и на другите какъв скъп Приятел е намерил. Спасяващата и освежаваща истина не може да се заключи в сърцето. Ако сме облечени с Христовата правда и сме изпълнени с радостта на обитаващия в нас Негов Дух, няма да мълчим. Щом сме опитали и разбрали, че Господ е добър, ще имаме какво да разкажем за това. И ние като Филип, когато намери Спасителя, ще каним и други да гоидат в Неговото присъствие. Ще се стремим да им покажем привлекателността на Христос и невидимите реалности на идващия свят. Ще изпитваме силно желание да вървим по пътя

на Христос. В нас ще живее копнежът всички да могат да видят „Божия Агнец, Който взе върху Себе Си греха на света“.

Усилието да бъдем благословение за другите ще се отрази на самите нас, носейки ни благословения. Това е било и намерението на Бога, когато ни направи Свои сътрудници в изкупителния план. Той подари на хората привилегията да приемат Божието естество и на свой ред да участват в разпространяването на благословенията сред техните ближни. Това е най-високата чест, най-великата радост, която Бог може да гари на хората. Онези, които участват в тази работа и служба от любов, биват привлечени най-близо до своя Създател.

Бог можеше да повери разпространението на евангелската вест и целото, свързано с нея, на небесните ангели. Можеше да си послужи и с други средства, за да постигне целта Си. Но в безкрайната Си любов пожела да ни направи Свои сътрудници заедно с Христос и ангелите, за да можем да получим благословието, радостта и духовното извисяване, в резултат на тази несебелюбива служба.

Когато участваме в Христовите страдания, започваме да Му съчувстваме и да Го разбираме по-пълно. Всяко село на саможертва за доброто на другите укрепва духа на човека и го води към по-тясна връзка със Спасителя на света, Който „богат като бе, заради вас... стана беден, та да се обогатите вие чрез Неговата сиромашия“. Само ако изпълняваме така Божието намерение в нашия свят, животът ни ще бъде наистина благословен.

Ако работим така, както Христос иска да работят последователите Му, и печелим хора за Него, ще почувстваме нуждата от едно по-дълбоко преживяване и по-пълно познание за Божиите неща, ще гладуваме и ще жадуваме за небесната правда. Ще молим Бога и вярата ни ще укрепва, а душите ни ще отпиват все по-големи глътки от Извора на спасението. Противопоставянето и изпитанията ще ни водят при Библията и молитвата. Ще растем в благодат в познаването на Христос и ще натрупваме богат духовен опит.

Духът на несебелюбивата работа за другите придава на характера дълбочина, стабилност, Христоводобност и носи мир и участие. Стременията стават възвишени. Вече няма място за леност и себелюбие. Хората, които по този начин практикуват християнството, ще растат и ще укрепват все повече в службата си за Бога. Ще имат ясни духовни схващания, твърда, постоянно увеличаваща се вяра и молитвата им ще придобива все по-голяма сила. Божият Дух, Който действа в тях, изисква в отговор на Божието докосване да види святата хармония на душата. Тези, които по този начин се посвещават на несебелюбива служба за благо на другите, най-сигурно работят за собственото си спасение.

Единственият начин да израстваме в благодатта е да вършим безкористно точно това, което Христос ни е възложил: да правим всичко според силите и възможностите си за подпомагането и предаването на благословенията на нуждаещите се. Силата идва чрез упражняване; активността е условие за поддържането на живота. Онези, които се стараят да водят християнски живот чрез пасивно приемане на благословенията на благодатта, а не вършат нищо за Христос, все едно се опитват да живеят хранейки се, но без да се движат.

В духовния живот, както и в природния свят, това винаги има за резултат израждане и упадък. Човек, който отказва да упражнява крайниците си, скоро ще изгуби способността си да ги използва. Така и християнинът, който не използва дадените му от Бога сили, не само няма да израсне в Христос, но ще загуби и силата, която е притежавал досега.

Църквата на Христос е определеното от Бога средство за спасение на хората. Нейната мисия е да занесе евангелието на света. И това е задължение на всички християни. Всеки един според степента на своя талант и възможности трябва да изпълни поръчката на Спасителя. Любовта на Христос, разкрита пред нас, ни прави дължници към всички, които не Го познават. Бог ни е дал светлина, която не е само за нас, но и за другите.

Ако Христовите последователи се заемат с изпълнението на този свой дълг, ще има вместо един хиляди, които да проповядват евангелието в езическите страни. Всички онези, които не биха могли лично да се заемат с това дело, щяха поне да го поддържат със средствата си, със съчувствието и молитвите си. А и в християнските страни щеше да се работи много по-сериозна в това отношение.

За да работим за Христос, не е нужно да ходим чак в езически страни, нито да напускаме тесния кръг на дома си, ако нашите задължения ни задържат там. Можем да вършим тази работа в домашния кръг, в църквата, сред хората, с които общуваме или с които имаме делови отношения.

По-голямата част от Своя живот на земята нашият Спасител прекарва в търпелив труд в дърводелската работилница в Назарет. Ангели служители са придружавали Господаря на живота, когато е ходел рамо до рамо със селяни и работници, непризнат и непочитан. Той е изпълнявал така вярно Своята мисия, докато е работел скромния Си занаят, както и когато е лекувал болните или е ходел по бурните вълни на Галилейското езеро. Така и ние и в най-скромните задължения на живота, и на най-ниското обществено стъпало можем да ходим и да работим с Исус.

Апостолът казва: „Нека всеки човек, в каквото състояние е бил призван, в него да си остане с Бога“ (1 Кор. 7:24). Деловият човек може така да води деловата си работа, че да прослави своя Учител чрез верността си. Ако е истински последовател на Христос, той ще внесе своята религия във всичко, което върши, и ще разкрива пред хората Христовия Дух. Техният също може да бъде прилежен и верен представител на Оня, Който се е трудил в Своя скромен живот по хълмовете на Галилея.

Всеки, който носи името на Христос, трябва да живее и да работи така, че другите, като виждат добрите му дела, да прославят своя Творец и Изкупител.

Много хора не отдават най-добрите си дарби в служба на Христос с извинението,

че другите притежават по-големи дарби и предимства от тях. Доминира мнението, че само от особено талантиливите се изисква да посветят способностите си в служба на Бога. Мнозина са стигнали дотам, да смятат, че таланти са дадени само на определена категория привилегировани хора, като другите се изключват и, разбира се, не са призвани да участват нито в труда, нито в наградата. Но в една от притчите на Христос нещата не са представени така. Когато господарят на дома събира слугите си, той определя на всеки от тях НЕГОВАТА работа.

С обич можем да изпълняваме и най-скромните си задължения „като за Господа“ (Кол. 3:23). Ако Божията любов е в сърцето, тя ще се проявява и в живота. Присъствието на Христос ще ни обкръжава и нашето влияние ще се превърне в благословение.

Не трябва да чакате някакви специални случаи, за да отидете и да работите за Бога. Не трябва да ви смуцава това, какво ще си помислят за вас невярващите.

Ако ежедневният ви живот е свидетелство за чистотата и искреността на вашата вяра и ако другите са убедени, че желанието ви е да им помогнете, усилията ви няма да бъдат напразни.

И най-скромните, и най-бедните от учениците на Исус могат да бъдат благословение за другите. Те може да не осъзнават, че вършат някакво особено добро, но чрез своето несъзнателно влияние ще предизвикат вълни от благословения, които ще се разширяват и задълбочават; и може би няма да узнаят благодатните резултати чак до деня на окончателната награда. Те не чувстват, нито пък знаят, че вършат нещо велико. От тях не се изисква да се безпокоят за успеха. Трябва само да вървят спокойно напред, вършейки вярно работата, която Божието Провидение им е определило, и животът им няма да бъде изживян напразно. Така те самите ще израстват и все повече ще приличат на Христос. В този живот те са Божии сътрудници - така се подготвят за по-висшата служба и за непомръкващата радост на предстоящия бъдещ живот.

НАЙ-ВАЖНОТО ПОЗНАНИЕ

Много са начините, по които Бог се стреми да ни накара да Го опознаем и да ни доведе до връзка със Себе Си. Природата непрекъснато говори на нашите сетива. На възприемчивото сърце ще направят впечатление любовта и славата на Бога, разкриващи се чрез делата на Неговите ръце. Внимателното ухо може да чуе и разбере вестите, които Бог предава чрез природата. Зелените поля, величествените дървета, пънките и цветята, плуващият облак, падащият дъжд, бълбукащият поток, великолепието на небето - всичко това говори на нашето сърце и ни кани да се запознаем с Онзи, Който ги е направил.

Нашият Спасител свързва Своите скъпи уроци с нещата от природата. Чрез дърветата, птиците, полските цветя, хълмовете, езерата и красивото небе, както и случките в ежедневието, Исус представя истината, за да могат по този начин хората често да си припомнят Неговите уроци дори и в заетостта и грижите на този живот на труд.

Бог желае Неговите деца да ценят високо творенията Му и да се радват на простата и непринудена красота, с която е украсил нашия земен дом. Той обича красивото, а повече от всичко, притежаващо външна привлекателност, обича красотата на характера.

Стига само да се вслушаме, Божиите творения ще ни предложат скъпи уроци на послушание и доверие. От звездите, които в своя незнаен ход през пространството следват от век на век определения им от Бога път, чак до най-малкия атом - всичко в природата се покорява на волята на Твореца. Бог се грижи за всичко и поддържа всичко, което е създал. Този, Който крепи неизброимите светове в необятния простор, в същото време се грижи и за нуждите на малкото сиво врабче, безгрижно чуруликащо своята песничка. Когато хората започват да вършат ежедневната си работа, когато са възбени в молитва, когато спят през нощта и стават на сутринта, когато богаташът пирува в своя палат или когато беднякът събира децата си около оскъдната трапеза - всеки от тях е нежно наблюдаван от небесния Баща. Нито една сълза не се пролива, без Бог да я забележи. Няма усмивка, на която Той да не обърне внимание.

Ако вярвахме в това, всичките ни грижи и тревоги биха изчезнали. Животът ни нямаше да бъде така изпълнен с разочарования, както сега; защото всички неща, независимо дали са важни или незначителни, щяха да бъдат оставени в ръцете на Бога, Който никога не може да бъде объркан от многото грижи, нито пък съкрушен от тяхната тежест. Тогава бихме се радвали на такова душевно спокойствие, каквото за мнозина е непознато.

Когато вашите сетива се наслаждават на привлекателната красота на земята, помислете за бъдещия свят, който ще бъде установен един ден и който никога няма да бъде засегнат от пагубното влияние на греха и смъртта. В него природата няма да носи печата на проклятието. Оставете вашето въображение да си представя картинно дома на спасените и помнете, че тази картина ще бъде много по-славна, отколкото може да я обрисова и най-яркото въображение. В различните Божии природни дарове виждаме само най-слабия отблясък на Неговата слава.

Писано е: „Око не е видяло, ухо не е чуло, нито пък на ум е дохождало онова, което Бог е приготвил за хората, които Го обичат“ (1Кор. 2:9).

Поетите и биолозите могат да ни кажат много неща за природата, но християнинът е този, който може да се радва на земните красоти с най-възвишено чувство и разбиране, защото разпознава в тях делото на ръцете на своя Баща и съзира Неговата любов и в цветето, и в хроста, и в дървото. Никои не може по-проникновено да оцени истинското значение на някой хълм или долина, река или море от онзи, който вижда в тях израза на Божията любов към човека.

Бог ни говори чрез действията на Своето Провидение и чрез влиянието на Своя Дух върху сърцето. Можем да извлечем скъпоценни поуки от обстоятелствата и средата, в която живеем, от ежедневните промени около нас, стига само сърцата ни да са отворени, за да ги забележат. Проследявайки действието на Божието провидение, псалмистът казва: „Земята е изпълнена с добротата на Господа“ (Пс. 33:5). „Които са мъдри, ще забележат тези неща, да, те ще разберат любящата добротата на Господа“ (Пс. 107:43)

Бог ни говори чрез Своето Слово. В него намираме откровението за Неговия характер, отношението Му към хората и великото дело на изкуплението. Пред очите ни се разкрива историята на патриарсите, пророците и другите святи хора от миналото. Те били „със страсти, подобни на нашите“ (Яков 5:17). Виждаме как и те като нас са се борели с обезсърченията, как са се поддавали на изкушенията (както и ние), но отново са се окуражавали и са изволювали победата чрез Божията благодат. Като гледаме тях, ние се насърчаваме в собствената си борба за праведност. Когато четем за ценния духовен опит, който им е бил подарен, за светлината, любовта и благословенията, на които са се радвали, и за делата, които са извършвали чрез дадената им от Бога благодат, духът, вдъхновявал тях, възпламенява и в нашите сърца факела на свята ревност и желанието да бъдем същите по характер - като тях да ходим с Бога.

Исус казва за старозаветните Писания (а колко повече важи това за новозаветните): „Те са, които свидетелстват за Мене“ (Йоан

5:39), Изкупителя, в Когото се съсредоточават всички надежди за вечен живот. Да, цялата Библия говори за Христос. От първоначалния доклад за сътворението - защото „без Него не е станало нищо от това, което е станало“ (Йоан 1:3) - до последното заключително обещание: „Ето, уга скоро“ (Откр. 22:12), четем за Неговите дела и слушаме Неговия глас.

Ако искате да се запознаете със Спасителя, изучавайте Свещените Писания.

Изпълнете цялото си сърце с Божиите слова. Те са живата вода, която може да утоли вашата палеца жажда. Те са живият хляб, който идва от небето. Ето изявлението на Исус: „Ако не ядете плътта на Човекия Син и не пиете кръвта Му, нямате живот в себе си“. А след това допълва: „Думите, които ви говоря, дух са и живот са“ (Йоан 6:53, 63). Телата ни се изграждат от това, което ядем и пием; а както е с природните неща, така е и с духовните: онова, върху което размишляваме, дава тона и силата на нашето духовно естество.

Изкуплението е тайна, която и ангелите искат да разберат; тя ще бъде науката и песента на изкупените през безкрайните хилядолетия през вечността. Не е ли достойна за задълбочено размисление и изучаване още сега?

Безпределната милост и любов на Исус, жертвата, която Той принесе заради нас, изискват най-сериозен размисъл.

Трябва постоянно да съзерцаваме характера на нашия скъп Изкупител и Застъпник. Трябва да размишляваме върху мисията на Този, Който дойде да спаси Своя народ от греховете му. Като се занимаваме с небесни теми, вярата ни ще укрепва и любовта ни ще става по-силна, а молитвите ни - все по-приятни на Бога, защото ще бъдат придружавани с все повече вяра и любов. Те ще бъдат разумни и пламенни. Все по-силно и по-постоянно ще бъде доверието ни в Исус и все по-пълно ще преживяваме от опит всеки

ген силата Му да спасява всички, които идват при Бога чрез Него.

Когато размишляваме върху съвършенството на Спасителя, ще ни завладява желанието да бъдем преобразени и подновени според образа на Неговата чистота. Душата ни ще гладува и жадува да стане като Този, Когото обожават и Когото толкова силно обичат. Колкото повече мислите ни се занимават с Христос, толкова повече ще говорим на другите за Него и ще Го представяме на света.

Библията не е написана само за интелегентните. Напротив, тя е и за обикновените хора. Великите истини, необходими за спасението, са изложени ясно като на слънчева светлина по обег; и никой не може да се обърка или да загуби пътя, освен онези, които следват собственото си мнение вместо ясно разкритата Божия воля.

Не бива да приемаме свидетелството на който и да било човек по отношение на това, какво чат Писанията, трябва сами да изучаваме Божиите думи. Ако позволим на други да мислят вместо нас, силата ни постепенно ще се парализира и способности ни ще намалееят. Ако не се упражняваме и не се занимаваме с теми, достойни за дълбок размисъл, умовете ни няма да се развиват и няма да можем да схващаме дълбоките истини на Божието Слово. И обратно, умът ще се развие и задълбочи, ако се упражнява в проследяването на отношенията и връзките между различни библейски стихове по дадена тема.

Нищо не е по-подходящо за развитието на интелекта от изучаването на Писанията. Никоя друга книга не притежава такава сила да възвисява мислите и да развива умствените способности, както великите, облагородяващи истини на Библията. Ако бъде изучавана както трябва, хората биха притежавали такава широта на ума, толкова благородство на характера и твърдост на волята, каквито рядко могат да се срещнат в наше време.

Малка полза може да се извлече обаче от бързото четене на Писанието. Човек може

да го прочете от край до край и въпреки това да не успее да види красотата му или да не схване неговото дълбоко и скрито значение. Изучаването на един пасаж дотогава, докато значението му стане ясно за ума и се разбере отношението му към спасителния план, е много по-важно, от прочитането на много глави, без да се има предвид определена цел и без да се извлекат определени поуки и наставления. Носете винаги Библията със себе си. И щом ви се отгаде случай, четете я; запаметявайте текстовете.

Не можем да придобием мъдрост без сериозно изследване и без изучаване, придружено с молитва. Някои части на Писанието са наистина твърде ясни, за да бъдат криво разбрани; но има други, чието значение и смисъл не са на повърхността, за да бъдат забелязани и схванати от пръв поглед. Те трябва да бъдат изучавани внимателно и да се размишлява върху тях с молитва. Такова изучаване ще бъде богато възнаградено.

Както миньорът открива жилките на скъпия метал дълбоко под повърхността на земята, така и човекът, който прилежно изследва Божието Слово, за да търси скрити съкровища, ще намери в Него истини с огромна стойност, убягващи от погледа на небрежния търсач.

Боговдъхновените думи, премислени дълбоко в сърцето, ще бъдат като потоци, бликащи от извора на живота.

Библията никога не трябва да се изучава без молитва. Преди да отворим страниците ѝ, трябва да се молим за просветлението от Святия Дух и то ще ни бъде дадено. Когато Натанаил дойде при Исус, Спасителят възкликна: „Ето един истински израилтянин, в когото няма лукавщина“. Натанаил запитва: „Откъде ме познаваш?“. Исус му отговаря: „Преди да

те повика Филип, видях те, като беше под смоковницата“ (Йоан 1:47, 48). Исус ще види и нас в нашето уединено място за молитва, ако Го молим за светлина, която да ни помогне да разберем истината. Ангели от света на светлината ще бъдат с хората, търсеци със смирено сърце Божието ръководство.

Святият Дух възвеличава и прославя Спасителя. Неговата служба е да представя Христос, чистотата на Неговата правда и великото спасение, което имаме чрез Него. Исус казва: „От Моето ще вземе и ще извести на вас“ (Йоан 16:14). Духът на истината е единственият Учител, който може да ни разкрие Божията истина. *Колко високо цени Бог човечеството, щом даде собствения Си Син да умре за него и определи Святият Дух за Учител и постоянен Водач на човека!*

Да бъдеш ЧУТ И РАЗБРАН

Бог ни говори чрез природата и чрез Словото Си, чрез Своето Провидение и чрез влиянието на Своя Дух. Но това не е достатъчно - и ние трябва да разкриваме сърцата си пред Него. За да имаме духовен живот и сила, трябва реално да общуваме с нашия небесен Баща. Умовете ни може да са привлечени към Него; може да размишляваме върху Неговите дела, милости, благословения; но това не е общуване в пълния смисъл. Трябва да имаме да Му кажем нещо за своя живот.

Молитвата е разкриване на сърцето пред Бога като пред приятел. Не че това е необходимо, за да разбере Бог какви сме ние, а за да можем да се доближим до Него. Молитвата не довежда Бог при нас, тя води нас при Него.

Когато е бил на земята, Христос е учил последователите Си как да се молят. Съветвал ги е да представят своите ежедневни нужди пред Бога и да възлагат всичките си грижи на Него. И уверението, което им е дал, че молитвите им ще бъдат чути, е уверение и за нас.

Сам Исус често се е молил, докато е живял между хората. Спасителят уеднаквява Себе Си с нашите нужди и слабости дотам, че сам става смирен Молител, търсец от Своя Баща нови и нови запаси от сили, за да изпълни дълга Си и да понесе изпитанията. Той е нашият пример във всичко. Той е наш приятел в слабостите ни, „изкушаван всякак както нас“; но тъй като е бил безгрешен, Неговото естество се е отвърщавало от злото; Той води борби и преживява душевна агония в един грешен свят. В Своето човешко естество Той превръща молитвата в необходимост и привилегия. Исус е намирал утеха и радост в общуването със Своя Баща. А щом Спасителят на хората, Божият Син, е имал нужда да се моли, колко повече ние - слабите, грешни, смъртни същества - се нуждаем от това.

Нашият небесен Баща иска да ни даде с пълнотата на Своето благословение. Наша привилегия е да пием с големи глътки от Извора на безпределната любов. Затова е странно, че се молим толкова малко. Бог е готов и желае да чуе искрената молитва и на най-скромното от своите деца, но ние неохотно изявяваме нуждите си пред Бога. Какво трябва да си мислят небесните ангели за бедните безпомощни и подложени на изкушения човешки същества, след като Божието сърце копнее за тях и е готово да им даде много повече, отколкото могат да поискат или да си помислят, а те в същото време се молят толкова малко и имат толкова малко вяра? За ангелите е удоволствие да се покланят на Бога; те обичат да бъдат близо до Него. За тях общуването с небесния Отец е най-висша радост; а децата на този свят, нуждаещи се много повече от помощта, която само Той може да им даде, изглеждат доволни, живеейки без светлината на Неговия Дух, без да общуват с Него и без чувството за присъствието Му.

Тъмнината на дявола обкръжава хората, които пренебрегват молитвата. Пошушнатите от неприятеля изкушения ги прилъгват да съгрешат; и всичко това е така, защото те не се възползват от привилегията, която Бог им е дал чрез молитвата. *Защо Божиите синове и дъщери имат толкова малко желание за молитва,*

след като тя е ключът в ръцете на вярата, който отваря небесната съкровищница, съхраняваща наследните богатства на Вселогъщия?

Без непрестанна молитва и усърдно бгение можем да станем небрежни и да се отклоним от правилния път. Противникът се стреми постоянно да поставя пречки по пътя към Престола на благодатта, за да не можем чрез сериозна молитва и вяра да получим благодат и сила, с които да се противопоставим на изкушенията.

Съществуват определени условия, при които можем да очакваме, че Бог ще чуе нашите молитви и ще ни отговори. Първото от тях е да почувстваме нуждата си от Неговата помощ. Той ни е обещал: „Ще изливам вода на жадния и потоци върху сухата земя“ (Исая 44:3). Само тези, които гладуват и жадуват за правдата, които копнеят за Бога, могат да бъдат сигурни, че сърцата им ще бъдат удовлетворени. Сърцето трябва да бъде отворено за влиянието на Духа, иначе Божието благословение не може да бъде получено.

Нашата голяма нужда сама по себе си е аргумент и най-красноречиво говори в наша защита. Но Господ трябва да бъде потърсен, за да извърши необходимото за нас. Той казва: „Искайте и ще ви се даде“. И „Този, Които и Своя Син не пожали, но Го предаде за всички

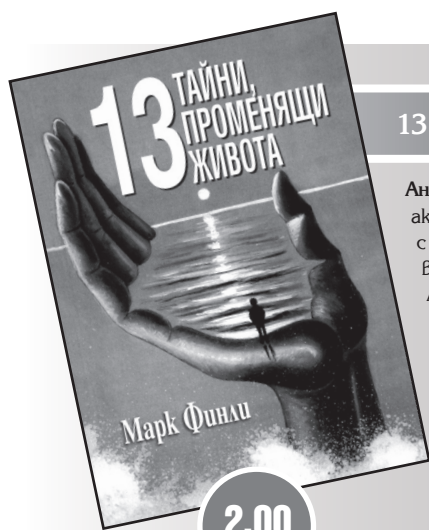
ни, как не ще ни подари заедно с Него и всичко?“ (Матей 7:7; Римл. 8:32).

Ако таим в себе си някакво нечестие, ако сме привързани към някакъв грях, Господ няма да ни послуша; но молитвата на покаяната, съкрушена душа винаги бива приета. Когато прекратим вършенето на всеки съзнателен грях, можем да вярваме, че Бог ще отговори на нашите молби. Собствените ни заслуги никога не могат да ни препоръчат пред Бога, нито да ни спечелят Неговото благоволение. Само достойнството на Исус е, което ще ни спаси, само Неговата кръв е, Която ще ни очисти. Но въпреки това и ние трябва да направим нещо - да се съобразяваме с тези условия.

Друг елемент на победоносната молитва е вярата. „Този, който идва при Бога, трябва да вярва, че има Бог и че Той възнагражда търсещите Го“ (Евреи 11:6). Исус казва на учениците Си: „Всичко, каквото поискате в молитва, вярвайте, че сте го получили и ще ви се събдне“ (Марк 11:24). Държим ли се за казаното от Него в Словото Му?

Това уверение е всеобхватно и безгранично, но Този, Които го е обещал, е верен. Когато не получим точно тези неща, за които се молим, или пък не ги получим точно във времето, което сме определили, пак трябва да вярваме, че Господ ни чува и че ще отговори на нашите молитви. Ние сме толкова склон-

ни към заблуди и сме така късогледни, че понякога искаме неща, които не биха ни донесли нищо добро. Поради любовта Си към нас нашият небесен Баща отговаря на молитвите ни, давайки ни тъкмо онова, което ще бъде за наше най-голямо добро - онова, което сами бихме пожелали, ако с проникателност, осветена от Бога, бихме могли да видим нещата такива, каквито

13 ТАЙНИ, ПРОМЕНЯЩИ ЖИВОТА

Анотация: Ако се чувствате неудовлетворени, ако търсите истината за своя живот и нещата с вечна стойност, тази книга е за вас - верен попълнен знак и мъдър помощник.

Автор на книгата е широко известният Марк Финли - директор и водещ на американското телевизионно предаване „Писано е“.

Благородната му работа го среща със съдбите на хиляди хора по света. Тази книга носи в себе си грамата на техните житейски истории и задава техните въпроси, а може би и вашите...

Автор: Марк Финли, 108 стр.

За поръчка: София - 1839, кв. „Враждебна“, ул. „Осма“ №49, тел.: 02/840 62 53
e-mail: order@newlife-bg.com, www.newlife-bg.com

са в действителност. Когато ни се струва, че на нашите молитви не се отговаря, трябва здраво да се гържим за обещанието; защото времето на отговора със сигурност ще дойде и ние ще получим онези благословения, от които се нуждаем най-много. Но да настояваме на молитвите ни да бъде винаги отговаряно точно по желанието от нас начин и точно така, както ние искаме, е гързост.

Бог е твърде мъдър, за да сгреша, и твърде добър, за да задържи каквото и да било добро от живеещия праведно.

Тогава няма защо да се страхуваме да Му се доверим дори и да не получим незабавен отговор на молитвите си. По-добре е да се доверим на Неговото сигурно обещание: „Искайте и ще ви се даде“ (Матей 7:7).

Ако преди да имаме необходимата вяра, се съветваме с нашите съмнения и страхове или пък се опитваме да разрешим сами всичко, което не можем да видим ясно, трудностите и объркването ще нараснат и ще се задълбочат. Но ако отидем при Бога, чувствайки се безпомощни и зависими, каквито всъщност сме, и със смирена, доверчива вяра изложим нуждите си пред Този, Чийто познание е безгранично, Който вижда всичко в своето творение и Който управлява всичко чрез волята и Словото Си, Той може и ще пожелае да откликне на нашия вик и светлината ще изгрее в сърцата ни. Искрената молитва ни свързва с безпределния Ум. Може да не приглеждаме никакво забележимо доказателство точно в момента, когато лицето на нашия Изкупител се навежда над нас със съчувствие и любов и все пак това да е така. Може да не чувстваме осезаемо Неговото докосване, но ръката Му да е върху нас с любов и състрадателна нежност.

Когато търсим милост и благословение от Бога, трябва да имаме в сърцата си дух на любов и прощение. Как можем да се молим: „Прости ни гълговете, КАКТО и ние прощаваме на нашите длъжници“ (Матей 6:12), а самите ние да не можем да прощаваме? Ако очакваме молитвите ни да бъдат чути, трябва

ва и ние да прощаваме на другите по същия начин и в същата степен, в която се надряваме да ни бъде простено.

Постоянството в молитвата също е условие за приемането ѝ от страна на Бога. Трябва постоянно да се молим, ако искаме да израснем във вяра и духовен опит. Трябва да бъдем „в молитва постоянни“ и настоятелни „с благодарност“ (Римл. 12:12; Кол. 4:2). Ап. Петър увещава вярващите да бъдат „трезви“ и да бъдат „в молитва“ (1Петрово 4:7). Ап. Павел казва: „Във всичко с молитва и молба изказвайте желанията си пред Бога“ (Фил. 4:6). „Но вие, възлюбени, казва Юда, като се молите в Святия Дух, пазете себе си в Божията любов“ (Юда 20, 21).

Постоянната молитва е неразривната връзка на душата с Бога, чрез която живот от Всевишния се влива в нашия живот и ние ставаме святи.

Голяма е нуждата ни от усърдна молитва; не трябва да позволяваме на нищо да ни попречи в това. Нека положим всяко усилие, за да поддържаме връзката между Исус и своята душа отворена и безпрепятствена. Нека се стремим да не пропуснем нито един случай за молитва. Хората, наистина желаещи да общуват с Бога, присъстват на всяко молитвено събрание и имат сериозното желание да получат всички благословения, които могат да им бъдат дадени. Те ще използват всяка възможност да бъдат там, където биха могли да приемат лъчите на небесната светлина.

Трябва да се молим в семейството си, но най-вече не трябва да пренебрегваме молитвата насаме, защото това е животът на душата. Не е възможно да израснем във вярата си, докато пренебрегваме тази молитва. Само семейната и публичната молитви не са достатъчни. Човек трябва да се открие и довери на Бога насаме. Молитвата насаме трябва да бъде чува само от Този, Който слуша всяка молба. Ничие лобопитно ухо не трябва да я чува. Насаме душата е свободна от околните влияния, свободна от възбуда и външение. Спокойна и в същото време пламен-

на - тя стига до Бога. Приятно и постоянно ще бъде влиянието, излъчващо се от Този, Който вижда в тайно и Чие то ухо е винаги отворено, за да слуша молитвите, излизаци от сърцето. Чрез спокойна и проста вяра душата поддържа връзката си с Бога и събира в себе си лъчи от Божиата светлина, които я укрепват и поддържат в борбата със Сатана. Бог е наша сила и крепост.

Молете се насаме, несмуцавани от никого в своята стая, и когато тръгнете да вършите ежедневната си работа, нека сърцето ви често се издига в молитва към Бога. Именно така „Енох ходеше по Бога“. Тези мъчаливи молитви се издигат като скъпоценен тамян пред престола на благодатта. Сатана не може да победи човека, чието сърце е укрепено по този начин в Бога.

Няма място или време, което да не е подходящо за молитва. Няма нещо, което може да ни попречи да издигаме сърцата си към Бога със сериозна молба. Сред тълпите на улицата, по време на делови занимания можем да отправяме своята молитва към Бога и да търсим Божието ръководство подобно на Неemia, когато представя искането си пред цар Артаксеркс. Подходящо място за молитва може да се намери винаги и един разговор с Бога може да бъде проведен независимо къде се намираме. Трябва да гържим вратата на сърцето си постоянно отворена и непрекъснато да отправяме покана към Исус да пребъдва в душата ни като небесен Гост.

Макар че атмосферата около нас може да е опетнена и покварена, няма защо да гишаме нейната отрова. Напротив, можем да живеем в чистата небесна атмосфера. Можем да затворим вратата на нечистото въображение и на несвятите мисли, като издигнем душата си в Божието присъствие чрез искрена молитва. Тези, чиито сърца са отворени, за да приемат подкрепата и благословието на Бога, ще живеят в по-святата атмосфера от тази на земята и ще бъдат в постоянна връзка с небето.

Имаме нужда от по-ясен поглед върху Исус и от по-пълно разбиране за стойността на вечните реалности. Святост трябва да из-

пълва сърцата на Божиите деца; а за да стане това, трябва да се стремим към Божието откровение за небесните неща. Можем да гоидем толкова близо до Всевишния, че при всяко неочаквано изпитание мислите ни да се обръщат към Него така естествено, както цветето към слънцето.

Представяйте пред Бога своите нужди, своите радости, своите скърби, своите грижи и своите страхове. Няма да Го претоварите; вашето бреме няма да Го затрудни или измори. Този, Който знае броя на космите по главите ви, не е безразличен към нуждите на Своите деца. „Господ е много състрадателен и пълен с нежна милост“ (Яков 5:11). Неговото любящо сърце се трозва от скърбите ни дори от самото им изговаряне. Кажете Му всичко, което ви смуцава. За Бога нищо не е толкова голямо, че да не може да го понесе, защото Той носи световите, Той управлява всичко във Вселената. Нищо, което по какъвто и да било начин засяга нашия мир, не е толкова незначително за Него, че да не го забележи. Никоя част от живота ни не е толкова тъмна, че да не може да я прочете. Няма ситуация, колкото и объркана и трудна да е, която Той да не може да разреши. Никаква беда не може да сполети и най-притесненото от Неговите деца, никаква грижа не може да ни налегне, никаква радост не може да ни развесели, никаква искрена молитва не може да се отрони от нечи устни, без Той да ги забележи или да не Го засегнат непосредствено. „Той лекува скръшените по сърце и превързва раните им“ (Пс. 147:3).

Отношението между Бога и човека е така лично, специално и пълно, като че ли не съществува друг човек на земята, за когото Той да се грижи или за когото да е дал Своя любим Син.

Исус казва: „Ще искате в Мое име и аз не ви казвам, че ще помоля Отца Ми за вас; защото Сам Отец ви обича“. „Аз избрах вас... та каквото и да поискате от Отца в Мое име, да ви го даде“ (Йоан 16:26, 27; 15:16). Но да се молим в името на Исус означава нещо повече

от просто споменаване на името му в началото и в края на една молитва. Това означава да се молим в духа и в мислите на Исус, като в същото време вярваме в Неговите обещания, разчитаме на Неговата благодат и вършим Неговите дела.

Бог не иска да каже, че някои от нас трябва да станат монаси или отшелници и да се оттеглят от света, за да се посветят на богослужбни дела. Животът ни трябва да бъде като Христовия - между „планината на молитвата“ и множествата на улицата. Човекът, който не върши нищо, а само се моли, скоро ще спре и да се моли или пък молитвите му ще се превърнат във формален навик. Щом се оттеглят от обществения живот, щом се отгърбят от християнските си задължения и носенето на кръста, щом престанат да работят сериозно за своя Учител, който така сериозно работи за тях, хората започват да губят мотивите си за молитва и нямат повод за посвещение. Молитвите им стават лични и егоистични. Те не могат да се молят за нуждите на човечеството, за изграждането на Христовото царство и за сила да работят в него.

Ние губим много, когато занемаряваме привилегиите да се събираме заедно, за да се подкрепяме и насърчаваме един друг за служба на Бога. Истините на Неговото слово губят в съзнанието ни своята яснота и важност. Сърцата ни престават да бъдат пробуждани и въздигани чрез тяхното осветяващо влияние и ние се погубваме. **В нашето общуване като християни губим много поради липсата на съчувствие един към друг. Човекът, който се затваря в себе си, не изпълнява мисията, поверена му от Бога.** Правилното култивиране на способността за общуване ни води към съчувствие спрямо другите и е средство за развитието и укрепването ни в служба на Бога.

Ако християните имаха желание да общуват, да си говорят за Божията любов и за скъпоценните истини на изкуплението, собствените им сърца щяха да бъдат освежавани и те щяха да се ободряват един друг. Можем всеки ден да научаваме по нещо ново за нашия небесен Баща, като придобиваме ежедневно нова

опитност в Неговата благодат; могава ще желяем да говорим за любовта Му; а като правим това, ще се насърчаваме. Ако мислехме и говорехме повече за Исус, а по-малко за себе си, щяхме да бъдем в много по-голяма степен в Неговото присъствие.

Ако мислехме за Бога толкова често, колкото често преживяваме доказателствата за Неговата грижа за нас, Той винаги щеше да присъства в нашите мисли и за нас би било удоволствие да говорим за Него и да Го възхваляваме. Говорим за временните неща, защото представляват интерес за нас. Говорим за приятелите си, защото ги обичаме; нашите радости и скърби са свързани с тях. А имаме много по-сериозна и по-важна причина да обичаме Бога много повече от земните си приятели; за нас би трябвало да бъде най-естественото нещо на света да поставяме Него на първо място в мислите си и да се занимаваме най-много с Него, да говорим за Неговата доброта и да разказваме за Неговата мощ. Дарбите, които ни е дал, нямат за цел да погълнат мислите и любовта ни до толкова, че да нямаме нищо, което да Му дадем; те са ни дадени, за да ни напомнят постоянно за Него и да ни свързват чрез връзки на любов и благодарност с нашия небесен Благодетел. Твърде много се занимаваме със земния си живот. Нека погледнем нагоре към отворената врата на небесното светилище; там светлината от Божията слава се отразява в лицето на Христос, който „е в състояние свършено да спасява идващите при Бога чрез Него“ (Евреи 7:25).

Имаме нужда повече да възхваляваме Бога „за Неговата доброта и за чудесните Му дела към човешките синове“ (Пс. 107:8). Нашето упражняване в молитви на посвещение не трябва да се състои само в искане и получаване. Нека не мислим непрекъснато за своите нужди, без изобщо да си спомняме за благата, които получаваме. Никога не се молим прекалено много; напротив, твърде скъпернически даваме нашата благодарност. Постоянно получаваме даровете на Божията благодат, а в същото време колкото малко изразяваме благодарността и признателността си, колкото малко Го прославяме за онова, което е направил за нас!

В древността Господ заръчва на израелтяните, когато се събират на богослужение, следното: „Да ядете пред Господа, вашия Бог, да ядете и да се веселите и вие, и семействата ви във всичките си начинания и в каквото те е благословил Господ, твоят Бог“ (Втор. 12:7). Това, което се прави за прослава на Бога, трябва да бъде извършено с радост, с песни на хваление и благодарност, а не в тъжно и мрачно състояние на гуша.

Нашият Бог е нежен, милостив Баща. За нас трябва да е удоволствие да се покланяме на Бога и да участваме в делото Му. **Бог не иска Неговите деца, за които е предвидял велико изкупление, да се държат така, сякаш Той е строг и възискателен надзирател. Той е техният най-добър Приятел, и когато Му се покланят, Той желае да бъде с тях, за да ги благославя и утешава, като изпълва сърцата им с радост и любов.** Господ желае децата Му да намират утеха в службата си за Него и да изпитват по-скоро удоволствие и радост, отколкото болка и мъка в работата си за Неговото дело. Той желае онези, които идват да Му се покланят, да отнесат със себе си скъпи мисли за Неговата грижа и любов, за да бъдат насърчени и укрепени във всички занимания и задължения в ежедневния си живот, за да имат сила да постъпват честно и да бъдат верни във всичко.

Трябва да се събирате при кръста. Христос, и то разпнат - това трябва да бъде темата за размисление, за разговор и предмет на нашите най-радостни чувства. Трябва да поддържаме свеж в мисълта си спомена за всяко благословение, получено от Бога, и когато осъзнаем ясно Неговата велика любов, ще пожелаем да поверим всичко в ръцете, които бяха приковани на кръста за нас.

На крилете на хвалението гушата се възнася все по-близо до небето. Горе в небесните дворове небесните същества се покланят на Бога с песен и музика и затова, когато изразяваме благодарността си към Него, ние се приближаваме до богослужението на небесните множества. „Който принася жертва на хвала, той... прославя“ Бога (Пс. 50:23). Нека отиваме при нашия Създател с „благодарност и глас на хвалебствена мелодия“ (Исая 51:3), с благоговейна радост.

Когато се СЪМНЯВАШ

Мнозина, особено особено скоро приели християнството, от време на време са смущавани от съмнения. В Библията има много неща, които не са обяснени или дори не могат да бъдат разбрани. Сатана използва това, за да разколебае вярата на тези хора в Писанието като Божие откровение. Те питат: „Как да разбере кой е правилния път? Ако Библията е наистина Божие Слово, как да се освободя от съмненията си?“

Бог не изисква от нас да вярваме, без да гаде достатъчно основания, върху които да изградим своята вяра.

Неговото съществуване, Неговият характер, истинността на Неговото Слово са установени чрез свидетелства, които апелират към разума; а такива свидетелства има в изобилие. И все пак, Бог никога не е отстранявал възможността за възникване на съмнения. Нашата вяра трябва да има своите основания, тя не се гради върху външни прояви на религиозност. Но тези, които търсят причини да се съмняват, ще намерят такива; докато други, наистина желаещи да познаят истината, ще намерят сериозни основания, върху които да изградят своята вяра.

Невъзможно е за ограничения човешки ум напълно да схване характера или делото на Безпределния. И за най-проницателния ум, и за най-развития интелект това свято Същество завинаги ще остане обгърнато в тайнственост. „Можеш ли чрез изследване да откриеш Бога? Можеш ли да издириш Всемогъщия напълно? Това е тайна, висока като небесата; какво можеш да направиш? По-дълбока от пъкъл; какво можеш да узнаеш?“ (Йов 11:7, 8).

Апостол Павел възкликва: „Колко са дълбоки богатствата на премъдростта и знанието на Бога! Колко са непостижими Неговите съд-

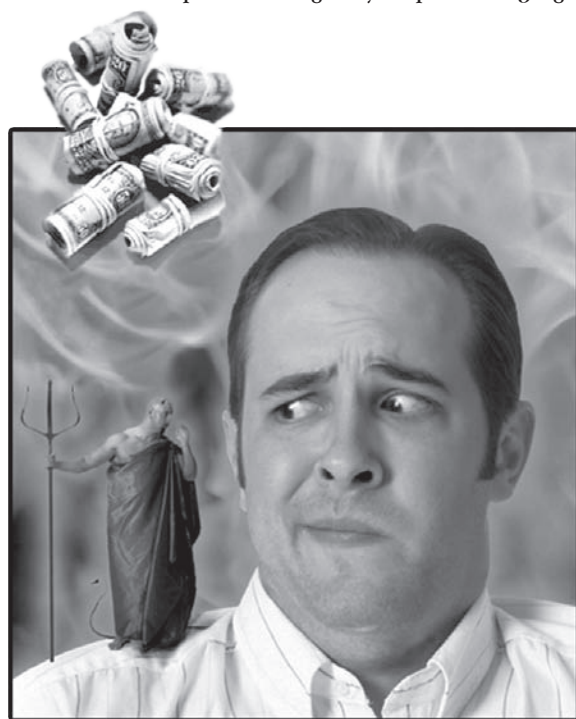
би и неизследими пътищата Му!“ (Римл. 1:33). Но макар „облак и мрак“ да „са около Него“, „правда и съд са основа на престола Му“ (Пс. 97:2). Можем дотолкова да схванем Неговите постъпки спрямо нас и подбудите, които са Го движили, че да различим безкрайна любов и милост, съединени с безмерно всемогъщество. **Можем да разберем дотолкова от Неговите намерения, доколкото е добре за нас да знаем; а отвъд това трябва спокойно да се доверим на онази Ръка, Която е всемогъща, и на онава Сърце, Кое е изпълнено с любов.**

Божие Слово, както и характерът на Неговия Автор, ни представят тайни, които никога не могат да бъдат напълно разбрани от ограничените човешки същества. Навлизането на греха в света, възплъщението на Христос, новороджението, възкресението, както и много други теми, представени в Библията, са тайни, твърде дълбоки, за да може човешкият ум да ги обясни или дори да ги схване напълно. Но нямаме основания да се съмняваме в Божието Слово поради това, че не можем да разберем тайните на Провидението. И в природата сме постоянно обкръжени от тайни, които не можем да схванем. Дори и най-простите форми на живот представляват загадка, която и мъдрият е безсилен да обясни. Навсякъде има чудеса, оставащи отвъд обсега на нашето познание. Трябва ли тогава да се изненадваме, че и в духовния свят има тайни, които не можем да разберем? Проблемът за това е единствено в слабостта и ограничеността на човешкия ум. Бог ни е дал в Писанието достатъчно доказателства за Своя Божествен характер и ние не трябва да се съмняваме в Словото Му, защото не можем да разберем всички тайни на Неговото провидение.

Апостол Петър казва, че в Писанието има „неща, трудни за разбиране, които неучените и неутвърдените изопачават... за свое собствено погубление“ (2Петрово 3:16). Неясните места в Библията са били посочвани от скептиците като аргумент против нея. Но тъкмо те са силно доказателство за нейната Боговдъхновеност. Ако тя не ни съобщаваше за Бога нищо повече от това, което лесно бих-

ме могли да разберем; ако Неговото величие и грандиозност биха могли да бъдат схванати от ограничени умове като нашите, тогава Библията не би съдържала необорими доказателства за своя Божествен авторитет. Самото величие и тайнствеността на представените в страниците ѝ теми трябва да вдъхновяват вярата ни в Божието Слово.

Спростота и адекватност на нуждите и копнежите на човешкото сърце Библията разкрива истини, които са удивлявали и възхищавали и най-образованите умове, като в същото време и най-скромният и неукният може да види и да намери чрез нея пътя към спасението. И все пак, тези представени по прост начин истини са свързани с въпроси толкова възвишени, така всеобхватни, така далече простиращи се, така безкрайно надминаващи силата на човешката способност за разбиране, че можем да ги приемем само защото Бог ги е казал. Например изкупителният план ни е представен толкова ясно, че всеки човек може да разбере какви стъпки трябва да предприеме в покаяние и вяра в Господ Исус Христос, за да

бъде спасен по определения от Бог начин. И все пак, заг тези истини, така лесни за разбиране, има тайни, криещи Неговата слава, тайни,

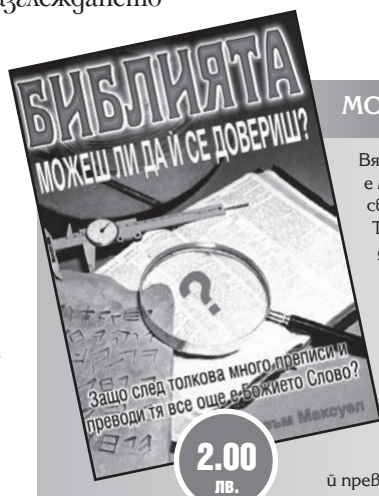
които надминават, поразяват и съкрушават ума при изследването им и които в същото време изпълват искрения търсач на истината с благоговение и вяра. Колкото повече той изследва Писанията, толкова по-дълбоко става убеждението му, че това е Словото на живия Бог и човешкият разум се прекланя пред величieto на Божието откровение.

Да признаем, че не можем напълно да схванем великите истини на Библията означава да признаем, че ограниченият ум е неспособен да схване Безпределния; че човекът с неговото ограничено човешко познание не може да разбере намеренията и целите на Всемогъщия.

Понеже не могат да схванат всички тайни, скептиците и невярващите отхвърлят Божието Слово; а и не всички, които изповядват, че вярват в Библията, са извън опасност. Апостолът казва: „Внимавайте, братя, да не би да има в някого от вас зло сърце на неверие, та да отстъпи от живия Бог“ (Евреи 3:12). Добре е библейските учения да се изучават задълбочено и човек да се стреми да проникне в „дълбините Божи“ (1Кор. 2:10), доколкото са разкрити в Писанието. Докато „скритото принадлежи на Господа, нашия Бог“, „онези неща, които са разкрити, принадлежат на нас“ (Втор. 29:29). Но Сатана покварява и насочва в погрешна посока силите на ума. Разглеждането на библейската истина се смесва и с известна гордост, така че хората изпитват нетърпение и се чувстват победени, ако не могат да обяснят всяко място от Писанието по удовлетворителен за тях начин. Много им е унизително да признаят, че не могат да разберат боговдъхновените гуми. Нямам желание да изчакам търпеливо, докато Бог реши, че са готови да им бъде разкрита истината. Смятат, че тяхната неподпомогната от Бога човешка мъдрост е достатъчна да ги направи способни да разберат Писанието; и като не успеят в това, започват да отричат Неговия авторитет.

Истина е, че много теории и популярни учения, за които се предполага, че произхождат от Библията, всъщност не се основават на нея и дори противоречат на общия ѝ смисъл и съдържание. Те са причина за възникването на съмнения в умовете на мнозина. Те обаче не трябва да бъдат приписвани на Божието Слово, а на изопачаването му от хората.

Ако би било възможно сътворени същества да придобият пълно разбиране за Бога и Неговите дела, тогава, след като са достигнали тази точка, те не биха откривали повече никаква истина и за тях не би имало никакъв растеж в познанието, никакво по-нататъшно развитие на ума и сърцето. Бог не би бил вече за тях най-висшето същество; а човекът, достигайки границата на познанието, би спрял да се развива. Нека бъдем благодарни на Бога, че това не е така. Бог е безкраен; в Него са „всички съкровища на премъдростта и знанието“ (Кол. 2:3). *През цялата вечност хората ще могат непрекъснато да изследват, постоянно да изучават и все пак никога няма да изчерпят съкровищата на Неговата мъдрост, на Неговата доброта и сила.*

БИБЛИЯТА

МОЖЕШ ЛИ ДА И СЕ ДОВЕРИШ?

Вярно е, че Свещеното Писание е много древна книга. Или по скоро дребен сборник от изключително древни книги. Тази от тях, която е написана най-близо до нашето време, е на почти 2 000 години! Дали можем да бъдем сигурни, че Библията и днес е същата, както когато се е появила за първи път? Можем ли да вярваме на думите ѝ? Как да знаем, че те не са били променени през изминалите Векове и хилядолетия? Книгите, от които се състои, все още ли са същите и непроменени? Не са ли добавени някои книги, а други изгубени? Различните

ѝ преводи са стотици. Можем ли да се доверим на всички тях? Какво да кажем за значението и смисъла ѝ? В нашия модерен век, със съвсем различен език и след толкова много изминало време, може ли съвременният човек да бъде уверен, че е открил точния смисъл в думите на тази Книга?

Автор:
А. Гремъ Максвел
80 стр.

За поръчка: тел.: 02/840 62 53, e-mail: order@newlife-bg.com
Поръчайте on-line: www.newlife-bg.com

Бог възнамерява още в този живот истините на Словото Му да бъдат постоянно разкривани пред Неговия народ. Има един-единствен начин, по който това познание може да се придобие. Можем да разбираме Божието Слово само чрез обяснението на Духа, чрез Който ни е дадено. „Никой не знае Божиите неща освен Божият Дух“; „защото Духът изследва всички неща; да, даже и Божиите дълбини“ (1Кор. 2:11, 10). А обещанието на Спасителя към Неговите последователи е: „Когато дойде Той, Духът на истината, ще ви доведе до познание на всяка истина... Защото ще приеме от Мене и ще извести на вас“ (Йоан 16:13, 14).

Бог желае човекът да упражнява способностите си да разсъждава, а изучаването на Библията ще засили и възвиси ума му така, както нищо друго. Трябва обаче да се пазим да не боготворим разума, който е подвластен на човешките слабости и недостатъци. Ако не искаме Писанията да останат скрити за нашето разбиране, така че да не можем да схванем и най-ясните истини, трябва да имаме простотата и вярата на малко дете, да сме готови да се учим и да молим за помощта на Святия Дух. Чувството за Божията сила и мъдрост, за нашата неспособност да разберем Неговото величие трябва да ни изпълва със смирение. Трябва да отваряме Словото Му със същото свято страхопочитание, с което бихме влезли в Неговото присъствие.

Когато се доближаваме до Библията, разумът трябва да признае съществуването на един авторитет, по-висш от самия него, а сърцето и умът да се преклонят пред великия АЗ СЪМ.

Има много неща, на пръв поглед трудни или неясни, които Бог ще обясни и ще направят разбираеми за хората, опитващи се да ги разберат. Но без ръководството на Святия Дух ще бъдем постоянно изложени на опасността да изкривяваме Писанията или да ги тълкуваме погрешно. Съществува такава четене на Библията, което е без полза, а в много случаи дори нанася истинска вреда. Когато

Божието Слово се отваря без благоговение и без молитва, когато мислите и чувствата не се съсредоточени върху Бога или не са в хармония с Неговата воля, умът бива помрачен от скептицизъм и тогава самото изучаване на Библията засилва съмнението. Врагът поема контрола върху мислите и внушава неправилни тълкувания. Винаги когато хората не се стремят да бъдат в гуми и на дело в съгласие с Бога, колкото и да са знаещи, са склонни да се заблудят в своето разбиране за Писанието и не е безопасно да се доверяваме на техните обяснения. Тези, които четат Писанията, за да търсят противоречия, не са духовно проникателни. С този изопачен поглед те ще виждат много причини за съмнение и неверие в неща, които всъщност са ясни и прости.

Колкото и маскирана и прикрита да е истинската причина за скептицизма, в повечето случаи това е любовта към греха.

Ученията и ограниченията на Божието Слово обикновено не се приемат от гордото, обичащо греха сърце и хората, които нямат желание да бъдат послушни на неговите изисквания, са готови да се съмняват в авторитета му. За да стигнем до истината, трябва да имаме искрено желание да я разберем, както и готовност да живеем според нея. Всички, които изучават Библията с такъв дух, ще намерят достатъчно доказателства за това, че тя е Божие Слово и ще могат да постигнат такава разбиране на нейните истини, което да ги доведе до спасение.

Христос казва: „Ако иска някой да върши волята Ми, ще разбере учението Ми“ (Йоан 7:17 - рев.пр.). Вместо да задавате въпроси и да представяте несериозни възражения по отношение на онова, което не разбирате, изпълнявайте чрез Христовата благодат всичко, което ви е било ясно представено и което сте разбрали, така ще бъдете в състояние да разберете и изпълнявате и онова, в което сега се съмнявате.

Има едно доказателство, открито за всички - и за най-образования, и за най-невежия доказателството на личното преживяване.

Бог ни кани да опитаме сами за себе си реалността на Неговото Слово, истинността на Неговите обещания. Той ни кани: „Вкусете и вижте, че Господ е блаз“ (Пс. 34:8). Вместо да зависим от думите на някой друг, трябва сами да „вкусим“. Той заявява: „Искайте и ще получите“ (Йоан 16:24). Неговите обещания ще бъдат изпълнени! Те никога не са пропадали, никога не могат да се провалят, никога не разочароват. Когато се приближаваме до Исус и се радваме в пълнотата на любовта Му, нашето съмнение изчезва в светлината на Неговото присъствие.

Апостол Павел казва, че Бог „ни е избавил от властта на тъмнината и ни е преселил в царството на Своя възлюбен Син“ (Кол. 1:13). И всеки, който е преминал от смърт в живот, е в състояние да „потвърди с печата си, че Бог е истинен“ (Йоан 3:33). Такъв човек може да свидетелства: „Аз се нуждаех от помощ и я намерих в Исус. Всяка моя нужда беше задоволена, гладът на душата ми се насити; сега Библията е за мен откровение от Исус Христос. Питаш ме защо вярвам в Исус? Защото за мен Той е Божествен Спасител. Защо вярвам в Библията? Защото съм чул чрез нея гласа на Бога, Който говори на душата ми“. Можем да сме сигурни, че Библията е истинна и че Христос е Божи Син. Знаем, че не следваме хитро измислени басни.

Ап. Петър увещава братята си да растат „в благодат и в познанието на нашия Господ и Спасител Исус Христос“ (2Петрово 3:18). Когато растат в благодат, Божиите деца все по-ясно ще разбират Неговото Слово. Ще откриват нова светлина и нова красота в святите истини. За тези истини свидетелства историята на църквата през всички векове и така ще бъде до края. „Пътят на праведните е като светлината на зората, която свети все по-силно и по-силно, докато стане свършен ден“ (Пр. 4:18).

Чрез вяра можем да погледнем в бъдещето и да се хванем здраво за обещанието, което Бог е дал за нашето духовно израстване: човешките ни дарби и способности се съединяват с Божиите и човек влиза в пряка връзка с Източника на светлината. Можем

да се радваме, че Бог в Своята мъдрост е разяснил всичко, което би разколебало вярата ни. Онези неща, които са изглеждали трудни за разбиране, един ден ще намерят своето обяснение и това, в което нашите ограничени умове са откривали само объркване и разбити намерения, ще открият свършена хармония. „Сега виждам неясно, като в огледало, а тогава ще виждам лице в лице; сега познавам отчасти, но тогава ще позная така, както съм познат“ (1Кор. 13:12).

Щастливи ЗАЕДНО

Божиите деца са призвани да бъдат представители на Христос, да изявяват добротата и милостта Му. Както Исус откри истинския характер на Отца, така и ние трябва да разкриваме Христос пред свят, който не познава Неговата нежна, състрадателна любов. „Както Ти Си Ме изпратил на света - казва Исус, - така и Аз изпращам тях на света“; „Аз в тях и те в Мен... за да познае светът, че Ти Си Ме изпратил“ (Йоан 17:18, 23). Апостол Павел казва на Исусовите последователи: „Вие сте Христово писмо, известно и прочитано от всички хора“ (2Кор. 3:3, 2). В лицето на всяко от Своите деца

Исус изпраща на света по едно писмо. Ако сме Христови последователи, Той изпраща в наше лице писмо до семейството ни и до улицата, на която живеем. Обитавайки в нас,

съсредоточаваме мислите си върху тези изопачени представи и обезславяме Бога, като не Му се доверяваме и роптаем против Него. Сатана винаги се стреми да представи рели-

Исус желае да говори и на сърцата на хората, които не Го познават.

Исус желае да говори на сърцата на хората, които не Го познават. Може би те не четат Библията или не слушат оня глас, който им нашенва от нейните страници; не виждат Божията любов, откриваща се чрез делата Му. Но ако сме Исусови представители, може да стане така, че чрез нас те да бъдат доведени до разбиране на частица от Неговата доброта, да бъде спечелена обичта им и да започнат да Му служат.

Християните са като факлоносци по пътя към небето. Те трябва да отразяват пред този свят светлината, с която ги е огрял Христос. Животът и характерът им трябва да бъдат такива, че чрез тях другите да могат да получат правилна представа за Христос и Неговото дело.

Ако действително искаме да представяме Христос, ще покажем, че служенето на Бога е нещо привлекателно. Християни, които носят в душите си тъга и меланхолия, които роптаят и се оплакват, дават на другите невярна представа за Бога и за християнския живот. Те създават впечатлението, че на Бог не Му е приятно децата Му да са щастливи и по този начин дават неправилно свидетелство за небесния си Баща.

Сатана ликовува, когато може да доведе Божиите деца до неверие и отчаяние. Той изпитва удоволствие, когато вижда, че не се доверяваме на Бога, че се съмняваме в Неговата готовност и сила да ни спаси. Става му приятно, когато успее да ни накара да мислим, че Бог ще ни причини някакво зло чрез Своето Провидение. Да се представя Бог като такъв, на Когото липсва съчувствие и милост - това е работата му. Сатана представя погрешно истината за Него. Изпълва въображението с фалшиви разбирания за нашия небесен Отец; и вместо умът ни да бъде обогатен с истината, ние твърде често

гозия живот като потискащ и лишен от радост. Искането да изглежда изморителен и труден. И когато християнинът представя чрез собствения си живот този религиозен възглед, чрез своето неверие той поддържа и подкрепя лъжата на Сатана.

Много хора, вървейки по пътеката на живота, се занимават със собствените си грешки и разочарования и сърцата им се изпълват със скръб и обезсърчение. Не е ли имало във вашия живот радостни и светли моменти? Не сте ли преживявали скъпи минути, когато сърцата ви са се разтуптявали от радост в отговор на Божия Дух? Когато поглеждате назад към прочетените глави от книгата на своя живот, не откривате ли и приятни спомени? Не са ли Божиите обещания като благоуханни цветя, които растат навсякъде по вашия житейски път? Няма ли да оставите тяхната красота и благодарат да изпълнят сърцето ви с радост?

Шипките и тръните само ще ви наранят и наскърбят; ако берете все такива неща и ги представяте и на другите, не само че не разкривате пред хората Божията доброта, но и им пречите да вървят по пътя на живота.

Не е мъдро да събираме всички неприятни спомени от миналото си, за своите грешки и разочарования, да говорим за тях и да се оплакваме, докато най-сетне бъдем съкрушени и обезкуражени. Обезкуражената душа е изпълнена с мрак, тя прогонва Божията светлина от сърцето и хвърля сянка върху пътя на другите.

Благодаря на Бога за светлите картини, които представя пред нас. Нека спираме вниманието си върху тях, нека съхраняваме благословените обещания на Неговата любов така,

че да не ги изпускате от погледа си. Божият Син, Който напусна трона на Своя Баща, облечайки Божественото Си естество с човешко, за да може да ни освободи от властта на Сатана; победата, която Христос извоюва, за да отвори пред нас небето и да разкрие пред очите ни мястото на Своето присъствие, озарявано от Божията слава; човечеството, попаднало заради греха в ямата на гибелта, спасено от Божия Син и връзката му с безпределния Бог възстановена; човекът, издържал Божествения изпит чрез вяра в Изкупителя, облечен в Христовата правда и издигнат до Неговия престол - това са нещата, върху които Бог иска да размишляваме. **„Елате при Мене всички отрудени и обременени и аз ще ви успокоя!“**

Когато показваме, че се съмняваме в Божията любов и не се доверяваме на Неговите обещания, ние обезславяме Бога и наскърбяваме Святия Му Дух. Как би се чувствала една майка, ако децата ѝ постоянно се оплакват от нея, че не им мисли доброто, докато всъщност през целия си живот тя се е стараела да пази техните интереси и да им осигурява всички удобства? Да предположим, че те се усъмнят в нейната обич. Това би разбило

сърцето ѝ. Как би се чувствал който и да е родител, ако бъде възприеман по този начин от своите деца? И как се чувства небесният ни Баща, когато не се доверяваме на Неговата любов, подтикнала Го да пожертва единородния Си Син, за да имаме живот? Апостол Павел пише: „Тоѝ, Който не пожали и собствения Си Син, но Го предаде за всички ни, как не ще ни подари заедно с Него и всичко?“ (Римл. 8:32). И въпреки това, колко много хора казват, ако не с думи, то чрез постъпките си: „Господ не мисли така лично за мен. Може би Тоѝ обича другите, но не и мен“.

Това вреди на душите ни. Защото всяка дума на съмнение, която изговаряме, е покана за изкушенията на Сатана. Тя засилва склонността ни към съмнение и кара ангелите служители да се отдалечават наскърбени. Когато Сатана ни изкушава, не бива да произнасяме нито дума на съмнение или обезкуражение. Ако изберем да отворим вратата пред съмненията, които ни внушава, умът ни ще бъде изпълнен с недоверие и бунтовни мисли. А ако започнем да изразяваме чувствата си с думи, всяко изречено съмнение не само че ще повлияе първо на самите нас, но ще се окаже и семе, което ще поникне и ще даде плод в живота

и на други, а после може да е невъзможно да се заличи неговото влияние. И ако ние все пак успеем да преодолеем изкушението и да се измъкнем от примките на Сатана, гали загонатите от лошото ни влияние хора ще успеят да направят това? Важно е да говорим само неща, които дават духовна сила и живот!

Ангелите слушат внимателно какво свидетелство да-

ОТКРИЙ ИСУС

Анотация:

- ☉ Каква е Вашата представа за Бога?
- ☉ Какъв смятате, че е? Кой е?
- ☉ Как се отнася към проблемите на нашия свят? Има ли нещо общо с тях? А към Вашите?
- ☉ Кой сте вие за Него?
- ☉ Искате ли Той нещо от Вас?
- ☉ Предлага ли Ви нещо?

Простата констатация, че Бог съществува, не е в състояние да удовлетвори човешкия дух. Като съзнанието на детето се пробужда от майчината любов и реч, така и богосъзнанието, което човек носи в себе си, се пробужда чрез личното Божие откровение. Но откривал ли се е Бог на хората?

Книгата „Открий Исус“ ще Ви разкаже много неща за Него. А когато Го опознаете по-добре, със сигурност ще Го заобичате!

2.10
лв.

Автор: Марк Финли & Дейвид Смит, 84 стр.

За поръчка: София - 1839, кв. „Враждебна“, ул. „Осма“ №49, тел.: 02/840 62 53
Поръчайте on-line: www.newlife-bg.com, e-mail: order@newlife-bg.com

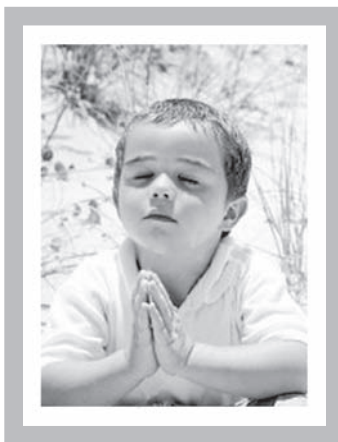
ваме пред света за нашия небесен Учител. Нека разговорите ни бъдат за Този, Който живее, за да се застъпва за нас пред Оца.

Всички имаме своите изпитания. Имаме скърби, които едва носим, тежки изкушения, на които едва устояваме. Нека не разказваме за трудностите си на смъртни човеци, а да представяме всичко пред Бога в молитва. Нека превърнем в свой принцип това никога да не изговаряме дори една-единствена дума на съмнение или обезсърчение. Можем да направим много за облекчаването на живота на другите и да подкрепим техните усилия с думи на надежда и свято насърчение.

Има много храбри хора, болезнено притиснати от изкушенията, почти готови да се предадат в борбата със себе си и със силите на мрака. Не ги обезсърчавайте в тежката им битка. Окуражете ги с думи на надежда и сила, които ще ги подкрепят в пътя им. Така от нас ще се излъчва Христовата светлина. „Никои от нас не живее за себе си“ (Римл. 14:7). Чрез несъзнателното влияние, което упражняваме над другите, те могат да бъдат насърчени и укрепени или пък обезсърчени и да се отдръпнат от Христос и от истината.

Много хора имат погрешна представа за живота и характера на Христос. Мислят, че Той е лишен от топлина и слънчева светлина, че е строг, суров и лишен от радост. Много често християнският живот се схваща по този начин.

Често се казва, че Исус е плакал, но че изобщо не се знае дали някога се е усмихвал. Нашият Спасител наистина е бил „човек на скърби и навикнал на печал“, защото сърцето Му беше отворено за всички човешки болки. Но макар животът Му да бе живот на себеотрицание и помрачен от болки и грижи, духът Му не беше сломен. Лицето Му не е изразявало скръб и недоволство, а мир и ведрост. Сърцето Му бе извор на живот и навсякъде е носел спокойствие, мир и радост.

Нашият Спасител е бил много сериозен и истински задълбочен, но никога мрачен или меланхоличен. Животът на хората, които имат за образец Неговия, ще бъде изпълнен със сериозни цели. Те ще притежават дълбоко чувство за лична отговорност. Няма да бъдат лекомислени. Няма да си служат с груби шеги и насмешки. Исусовата религия носи мир. Тя не гаси светлината на радостта, не ограничава радостта, нито помрачава слънчевото, усмихнато лице. Христос дойде не за да Му служат, а за да служи. И когато Неговата любов изпълва сърцата ни, ще следваме Неговия пример.

Ако пазим в съзнанието си спомена за обидите и несправедливото отношение на другите към нас, ще открием, че е невъзможно да ги обичаме така, както Христос ги обича. Но ако мислите ни са съсредоточени върху удивителната любов и милосърдие, които Исус проявява към нас, тогава ние ще се отнасяме към тях като Него. Трябва да се обичаме и да се уважаваме независимо от грешките и несъвършенствата, които не можем да не забележим. Трябва да бъдем смирени и да се отнасяме с търпение към грешките на другите. Тогава ще бъдем великодушни и благородни.

Псалмистът казва: „Уповавай се на Господа и прави добро; така ще обитаваш в земята и ще се храниш с увереност“ (Пс. 37:3). „Уповавай се на Господа!“ Всеки ден има своето бреме, своите грижи и проблеми; и как само сме готови да говорим за трудностите и изпитанията си, когато се срещаме! На толкова проблеми позволяваме да ни безпокоят, докато всъщност сами им даваме място в сърцето си; позволяваме на толкова много страхове и безпокойства да ни изпълват, че човек би си помислил, че нямаме състрадателен и обичащ ни Спасител, готов да чуе всички наши молби и да ни помогне във време на нужда.

Има хора, които винаги се безпокоят и сами си създават трудности. Те са обкръжени всеки

ден с явни доказателства за Божията любов; всеки ден се наслаждават на изобилните дарове на Неговото Провидение; но съвсем не забелязват тези благословения. Мислите им са постоянно насочени към нещо, от което се страхуват и това заслепява очите им за онова, за което би трябвало да благодарят. И вместо трудностите да ги насочат към Бога - единствения Източник на помощ за тях, всъщност те ги отделят от Него, защото изпълват душите им с безпокойство и недоволство.

Исус е наш Приятел!

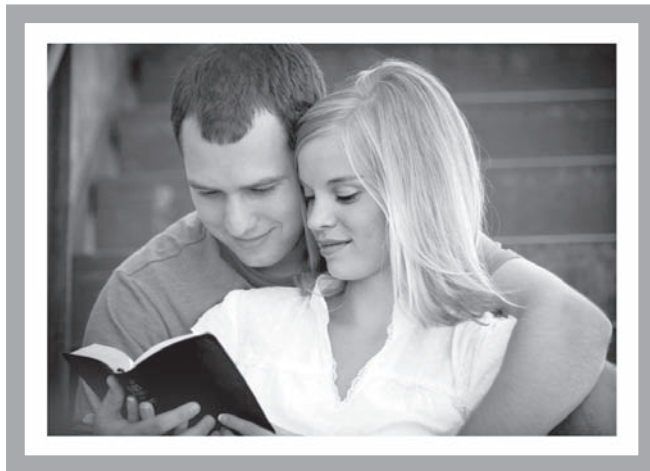
Цялото небе е загрижено за благополучието ни. Не трябва да позволяваме на грижите и трудностите в ежедневието да смущават умовете ни и да покриват със сянка челата ни. Ако допуснем това, винаги ще има нещо, което да ни измъчва и безпокои. Не трябва да потъваме в самота, която изчерпва силите ни и не ни помага да понасяме по-лесно изпитанията.

Може би имате проблеми в работата си. Може би бъдещето ви изглежда все по-мрачно, а може би ви застрашават големи загуби. Не се отчайвайте! **Оставете грижите си на Бога и бъдете спокойни и радостни.** Молете се за мъдрост да ръководите живота си разумно, за да предотвратите евентуални загуби или страдания. Правете всичко, което можете, за да постигнете добри резултати. И когато, разчитайки на вашия Помощник, сте направили всичко възможно, приемоте резултатите с радост.

Не е Божията воля Неговите деца да бъдат претоварени с грижи. Но Господ е честен с нас. Той не ни казва: „Не се бойте, по вашия път няма да има никакви опасности“. Той знае, че по пътя ни ще има и изпитания, и опасности. Бог няма намерение да изведе народа Си извън този свят на грях и зло, но му посочва сигурно убежище. Молитвата Му за

Неговите ученици бе: „Не се моля да ги вземеш от света, но да ги пазиш от лукавия“; „В света - казва Той - ще имате скръб, но дерзайте. Аз победих света“ (Йоан 17:15; 16:33).

В Своята Планинска проповед Христос представя на последователите Си ценни

уроци, свързани с необходимостта от твърда вяра в Бога. Тези уроци, предназначени да насърчават Божиите деца през вековете, са стигнали до нашето време с поуците и утехата, които съдържат. Спасителят по-

сочва на последователите си птиците, пеещи радостни песни, необременени от грижи и неспокойни мисли, защото „нито сеят, нито жънат“. Небесният им Баща се грижи за техните потребности. Спасителят пита: „Вие не сте ли много по-ценни от тях?“ (Матей 6:26). **Този, Който е готов да удовлетвори всяка нужда на човека и животните отваря ръката Си и дава необходимото на всички Свои творения.** Но птиците сами трябва да си събират семената, които Бог е пръснал за тях. Трябва сами да събират материали за изграждането на своите малки гнезда. Трябва сами да хранят малките си. Но те вършат всичко това, пеейки, защото „вашият небесен Баща ги храни“. А „вие не сте ли много по-ценни от тях“? Вие като разумни, духовни същества, които могат да се покланят на Бога, не сте ли с много по-голяма стойност от небесните птици? Няма ли Авторът на нашия живот, Неговият Пазител, Този, Който ни е създал по Свой образ и подобие, да се погрижи за нашите потребности, ако Му се доверим?

Христос обръща вниманието на учениците Си към красотата на цветята, като израз на любовта Му към човека, и казва: „Разгледайте полските кремове как

растат“. Тяхната прелест галеч надхвърля великколепиеето и блясъка на цар Соломон. И най-разкошното облекло, дело на човешките умения и изкуство, не може да се сравни със създаденото от Бог. Затова Исус пита: „И ако Бог облича така полската трева, която днес я има, а утре я хвърлят в пещта, няма ли много повече да облече вас, маловерци?“ (Матей 6:28, 30). Ако Бог, небесният Художник, дарява увяхващите за един ден цветя с такива изящни и разнообразни багри, колко по-голяма грижа ще положи за хората, които е създал по Свое подобие? Този урок на Христос е укор за неспокойните мисли, за притесненията и съмненията на невярващото сърце.

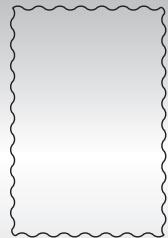
Господ иска всички Негови синове и дъщери да са щастливи, спокойни и послушни. Исус казва: „Моя мир ви давам. Аз не ви давам както светът дава. Да не се смущава сърцето ви, нито да се бои“; „Казах ви тези неща, за да може да остане Моята радост във вас и радостта ви да бъде пълна“ (Йоан 14:27; 15:11).

Щастиеето, което се търси от егоистични побуди е непостоянно и преходно. То бързо преминава и душата се изпълва със самота и скръб. Радост и удовлетворение има само в живота с Бога. Християнинът не е оставен

да ходи по несигурни пътища. И дори да нямаме радостите и удоволствията на този живот, все пак можем да бъдем щастливи, гледайки към живота, който ни очаква в бъдещия свят.

Но дори и в този свят християните могат да изпитват радост от общуването с Христос, могат да имат светлината на Неговата любов и постоянната утеха от Неговото присъствие. Всяка крачка в живота би могла да ни води все по-близо и по-близо до Исус, да ни открива все по-ясно Неговата любов и да ни приближава стъпка по стъпка до дома на блаженството и мира. „Дотук ни помогна Господ“ (1Царе 7:12), Той ще ни помага и докрая. Нека по-често поглеждаме към паметните стълбове, напомнящи ни за онова, което е направил, за да ни утешава и да ни спасява от ръката на този, който иска да ни погуби. Нека пазим винаги свеж в съзнанието си спомена за всички милости, с които ни е обсипвал - съзидите, които е пресушавал; болките, които е облекчавал; трудностите, които е премахвал; страховете, които е разпръсвал; нуждите, които е задоволявал; благословенията, с които ни е дарявал, така ще се изпълваме със сила, за да можем да издър-

ИЗРЕЖИ ТУК И ИЗПРАТИ НА АДРЕС: ИЗДАТЕЛСТВО НОВ ЖИВОТ, СОФИЯ - 1839, КВ. „ВРАЖДЕБНА“, УЛ. „ОСМА“ №49
тел.: 02/840 62 53, www.newlife-bg.com, order@newlife-bg.com

ИЗДАТЕЛСТВО НОВ ЖИВОТ
СОФИЯ 1839
КВ. „ВРАЖДЕБНА“
УЛ. „ОСМА“ №49

ДА НЕ

- Има ли място за Бог в живота на съвременния човек?*
 Имате ли нужда от духовна литература, подобна на това издание?

жим и онова, което все още ни предстои да преживеем през оставащата част от нашето поклонническо пътуване.

Като гледале към бъдещето, не можем да видим друго, освен трудности и проблеми, но можем да погледнем онова, което вече е минало, както и онова, което ни предстои, и да кажем: „Дотук ни помогна Господ“. „Нека дните ти да бъдат според силата ти“ (Втор. 33:25). Испитанието никога няма да превиши силата, която ще ни бъде дадена, за да го понесем. Тогава нека вършим своята работа там, където сме, и да вярваме, че каквото и да се случи, ще ни бъде дадена сила, съответстваща на изпитанието.

Още малко време и небесните порти ще се отворят, за да минат през тях Божиите деца и Царят на славата ще каже: „Елате, благодолени от Моя Отец, наследете царството, приготвено за вас още от създаването на света“ (Матей 25:34).

Тогава изкупените ще бъдат посрещнати в гома, който Исус е приготвил за тях. Земните жители там няма да бъдат грешниците от земята - лъжци, идолопоклонници, развратници и неверници, а хора, победили Сатана и чрез Божията благодат изградили съвършени характери. Всяка греховна

наклонност, всяко несъвършенство, което тук ни е измъчвало, там ще бъде премахнато чрез кръвта на Христос; ще ни бъде подарен блясък на Неговата слава, многократно превъзхождащ блясъка на слънцето. А моралната красота и съвършенството на Христовия характер ще се излъчват с огромна сила от нас. Тогава ще бъдем без петно пред Великия бял престол и ще споделим достойнството и привилегиите на ангелите.

Като знаем за това славно наследство, което може да бъде наше, „какво ще даде човек в замяна на живота си?“ (Матей 16:26). Той може да е беден, но да живее достойно. Изкупеният и очистен от греха човек, посветен с всичките си благородни сили на службата за Бога, притежава изключителна стойност. На небето в присъствието на Бога и святите ангели царува възвишена радост - радост, която се излива в песни на свят триумф!

ИЗРЕЖИ ТУК И ИЗПРАТИ НА АДРЕС: ИЗДАТЕЛСТВО НОВ ЖИВОТ, СОФИЯ - 1839, КВ. „ВРАЖДЕБНА“, УЛ. „ОСМА“ №49

ТАЛОН ЗА ПОРЪЧКА

☐ Поредица „Алфа и Омега“	30.00 лв.
☐ Патриарси и пророци	9.90 лв.
☐ Пророци и царе	9.90 лв.
☐ Копнежът на вековете	9.90 лв.
☐ Великата борба	9.90 лв.
☐ Деяния на апостолите	5.00 лв.
☐ Нов стил на живот	тв. кор. м. кор.
☐ Наслади му се	18.00 лв.
☐ За юношите	18.00 лв. 15.00 лв.
☐ Владей стреса	18.00 лв. 15.00 лв.
☐ Едва започваме	13.50 лв. 11.50 лв.
☐ Тайната на сполучливия брак	12.00 лв.
☐ Страсти Христови	10.00 лв.
☐ Ново начало	12.00 лв.
☐ Възстановяване на увредения мозък	5.00 лв.

☐ Открий Исус	2.10 лв.
☐ 13, тайни променящи живота	2.00 лв.
☐ Библията - можеш ли да ѝ се довериш	2.00 лв.
☐ Желая да получа списък със заглавия и цени на други книги от издателство НОВ ЖИВОТ.	

НАЧИНИ ЗА ДОСТАВКА поща - с наложен платеж
 доставка на адрес

ПОРЪЧКАТА се заплаща при получаване!
БЕЗПЛАТНА ДОСТАВКА за цялата страна!

Име: _____
Адрес: _____
Град: _____ Код: _____
Тел.: _____ GSM: _____
E-mail: _____

**Нанси
Ван Пелт**

е специалист в областта на психологията на общуването, семейните отношения и начините на поведение. Тя е най-търсеният автор по семейни въпроси. Написала е 21 книги, преведени на 30 езика. Ръководила е над 1 000 семинара по семейни отношения.

**ЕДВА
ЗАПОЧВАМЕ**
твърди корици

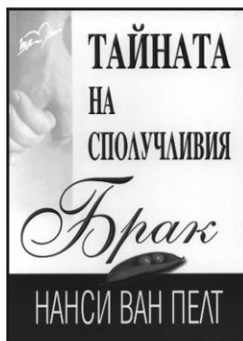
13.50
лв.

11.50
лв.

меки корици

286 стр.

264 стр.

**ТАЙНАТА НА
СПОЛУЧЛИВИЯ
БРАК**

твърди корици

12.00
лв.

Любов ли е това, което преживяваме,
или просто увлечение?

Доколко съвместими сме с нашия партньор?

Доколко интимни можем да бъдем с нашия партньор?

Трябва ли да се въздържаме от предбрачен секс?

Защо е важно периодът на „ходене“
и ухаждане да продължи по-дълго?

Раздялата е трудно нещо как да се справим с нея?

Готови ли сме всъщност да се обвържем?

Коя е подходящата възраст за това?

Тринадесет творчески идеи за прекарване
на времето с вашия партньор

Как да напълните отново празния „любовен резервоар“

Как да върнете отново страстта в леглото

Шест правила за „честна борба“

Как да промените положението, в което сте,
като промените тактиката си

Пет начина да накарате съпругата си да се чувства приета

Двадесет и един начина да обичате съпруга/съпругата си
„Магията“ на съвместната молитва

ЗА ДА ПОСТИГНЕТЕ БРАКА НА СВОИТЕ МЕЧТИ!

ЗАЕДНО!

Българска, първо издание

Издателство "Нов живот" Съставител

Елена Панчева Редактор

Христо Генчев Графичен дизайн

Боян Бонев Компютърна обработка

© Издателство "Нов живот", 2006

ISBN-10: 954-719-196-9

ISBN-13: 978-954-719-196-9

1839 София, кв. Враждебна,

ул. Осма № 49

тел.: 02/840 62 53

e-mail: newlife@newlife-bg

http://www.newlife-bg.com

**РАЗПРОСТРАНЯВА
СЕ БЕЗПЛАТНО!**

ЩАСТЛИВОТО СЕМЕЙСТВО Безплатен кореспондентен курс

На шега често казваме, че единствената „академия“, в която няма дипломиране, е „семеината“. Поemanето на брачните обети носи след себе си многобройни, понякога напълно неочаквани последиствия. Някои хора влизат в семеиния живот с психически и морално подготвени, а други не. Подготовката е ключовото условие за успех във всяко начинание, включително и в „приключението“, наречено семейство.

Този кратък курс от 15 лекции ще ви помогне както да се подготвите за семеиния живот, така и да поправите разваленото, ако вече сте семеини. В него са включени теми като: „Съпругеска съвместимост“, „Как да разрешаваме конфликтите“, „Как да предотвратим развода“, „Как да управляваме семеиния бюджет“, „Тайните на дисциплината“ и други, които са ценен пътеводител в обръквания свят на сложните взаимоотношения. Това е вашият шанс да „минете в по-горен курс“ на „семеината академия“!

**ВКЛЮЧЕТЕ СЕ БЕЗПЛАТНО
в дистанционното обучение
ЩАСТЛИВОТО СЕМЕЙСТВО**

☺ on-line ☺ кореспондентно

4004 Пловдив, ул. „Скопие“ №94, ап. 16

www.shtastlivo-semeistvo.org

e-mail: info@shtastlivo-semeistvo.org

ПОРЕДИЦА „НОВ СТИЛ НА ЖИВОТ“

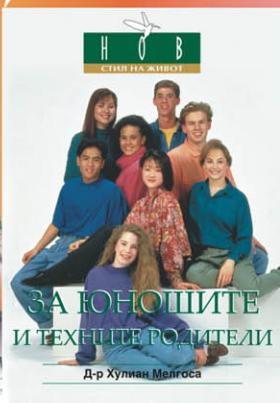
НАСЛАДИ МУ СЕ!

Автор: Д-р Х. Д. Памплова, 190 стр.
Плъноцветна, луксозно издание,
Твърди корици 24.80 лв.

СЕГА
18.00 лв.

Една истинска енциклопедия по рационално хранене и настолна книга за здравето на цялото семейство.

- Нов цялостен стил на живот и хранене в баланс със законите на природата и с познанията на съвременната медицинска наука
- Тайните на най-здравите и дълголетни народи в света
- Антиракова диета
- Осемте решаващи фактора за здравето и как да се прилагат
- Пирамидата на балансираното хранене
- Последните открития, свързани със забавяне на стареенето
- Точно кои витамини, минерали и хранителни вещества са необходими в даден случай и чрез кои храни могат да се набавят
- Ефективни, но безвредни диети за отслабване
- Практични съвети за рационално, природосъобразно и вкусно дневно меню за цялото семейство

ЗА ЮНОШИТЕ И ТЕХНИТЕ РОДИТЕЛИ

Автор: Д-р Хулиан Мелгоса, 192 стр.
Плъноцветна, луксозно издание
Меки корици 20.00 лв.
Твърди корици 24.80 лв.

СЕГА
15.00 лв.
18.00 лв.

Авторът предлага практически модели за общуване с юношите, помагачи за правилното развитие и оформяне на характера им.

- 10 заповеди за родители на тийнейджъри.
- Как да превъзмогнем пропастта между поколенията?
- Какво искат юношите от своите родители?
- Какво трябва да знаят юношите за родителите си?
- Липсата на разбиране резултат от липсата на общуване.
- Приятелските връзки опасни или желателни?
- Как да предотвратим самоубийствата сред тийнейджърите?
- Истинското лице на наркотиците и психологическите механизми на пристрастяването.
- Хазартът наркотик без химия.
- Психически и физиологични промени, проблеми, свързани със сексуалността, най-често срещаните психични смущения (анорексия и булемия).

ВЛАДЕЙ СТРЕСА!

Автор: Д-р ХУЛИАН МЕЛГОСА, 192 стр.
Плъноцветна, луксозно издание
Меки корици 20.00 лв.
Твърди корици 24.80 лв.

СЕГА
15.00 лв.
18.00 лв.

На СТРЕСА се дължат и не малко случаи на неестествена смърт от катастрофи, злополуки, убийства и самоубийства.

Важно е ДА МОЖЕМ и ДА ЗНАЕМ как да погнем на себе си и на близките си!

- Факти за истинските причинители на стреса и как да ги разпознаваме навреме.
- Начините да променим нагласата си спрямо тях.
- Физиологичните и психологическите реакции на стреса.
- Иден за адекватно разрешаване на проблемите в междумличностните отношения.
- Как да контролираме и канализираме стресовите преживявания.
- Тестове за самооценка на нивото на СТРЕС.
- 5-дневен план за справяне със СТРЕСА, който ще ви помогне да приложите на практика всички насоки и съвети, предложени в тази книга.

Издателство НОВ ЖИВОТ, София - 1839, кв. "Враждебна", ул. "Осма" №49, тел.: 02/840 62 53

Посетете нашата страница и поръчайте on-line: www.newlife-bg.com, order@newlife-bg.com